

HET MUIZENNEST

A stylized illustration of a woman in a white dress, seen from the back, holding a large hat. A large grey mouse is in the background, and a small dog is in the foreground.

door:
Emmy Belinfante
-Belinfante

•
VALKHOFF & CO
AMERSFOORT
•

HET MUIZENNEST

Blz. 46. Als een poes in de zon, zó lag Riek te genieten van al wat om haar heen was.

HET MUIZENNEST

DOOR

EMMY BELINFANTE—BELINFANTE

MET TEKENINGEN VAN HANS BORREBACH

TWEEDE DRUK

VALKHOFF & Co. — AMERSFOORT

In de ziekenkamer was het stil.

Af en toe verbrak een droge hoest de stilte. Dan stond tante Do bijna geruisloos op, gaf zonder te spreken het glas melk aan, schikte even de dekens met liefdevolle hand recht en ging weer zitten aan het tafeltje, waarop haar naaiwerk lag.

Dan ging de deur zacht open en keek een bezorgd hoofd om de kier. Tante Do knikte geruststellend en lei een vinger tegen de lippen als om aan te manen tot stilte.

Zo was het al enige dagen geweest, eigenlijk van de dag af waarop Riek van school thuis was gekomen en met hoge koorts en een felle hoest door Moeder naar bed was gebracht.

De mare van Riek's ziekzijn was als een lopend vuurtje door het pension gegaan en Riek's Moeder had werk om alle belangstellende vragen te beantwoorden.

En allen hadden ze geweeklaagd, dat de vrolijke Riek waar ze zoveel van hielden en die het zonnetje in huis was, nu plotseling zo heel ziek terneer lag.

„Ach, plotseling,” had de bezorgde Moeder zacht gezegd en haar goede ogen hadden zo diep-treurig gekeken. „Het kind heeft eigenlijk al lang geklaagd, maar wat gaf het al of ik u met mijn angst lastig viel? En voor mijn man, die zelf geen honderd procent is, heb ik het ook niet te erg willen maken, hij is zo dol op Riek en het had hem maar onrust gegeven.”

De pension gasten van mevrouw van Dongen hadden eenparig gezegd, dat ze haar met alles van dienst wilden zijn, zelf hun kamers zouden doen en het haar zó ge-

makkelijk wilden maken, dat ze zich geheel aan haar ziek dochttertje kon wijden.

Een milde lach was over het gelaat van mevrouw van Dongen gegleden. Het had haar goed gedaan, dit medeleven van haar pensiongasten, maar verstandige vrouw als ze was, had ze geweten, dat hun bedoeling erg goed gemeend was, maar ze toch beter deed het aanbod niet te aanvaarden en zo was ze met haar zuster Do, die haar behulpzaam was in het pension, overeengekomen, dat deze de zorg voor het zieke meisje op zich zou nemen, opdat zij zelf rustig aan haar werk kon blijven. Ze wist immers veel te goed, hoe verschillende van haar gasten uitsluitend door háár bediend wensten te worden en het maal het maal niet was, als zijzelf het niet voor hen toebereid had.

„Het zijn net grote kinderen,” kon ze toegeeflijk lachend zeggen, als ze met haar man genoegelijk praatte over het grote huishouden, dat ze op zo flinke wijze wist te bestieren.

Niemand had aan haar kunnen merken, dat haar hoofd vol zorg was, al maanden lang, over Riek's wat tere gezondheid. Niet haar man, niet haar kinderen, niet het achttal pensiongasten, waarvoor ze zorgde of het één grote familie was.

Alleen tante Do kende haar zorgen, wist, dat het opgewekte, vriendelijke gezicht een masker was.

En nu was daar plotseling het veertienjarig meisje doodziek thuis gekomen en miste jong en oud haar klaterend lachje, haar vrolijke stem, die de liedjes zo blij door het huis kon laten schallen.

Na een stevige griep was Riek slap gebleven en haar anders zo frisse kleur was niet terug gekomen. Maar vrolijk was ze gebleven en Moeder's bezorgdheid had ze vaak weten weg te lachen.

„Ik láát me niet zo verpappen,” was het geweest, als Moeder of tante Do haar die winter meer dan anders in de wol wilden steken.

De Dokter, die haar van klein kind af behandeld had

en wiens bijzondere lieveling ze was, had alles in het werk gesteld om haar weer op peil te krijgen, maar ondanks al die zorgen was Riek slap gebleven en was er iets in het fijne meisjesgelaat gekomen, dat, voor wie scherp keek, een reden was om bezorgd te zijn.

„Dokter, denkt u . . . ?”

Het was Moeder's angstige stem die het vroeg, toen Dokter was komen aansnellen, op het bericht van Riek's plotseling ziek worden.

Het was hem niet mogelijk geweest tegenover die eerlijke ogen onbevangen te doen.

„Ze is héél ziek, Moedertje, maar met Gods hulp zullen we er haar wel bovenop weten te krijgen. Ze is jong en dat zegt veel. Moed houden, vertrouwen hebben, niet wanhopen.”

Toen had mevrouw van Dongen genoeg geweten. Als Dokter Rengers haar angst niet weg lachte, zoals hij zo vaak had gedaan, toen de kinderen nog klein waren en ze met al haar angsten bij hem kwam, dan wist ze het zo heel zeker, dat het leven van haar Riek, haar zonnetje, aan een zijden draad hing.

„Flink zijn!” had ze zichzelf toegesproken en ze had net als anders van 's morgens vroeg tot 's avonds laat gezwoegd om het haar pensionnaires naar zin te maken en had nog voor ieder een vriendelijk woord over, ook al gingen al haar gedachten uit naar het zieke kind.

Steeds hoger steeg de koorts, steeds bleker werd Riek's gezichtje, doorschijnender de handjes, die stil op het dek lagen.

„Dokter, denkt u . . . ?”

Het was de vraag die iedere dag op Moeder's lippen lag als Dokter al vroeg in de morgen zijn bezoek bij Riek afstak.

„Ik kom vanavond nog eens even oplopen,” was het antwoord en het had haar genoeg gezegd.

Die avond was Moeder niet van het ziekbed geweken

en 's nachts . . . „Do,” fluisterde ze en haar stem was schor van angst. „Geloof jij, dat ze er door komt?”

Zouden ze wel ooit de nacht vergeten, die ze in angstig waken samen bij Riek's bed hadden doorgebracht?

Maar toen de ochtend aanbrak en Dokter Bergsma al vroeg zijn bezoek bracht, klaarde zijn gezicht op en ook in zijn stem was een schorre klank toen hij fluisterde:

„We beginnen te winnen, Moeder! De crisis hebben we achter de rug. We mogen nog geen victorie kraaien, maar we zijn in ieder geval een stuk verder dan gisteren.”

„Slaapt ze nog?” was het die dag telkens weer als Moeder's bezorgde hoofd door een deurkiertje keek.

Tante Do knikte. „Een gezonde slaap,” fluisterde ze geruststellend.

Pas laat in de middag werd Riek wakker.

„Ik heb honger, tante.”

Tante Do's hart maakte een dartel sprongetje van louter geluk.

„Wat wil je hebben, kind?”

„Een boterham met dik boter er op.”

Er kriebelde iets in tante Do's keel. Dat was immers weer Riek's klare stem en om het ingevallen mondje speelde alweer de oude, geestige lach.

„Zul je hebben, Riekert! Even bellen!”

Het huistelefoontje bracht de blijde boodschap over.

Riek had honger! Riek had om een dik gesmeerde boterham gevraagd!

De toch al zo vlugge voeten van Moeder renden in galop met de boterham naar boven.

„Rustig, rustig,” wenkte tante Do's hand. „Die malle Pau deed opeens zo dol en het kind zag zo bleek en zwak, dat mochten ze in hun grote vreugde niet vergeten,” dacht tante Do.

„Ik wil opzitten,” gebod Riek en ze deed moeite om overeind te komen, maar direct begon een droge hoest haar te plagen.

„Ik dacht, dat ik al een hele Piet was,” spotte Riek en ze liet zich gewillig voeren. „Moes, wat zie je bleek,” was het even later. „Ik geloof, dat u zich veel te druk maakt. U mag niet zo vaak boven komen, tante Do is er toch.”

„Zo klein is haar snoetje, zo groot die donkere ogen,” dacht de Moeder en er kwam een schaduw op het geluk van die eerste dag van beterschap.

„Hoe gaat het met al uw grote kinderen?” vroeg Riek. „Is het Baasje braaf, of moppert-ie?”

„Niet zoveel praten,” verbood Moeder zachtkens. „Ze sturen je allemaal veel groeten en Baasje vraagt of je trek in druiven hebt?”

„Nou en òf! Hè, waarom gaat u nu alweer weg? Blijft u nog even bij uw zieke dochter.”

Maar Moeder was niet tot blijven te bewegen en tante Do moest plotseling een brief schrijven en verzocht Riek „Hare Majesteit niet te willen storen.”

Riek dommelde weer zachtjes in en ze werd pas weer wakker toen Dokter Bergsma voor haar bed stond.

„Is u daar alweer?” lachte ze. „Is ’t zó erg met me?”

„Zeg eens, nest, wil jij wel eens niet zoveel praatst hebben?” baste zijn goedige stem. „Tante Do, als ze praatst krijgt sturen we haar naar een ziekenhuis, één, waar strenge zusters zijn, denk er aan, meisje.”

„Ik weg uit het muizennest?” deed Riek kwasi verschrikt. „Dat zal u me toch niet aandoen, oom Dok?”

Maar oom Dok’s ogen keken strenger dan gewoonlijk en haar witte handje in zijn grote hand nemend, zei hij ernstig:

„Hoor eens, kind, we moeten even een verstandig woordje met elkaar praten. Ik ken mijn verstandige Riek te goed om niet te weten, dat ze zich zal houden aan wat oom Dok haar voorschrijft. Kijk eens, je hebt het flink te pakken gehad en je mag héél dankbaar zijn, dat je er weer boven op gekrabbeld bent. Maar . . . en hier komt nu een grote maar . . . we zijn er nog lang niet! We

moeten er met ons allen voor zorgen, dat onze Riek weer de flinke, gezellige kwajongen wordt, die ze was en dat kunnen we alleen maar bereiken door rust, flink eten, melk drinken en . . . geduld."

Riek's donkere ogen peilden het gelaat van oom Dok, de man, die haar van klein kindje af verwend had, hij en zijn lieve vrouw, die Riek speels tante Dok had genoemd. Nog nooit hadden zijn ogen haar zó ernstig aangekeken en de lach, die alweer om Riek's lippen speelde, verstierf.

„Zegt u maar, wat er moet gebeuren," zei ze en in haar ogen was die zachte, meegaande blik, die oom Dok zo goed van haar kende.

„We moeten alleen de remmen een beetje aanzetten, kind," zei hij hartelijk. „Want dàt is mijn grote angst. Ik ken mijn Riek! Zodra ze een veertje van haar lippen kan blazen is het witje-boven en hoe prettig het ook is, dat je zo'n opgewekte natuur hebt, nu, na al die hoge koortsen moet je je aangeboren vrolijkheid een beetje weten te temperen. Lelijke oom Dok, die z'n Riek daar opeens de duimchroeven aan gaat zetten! Denk je dit niet, meisje-maat?"

Even gingen Riek's verstandige blikken naar Moeder en tante, die in gespannen verwachting keken naar de uitwerking van dokter's woorden. Even drong het pijnlijk tot haar door, dat wat ze nu had wel maanden duren kon, even dacht ze ook aan de school waar de anderen haar nu ver vooruit zouden komen.

„Zegt u maar niets meer," zei dan een bibberend stemmetje. „Ik begrijp het wel. Ik zal mijn best doen om geduldig te blijven. Ik beloof u, dat ik voorlopig niet veel zal praten en tante Do geen last zal geven."

„Ik wist wel, dat ik met je kon praten," zei dokter tevreden. „Ik zou, wat ik jou nu gezegd heb, niet tegen veel meisjes van jouw leeftijd kunnen zeggen. Die zouden direct de traantjes bij de hand hebben en als ik weg ben toch doen wat niet goed voor hen is. Maar onze Riek, dat is

een fidele kerel, daar kunnen we huizen op bouwen, hè, Moeder? Nou, kind, je oude Dok is bar in z'n knollentuin en als je zoet bent komt tante Dok bij je, gewapend met haar breiwerk en een genoegelijk boek om je uit voor te lezen."

Dokter stapte de deur uit, maar voor hij de deur achter zich sloot knikte hij haar nog even bemoedigend toe en hij kreeg een dankbare blik terug uit twee schitterogen.

Er was een maand verlopen na die dag en Riek lag nog steeds in bed en mocht maar af en toe eens rechtop in de kussens zitten. Haar oogen stonden niet meer zo hol in het bleke gezichtje en de handen waren niet meer zó wasbleek, maar de hoest wilde niet wijken en de temperatuur bleef nog iets te hoog.

„Dat ik nou ook juist zo dom moest zijn om in zo'n gure tijd ziek te worden," klaagde ze tegen Moeder, die zoveel als haar tijd het toeliet bij haar bed zat. „Het wordt zo moeilijk, Moes, om geduldig te blijven. Ik verlang zó naar school, naar de meisjes uit de klas. En wat zal ik toch achterop komen, ik blijf natuurlijk een jaar bakken!"

„Als je beter bent zullen we je laten bijwerken," troostte Moeder.

„Dat kunnen we toch niet missen," lachte Riek alweer. „Wat doet u rijk! En dat nog wel, nu mevrouw Bakker ons muizennest gaat verlaten!"

„Wie heeft je dat nu weer verteld?" vroeg haar Moeder een beetje korzelig. Ze wilde de zorgen van het huishouden immers zo graag verborgen houden voor Riek.

„Dè Pleun natuurlijk! En op haar gewone koddige manier! „De oude madam neemt de benen," vertelde ze „Ik lekker, Riek, ik kan ze missen als kiespijn, die ouwe sjagrijn!" Dit, mevrouw van Dongen, waren de berichten die uw duizendpoot me gaf!"

„Helemaal niet aardig van Pleun om op die manier over mevrouw Bakker te spreken. De ziel kan het immers niet helpen, dat ze vaak wat neerslachtig is. Ze heeft veel

leed in haar leven gehad en nu ze zo oud is geworden kan ze er niet zo gemakkelijk tegenop roeien. Maar, ze is een vrouw, die veel goed heeft gedaan en Pleun moest niet zo hard over haar oordelen."

„Waarom gaat mevrouw Bakker eigenlijk weg?"

„Ze gaat bij een nicht in huis wonen, die achteruit is gegaan en het geld best kan gebruiken."

„Nu, wat dàt betreft . . . !" lachte Riek. „Wij kunnen het ook goed gebruiken, hè, Muizenmoeder?"

Mevrouw van Dongen werd om haar wat smal gelaat de Muis genoemd door man en kinderen en Riek had vastgesteld, dat hun pension eigenlijk „Het Muizennest" moest heten.

De Muis was in het grote huis de spil waar alles om draaide en het was een feit, dat iedereen altijd om haar riep. Was ze eens een keer uit, iets, dat maar zelden gebeurde, dan klonk van aller lippen heel verbaasd de vraag: „Is ze niet thuis?" alsof het vanzelf sprak, dat de Muis in haar kluis zou zijn.

Ze hadden betere tijden gekend, de van Dongens en zonder bepaald welgesteld te zijn, was hun leven toch gemakkelijk voorbij gegaan.

De heer van Dongen was een goed bekend staand make-laar in onroerende goederen, maar toen een nierkwaal hem op het ziekbed geworpen had, was hij nooit meer de oude, voortvarende man geworden en er waren tijden, dat hij maanden in bed moest liggen. Daardoor was zijn eens zo bloeiende zaak verlopen en het was de Muis geweest, die direct de bakens verzet had en het grote huis productief had gemaakt. Ze wist immers maar al te goed, dat haar man alleen op peil kon blijven, als hij een zéér rustig leven had.

En zo was ze met zuster Do, die altijd bij hen ingewoond had, nadat haar ouders gestorven waren, overeengekomen, om een pension te beginnen. Er werd geen goud aan verdiend, maar ze konden er, mèt het kleine beetje,

dat meneer van Dongen inbracht, toch op eenvoudige wijze van komen.

Tine, de oudste dochter, die onderwijzeres was, had zo veel als ze van haar salaris kon afstaan bijgedragen in het huishouden. Nu was ze getrouwd en bleven alleen nog Frans, die in het bouwvak was en Riek, die in de vierde Mulo zat.

Het was en bleef op de kleintjes letten, zoals de Muis altijd zei, maar dit deerde hen geen van allen. De saamhorigheid, die in het gezin van Dongen was, maakte, dat alle zorgen lichter geteld werden, dan anders het geval zou zijn geweest.

„Heeft een van allen je misschien ook ons andere nieuwtje verklapt?” vroeg mevrouw van Dongen, toen ze zag, dat Riek wat stiller was dan gewoonlijk.

„Welk nieuwtje?” vroeg Riek nieuwsgierig. „Hemeltje, Moeder, gaat er nòg iemand weg?”

„Mispoes, Riekert, er komt iemand bij, tenminste in onze familie. Zus had het je eigenlijk zelf willen vertellen, maar ik heb zo'n erge zin om het je nu te verklappen.”

„Komt er een baby bij zus?”

„Goed geraden. Hoe vind je het?”

„O, o! Opoe,” plaagde Riek. „Wat word je oud! Een kleinkind, Moeder! Wat een zaligheid! Wat zullen we ermee rondtuinen, u en ik! Wat zegt Gé er wel van? Wat een Pa zal dat zijn, zo'n blaag van een jog! O, wat zal ik 'm plagen!”

„Zou je je niet een beetje bedaard willen houden?” waarschuwde Moeder, die een verraderlijk blosje op Riek's wangen zag komen.

„Mag ik dan nooit eens echt blij zijn?” mokte Riek. „Ik kàn de remmen niet altijd aanzetten, Moeder. U weet niet, hoeveel moeite het me kost om altijd maar weer te denken: houd je kalm, Riek! je bent niet als andere meisjes, je mag niet druk doen, denk aan je gezondheid.”

Riek vocht tegen de opkomende tranen en Moeder, die

het zag, stond in beraad het lieve hoofd met de donkere krullen in haar armen te nemen en eens echt te koesteren. Maar ze wist, dat Riek's tranenvloed dan erger zou worden en daarom zei ze flink:

„Moeilijkheden zijn er om overwonnen te worden, kind-lief. Het grootste gedeelte van ieders leven is strijd. En uit iedere strijd komen we flinker tevoorschijn, wat dan ook zeker de bedoeling is. Koppetje hoog, meid, en denk maar aan de prettige tijden die komen zullen als het peutertje van Tine en Gé er zal zijn. Weet je, wat je doen moest? Je moest maar vast gaan handwerken voor het kleine ding. Ik zal wol voor je kopen en dan ga je maar zo'n aardig baby-jasje en mutsje maken.”

„U weet toch altijd weer iets gezelligs te bedenken,” zei Riek dankbaar terwijl ze haar tranen droogde.

„Zo,” dacht mevrouw van Dongen, toen ze naar beneden ging om het middagmaal te verzorgen. „Nu heeft het kind iets prettigs om over te denken. Zus zal het kunnen begrijpen, dat ik het Riek nu al vertelde. Arm ding, wie weet hoeveel maanden er nog mee heen zullen gaan, dat ze voor het raam ligt en geduld moet hebben en zich alle genoegens moet ontfangen. En als ze nog maar weer de oude Riek wordt! Dokter heeft gelijk, ik word een tobster, maar hoe kan het ook anders, als je je vrolijke kind zó ziet liggen en zelfs haar vrolijkheid, die ze God zij gedankt nog behouden heeft, moet temperen.”

„Wat is er, Pau?” vroeg tante Do, toen haar zuster de keuken binnen kwam. „Je kijkt zo sip, is er iets met Riek?”

„Jij moet niet alles zo opletten,” trachtte mevrouw van Dongen te ontwijken.

„Moest ik je niet zo goed kennen, zuster! Wat is er, zeg het!”

„Ze was een beetje stil, vond ik en toen vertelde ik haar van Zus. Nu, je begrijpt! Ze werd direct uitgelaten en toen moest ik haar wel remmen. 't Is toch zielig, Do, dat zo'n

jong kind niet eens vrolijk mag zijn. Het doet me zo'n pijn haar treurige ogen te zien."

„Pau," zei tante Do en ze roerde harder in de soep, dan goed was, „laten we in 's hemelsnaam niet te sentimenteel worden. Het is niet prettig voor het kind, maar ligt ze niet als een prinses? Heeft ze niet alles wat nodig is? Hoe wordt ze verwend door dokter en zijn vrouw en door de gasten. Denk nou eens aan de stakkerds in bedompte kamertjes. Of die in de Ziekenhuizen liggen. Die laatsten hebben wel een beste verpleging, maar ze zijn toch niet bij Vader en Moeder thuis. Is het geen voorrecht, dat we Riek hier kunnen houden? Denk je, dat ik het 't kind niet gun, dat ze weer met de vriendinnen mee kan doen? Maar we mogen niet zwak worden, Pau, we helpen haar veel meer met haar sterk te maken."

„Je hebt gelijk, Do. Ik heb er het kind niets van laten merken, maar het werd me toch even te machtig. Zeg, sta jij niet zo onbarmhartig in die soep te roeren, het is een wonder, dat-ie nog niet aangebrand is."

„Dan doe je het maar zelf," deed tante Do kwasie-belledigd en ze was blij, dat ze weer een lachje op haar zuster's gelaat zag verschijnen.

Wéér verstreken er maanden en nog altijd lag Riek voor het open raam, werd ze stevig gevoed en moest zich rustig houden. De temperatuur bleef hoog en ook de droge kuch bleef aanhouden.

„We moeten haar eens wat afleiding geven," zei Dokter tegen mevrouw van Dongen. „Tenslotte wordt het tè taai voor haar en dat werkt ook niet goed op haar gestel. Als we nu eens één van haar rustigste vriendinnen zo af en toe een uurtje bij haar lieten komen, dat is dan een lichtpuntje voor haar."

„Eén van de rustigste." Mevrouw van Dongen liet in gedachte het rijtje levenslustige meisjes passeren, die tot Riek's vriendinnenkring behoorden. „Leuke, overmoedige, in-vrolijke kinderen," dacht ze. „Net als Riek vroeger was."

Dol op guitenstreken, vol pretjes en grappen. Ach, en zouden die opofferend genoeg zijn om rustig, héél rustig bij haar kind te komen zitten? Waarbij nog kwam, dat de ouders het misschien liever niet zouden hebben."

„Als ik toch zeg, dat er geen enkele reden van ongerustheid behoeft te zijn," zei Dokter, toen mevrouw deze mogelijkheid opperde.

Mevrouw beloofde er met de vriendinnen over te zullen spreken en ze dan op het hart te drukken vooral niet te druk te zijn als ze bij Riek kwamen.

„Hèb ik het niet gezegd?" was het een paar dagen later, toen op mevrouw's verzoek aan de vriendinnen, een weigering van de ouders kwam. „Die denken natuurlijk, dat mijn kind iets heeft, dat hun kinderen aan kan steken."

Tante Do, tot wie ze haar woorden richtte, schudde haar wijze hoofd. „Wind je toch niet zo op, Pau. Weet je zeker, dat jij in het tegenovergestelde geval niet precies hetzelfde had gedaan?"

„Mèt de uitspraak van Dokter Rengers? Neen, honderdmaal neen! Ik had Riek laten gaan, dat weet ik zeker."

„Toch kun je het een ander niet kwalijk nemen, die niet zo goed van vertrouwen is," vond tante Do. Ook in háár hart was de teleurstelling dat geen van de vriendinnen bij Riek mocht komen. „Er moet iets op te vinden zijn," dacht ze en toen ze 's morgens de kamers van „Baasje" deed, nam ze deze in vertrouwen.

„Baasje" was een oude heer, die al enige jaren bij de familie van Dongen en pension was.

Riek, die van hem ook al een favoriet was, had hem met deze naam vereerd, omdat ze vond, dat hij haar Moeder wat terroriseerde en ondanks zijn vele goede hoedanigheden soms erg ongemakkelijk en bazig kon zijn. Meneer van Bellen was oud-leeraar, weduwnaar en wat zonderling.

Zijn getrouwde dochter vond, dat Pa een tikje kinds werd en dankte de hemel, dat hij bij „die goeie mevrouw van Dongen" zo best opgeborgen was.

Hij had de mooiste kamers van het huis en daar hij zijn eigen antieke meubels had meegebracht zagen zijn vertrekken er echt deftig uit en Riek, die erg van mooie dingen hield, vond het een genot als ze Baasje's kamers mocht doen, wat in de vakantie nogal eens gebeurde.

Was de bui goed bij Baasje, dan kon ze de grootste pret met hem hebben en ging hij zo gezellig in op al Riek's kwinkslagen, maar, stond de muts scheef — zoals Riek het noemde — dan zei ze maar liever geen woord en wist ze niet hoe gauw ze uit de kamers moest komen.

Maar vandaag — tante Do constateerde het met vreugde — was de bui fluwelig en hij begon uit zichzelf over de lange duur van Riek's ziekte.

„Het is om wanhopig te worden,” zei tante Do. „Het is geen wonder, dat het kind af en toe mismoedig wordt.”

„Het is een wonder, dat het lieve kind zo geduldig blijft, zegt u dàt liever,” vond meneer van Bellen. „Ik vertelde het gisteren nog eens bij mijn dochter de Kruijve. Ik had me net weer zo geërgerd aan haar Nita.”

„Wat was er met Nita?” vroeg tante Do belangstellend.

„Het oude liedje, slechte rapporten, luieren, uitgaan. Mijn dochter heeft er zelf veel schuld aan, want ze heeft het kind schandelijk verwend.”

„Tja, dat is wel zo, maar Nita is enig kindje en haar ouders zijn welgesteld. 't Gaat daar allemaal zo gemakkelijk, dat moet u bedenken. Ze ziet niets anders voor zich, dan weelde en uitgaan. Zo'n meisje denkt, dat het leven uit niets anders bestaat.”

„Mijn dochter begint het nu zelf een beetje in te zien, gelukkig, hoe nukkig en egoïstisch het kind is. Als je daar nu toch eens zo'n meisje als Riek bij vergelijkt. Wilt u geloven, tante Do, dat ik er heel wat voor zou willen geven, als Nita een beetje van Riek's opgewektheid en zachtheid had? En haar vlijt dan? Is ze niet altijd met glans overgegaan en in geen enkele klas blijven zitten? Neen, Riek is een meisje, zoals er niet veel bestaan.”

„Ze piekert er zo over, dat ze achterop zal komen op school,” vertelde tante Do. „Als het niet zoveel geld kostte zouden we haar laten bijwerken. Dokter zou er niets op tegen hebben, als ze zich tenminste niet teveel zou inspannen . . .”

„Bij laten werken!” bromde Baasje. „Daar heb je heus geen betaalde kracht voor nodig. Dat kan *ik* nog wel. Denk je, dat ik dat niet voor Riek over heb?”

„O, hemel,” dacht tante Do. „Daar heb je de tranen, nu maar gauw over iets anders praten.”

Want, dat was nu juist wat Riek „Baasje huilt en Baasje lacht” noemde. Meneer van Bellen kon midden-in een gesprek uitbundig gaan lachen of smartelijk huilen. Dit kwam zó onverwacht bij hem op, dat het niet te vermijden was en voor wie hem niet kende was het altijd weer een hele verbazing.

Maar Baasje was vandaag op zijn praatstoel en wenste door te gaan op het gesprek.

„Ik zal me met jullie Dokter in verbinding stellen,” zei hij. „En als hij er niets op tegen heeft, kom ik iedere dag een uurtje bij Riek om met haar te werken. Dat zal haar afleiding geven en dan raakt ze het gevoel kwijt van niet mee te kunnen op school.”

„U is een schat,” vond tante Do, maar ze vreesde, dat het een van zijn vele bevliegingen was en hij het niet geregeld vol zou houden. „Tenslotte zou het voor allebei goed zijn,” dacht ze.

„Toen ik gisteren zo vertelde van Riek,” ging Baasje voort, „toen vroeg Nita opeens of ze Riek niet eens op mocht zoeken. We waren er eigenlijk allebei verrast van, m’n dochter en ik.”

„En zou uw dochter er niets tegen hebben?” vroeg tante Do haastig.

„Welneen, Dokter Rengers heeft er immers helemaal geen bezwaar tegen. Zó pietluttig is mijn dochter nu niet. Dacht je dat, tante Do?” en Baasje scheen deze veronder-

stelling zó vermakelijk te vinden, dat hij in een schaterlach uitbarstte.

Tante Do vond het altijd een beetje eng als de oude heer zo schaterde, want dan werd hij zo rood in het gezicht en meestal was hij dan ook kortademig.

„Dat zijn dan twee prettige dingen om Riek te kunnen vertellen,” zei ze, toen Baasje weer tot rust was gekomen.

„Als jullie „Dok” het goed vindt ben ik morgenochtend om elf uur bij haar. Zeg haar nu maar niets vóór ik Dokter getelefoneerd heb. Maar van Nita kun je haar wel vertellen. Ik hoop, dat ze iets zal hebben aan het bezoek van mijn oppervlakkige kleindochter,” bromde hij en tante Do vreesde al, dat de bui weer aan het omslaan was. Maar ’s middags kwam hij zelf bij Riek, de handen vol bloemen, die hij op straat gekocht had en die al niet meer zo heel fris waren, want Baasje liet zich alles in de handen stoppen, omdat hij nooit gewend was geweest iets zelf te kopen of te bestellen en zijn vrouw hem eigenlijk in alles verwend had.

„Dag kind, dag kind!”

„O, hemeltje,” lachte Riek in zichzelf. Regen op komst!”

Ze liet de tranenvloed rustig voorbij gaan en wachtte af wat Baasje te vertellen zou hebben.

Hij lei de twee bossen bloemen op de sprei neer en Riek dacht, dat Moeder direct de modderige plekken zou zien, die de stelen, die uit het slordig er omheen gewonden papier tevoorschijn kwamen, achterlieten.

„Ze zijn niet eens mooi,” huilde Baasje. „Maar het was zo’n armzalig kereltje. Ik kon er niet voorbij gaan zonder te kopen. Ik geloof, dat-ie me lelijk heeft beet gehad.”

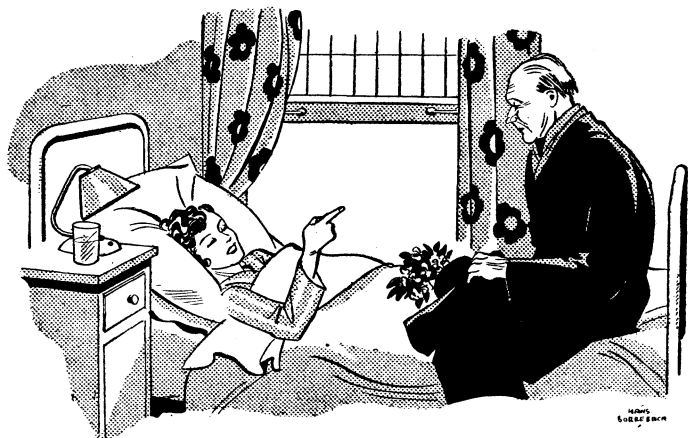
„Zoals gewoonlijk, Baasje!” lachte Riek. „Nou tante Do zal ze wel afsnijden en in een emmer met fris water doen, dan kikkeren ze weer helemaal op. Wel bedankt, Baasje.”

„Ik kom je wat vertellen, Riek. Je „Dok” vindt goed,

dat ik iedere morgen wat bij je kom om je een beetje bij te werken. Wat zeg je daar van?"

„Is 't heus?" Riek's donkere ster-ogen schitterden. „Baasje, wat knallineus! Ik zal reuze m'n best doen, want anders ga je weer schelden!"

Hij schaterde het uit, want Riek zinspeelde op de keer toen hij haar met moeilijke sommen geholpen had en braaf gescholden had, toen Riek hem niet gauw begreep.

„Baasje, Baasje! Wat is er aan het handje, dat u me zó opkuijt?"

„U moet niet zo ongeduldig worden," had ze toen gezegd. „Als ik ze begreep, behoefde u me niet te helpen."

Dit had hem zó ontwapend, dat hij verder een toonbeeld van geduld was geweest.

„Zou het mogelijk zijn..." Riek weifelde even.

„Wat kindje?" vroeg hij.

„Zou ik bij kunnen blijven, als we samen werken?"

„Dat is juist de bedoeling. En je hoeft heus niet hard te werken. Jij, met je heldere kop, als jij een paar uurtjes per dag werkt, dan schiet je de anderen nog vooruit."

„Baasje, Baasje!" dreigde Riek met een ondeugend

opgeheven vinger. „Wat is er aan het handje, dat u me zó opkuijft? Dat ben ik niet van u gewend.”

„Nest van een meid,” bromde hij, want Riek's bleekheid en haar tere, haast doorschijnende handen hadden hem erg ontroerd. „Ik moest je eigenlijk mijn tweede nieuwtje niet vertellen.”

„Doe me dat niet aan, Baasje, u weet toch hoe nieuwsgierig ik ben!”

„Nou, vooruit dan maar. Nita, m'n kleindochter, heeft gevraagd of ze je eens mag komen bezoeken?”

„Nita?” haalde Riek verbaasd uit. „Nita? welk een eer geschiedt m'n dochter!!!” spotte ze dan, want ze had het nooit goed kunnen verkroppen, dat Nita een beetje uit de hoogte deed, als ze bij haar grootvader op bezoek kwam en daar toevallig Riek vond.

„Wil je haar liever niet hebben?” vroeg Baasje op huiltoon, want schoon hij doorlopend mopperde op z'n verwend kleinkind, toch kon hij het idee niet verdragen, dat zij ergens niet welkom zou zijn.

„Ik vind het aardig, dat ze komen wil,” haastte Riek zich te zeggen. „Is het heus . . . heeft ze het heus zelf gezegd, of heeft u het haar gevraagd?”

„Helemaal uit haarzelf, kind en het heeft me, om je de waarheid te zeggen, ook verbaasd. Ze is anders niet zo vlug om bezoeken af te leggen.”

Toen Baasje weg was, liet Riek zich vermoeid in de kussens terugvallen.

„Hoe zal ik m'n werk kunnen maken als ik toch zó gauw vermoeid ben,” dacht ze. „M'n rug doet zo zeer als ik op zit en het klopt zo in mijn hoofd. Tante Do zou zeggen: het zal wel overgaan eer je een jongetje bent en tante Do kan er van meepraten, want die heeft zelf zoveel pijn in haar leven gehad. Die Nita,” peinsde ze verder, de donkere ogen starend naar het plafond, „hoe komt ze er zo opeens toe bij me te willen komen? Zou het medelijden zijn? Ze zal het wel helemaal niet gezellig vinden bij zo'n

ziek wurm te zitten, dat direct zo moe is. Als ze uit de hoogte doet, zoiets van de freule die op armbezoek komt, dan kan ze opwaaien. Riek, Riek," kapittelde ze zichzelf. „Wat ben je weer kwaaddenkend! Inplaats, dat je het op prijs stelt, en er dankbaar voor bent, zit je allemaal nare dingen uit te broeien. Als Nita komt — misschien heeft ze het maar zo losjesweg gezegd en komt ze helemaal niet — dan zal ik echt m'n best doen om het haar naar de zin te maken. Ik weet wel niet, waar ik het met haar over hebben moet, misschien is er toch wel iets, dat we allebei aardig vinden en daar zal ik dan met haar over kakelen. In ieder geval is het leuk weer eens een meisje van mijn eigen leeftijd bij me te hebben, nu de anderen me zo lekkertjes in de steek laten. Neen, dàt weet ik toch zeker van mezelf, als Bep of Miep ziek waren, dan zou ik ieder vrij ogenblik bij ze zitten en alles doen om ze een beetje afleiding te geven. Maar, misschien heeft die Dok van mij het wel verboden en vindt hij, dat ik me anders te druk maak. Nu, met Nita zal ik me heus niet te druk maken, want die is helemaal niet zo woelig en druk als mijn dierbare vriendinnen en ikzelf. Ik wou, dat ze maar niet zo lang met komen wachtte, ik begin er echt zin in te krijgen.”

Toen moeder een poosje later kwam kijken en een glas melk neerzette, vond ze Riek slapend met een vroolijk lachje om de lippen. Zacht deed ze de deur weer dicht en sloop de trap af.

„Ze is met een prettige gedachte gaan slapen,” dacht ze dankbaar.

„Dàg!”

„Dàg!”

Er volgde een zwijgen en de beide meisjes keken elkaar wat verlegen aan. Nita, met onhandig gefrommel in de

tas, die ze bij zich had, haalde een doos chocolade tevoorschijn.

„Moeder dacht, dat je wel bloemen genoeg zou hebben . . .” zei ze dan haperend, want ze zag opeens, dat er heel weinig bloemen bij Riek stonden.

„Ik ben dol op choco,” zei Riek gauw, want ze voelde, dat Nita het land had, dat ze geen bloemen had meegebracht.

„Saai, hè, om zo lang te moeten liggen,” zei Nita en haar ogen zwierven langs de wanden van Riek’s kamer, namen het eenvoudige interieur op. „Wat een nare kamer om in te liggen,” dacht ze.

„Ja, het is wèl taai,” vond Riek. „Maar ik bedenk zeker tien keer per dag, dat ik hier als een prinses lig en een verpleging heb zó fijn en goed, als alleen Moeder en tante Do dat maar kunnen. Als ik dat dan goed tegen mezelf zeg, dan mopper ik niet meer.”

Twée grote, helderblauwe, verbaasde kijkers.

„Hoe is het mogelijk?” dacht Nita. „Als een prinses, zegt ze! In die kale, ongezellige kamer!” en ze dacht aan haar eigen kamer, met al die aardige gebloemde crétonnen meubeltjes en gordijnen. Zo vrolijk en gezellig. Gek, dat ze die nu plotseling zo erg gezellig vond, terwijl ze verleden week nog gezeurd had om een kamer die net zo ingericht zou moeten worden als die van Lotje van Geuns, met van die leuke meubels, met ingebouwde boekenkast en divan er aan vast, enfin, zo echt modern. Er was weer een lang zwijgen en allebei dachten ze, waar ze ’t nu eens over hebben zouden.

„Lees je veel?” vroeg Nita dan en ze was blij, dat ze weer iets gevonden had om over te praten. „Zo’n dag zal wel lang duren, denk ik.”

„O, dat schikt best,” probeerde Riek luchtigjesweg te zeggen. „Hè,” dacht ze, „als ze nu ook niets anders te zeggen heeft! Dat weet ik warempel zelf wel, dat het saai is!”

„Komt Opa iedere morgen om je bij te werken?” vroeg Nita.

„Nou en òf! Hij helpt me maar fijn, het Ba . . .” ze slikte de helft gauw in, want het leek haar te familiaar; Nita, die deftige Nita zou het niet kunnen begrijpen.

„Jij schijnt het goed met Opa te kunnen vinden,” verwonderde Nita zich. „Hij is dol op jou, je wordt me tot vervelens toe tot voorbeeld gesteld.”

„Ja, dat moet vervelend zijn,” lachte Riek helder op. „Je denkt nu vast en zeker: wat is die Riek een brave Hendrika!”

„Een beetje wel,” lachte Nita, aangestoken door die klaterende lach van Riek, die aanstekelijk werkte op ieder die ze hoorde.

„Hij vertelt zeker alleen van mijn deugden, hm, hm! en niet hoeveel keren hij bromde over mijn uitgelatenheid, of over mijn stomiteiten! Ik krijg soms — of liever, ik kreeg soms, want tegenwoordig bromt hij nooit meer — maar een poos geleden dan, kon ik af en toe ongenadig op m’n kop krijgen van hem. Vooral als hij me wel eens hielp met een erg lastige som.”

„Ja, Opa is niet gemakkelijk. Op mij heeft hij vreselijk veel aan te merken, misschien heeft hij wel gelijk, ik bèn nu eenmaal erg gemakzuchtig, of zoals Opa zegt: liever lui, dan moe.”

„Je bent op de H.B.S. niet?”

„Ja, akelig genoeg! Ik kan gewoon niet mee en altijd moet ik weer bijgewerkt worden. Ik voel er gewoon niets voor en ik wou maar, dat Vader me naar kostschool stuurde. Ergens in het buitenland, Lausanne of zo. Zalig!”

„Naar kostschool?” verbaasde Riek zich. „Weg van thuis? Wat zou ik dàt vreselijk vinden!”

„Vind jij het thuis dan zo leuk?” vroeg Nita en in haar stem was zóveel verbazing, dat Riek in een lach schoot.

„Verwondert je dat zo?” vroeg ze dan.

„Ja, eerlijk gezegd wel. Vind je het heus gezellig hier in

dat pen . . .” Ze dacht bijtijds, dat het niet erg beleefd was om op zulk een toon over het pension van Riek’s Moeder te spreken. „Ik bedoel, met allemaal misschien zulke lastige mensen als Opa . . .”

„O, je mag niet zeggen, dat hij lastig is, ons lieve, oude Baasje!” viel Riek uit. „Hij is wel eens moeilijk, maar er staat tegenover, dat hij zó lief kan zijn en dan zóveel voor anderen over heeft. Wat raar, Nita, dat jij zo over je grootvader spreekt.”

„Nou ja, hij is ook zo huilerig en hij kan zo raar uit de hoek schieten. Je weet eigenlijk nooit hoe je het met hem hebt.”

„Hij is ook al zo oud,” vergoelijkte Riek haar Baasje.

„O, maar hij is altijd zo wonderlijk geweest, dat weet ik van Moeder. Het komt, omdat Oma, toen ze nog leefde, hem zo vreselijk verwend heeft. Hij was gewoon hulpbehoevend toen Oma er niet meer was. Het is heus een geluk, dat hij bij jullie verzeild is, want Moeder had geen geduld voor hem gehad, die is zelf zo ongedurig.”

Riek keek stil voor zich heen.

„Ben je soms moe?” vroeg Nita. „Ik zit ook maar te zeuren en ik heb Opa nogal moeten beloven, dat ik niet teveel zou praten. Ik weet zelf niet, wat me bezielt. Ik ben anders niet zo praterig.”

„Ik ben helemaal niet moe,” verzekerde Riek haar.

„Je werd opeens zo stil en je keek zo voor je heen.”

„Nee,” dacht Riek. „Ik kan het nu toch niet zo ineens zeggen, hoe naar ik het vind, dat zij zó over haar familie spreekt. En haar Moeder, die geen geduld voor haar eigen Vader heeft! Ik kan er niet bij.”

„Ik geloof, dat ik nu maar eens weg ga,” zei Nita toen er geen antwoord kwam.

„Hè, neen, blijf nog wat, tenminste als je het niet vervelend vindt. Ik krijg nooit een meisje op bezoek en ik vind het fijn, dat je er bent.”

„Heus, Riek?”

„Anders zou ik het niet zeggen.” Riek’s trouwhartige ogen keken haar zo eerlijk aan. „Maar misschien vind jij het niet zo leuk om nog langer te blijven.”

„O, ja, anders was ik heus niet gekomen. Als ik je bij Opa zag, dan had ik altijd het gevoel, dat je me wel weg kon kijken, anders had ik al lang eens gevraagd of je bij me kwam.”

„Nou,” lachte Riek. „Dan hebben we schuilhoekje voor mekaar gespeeld. Ik vond jou zo van boven af! Ik had het gevoel, dat je met dat pension-kind liever niets te maken wilde hebben. Heb ik dat verkeerd gevoeld?”

„Neen,” dacht Nita, „als Riek je zó aankeek kon je toch niet helemaal jokken.” En hardop zei ze: „Nou, misschien in het begin wel. Maar dat was maar heel kort, hoor! Naderhand dacht ik vaak, ik wou, dat Riek eens bij me kwam. Als ik je dan zag durfde ik het weer niet te vragen. Ik ben zo’n rare, Riek!”

„Ben je?” lachte Riek. „Ik merk er niets van.”

„Hoe komt het toch, dat jij zo tevreden bent, Riek?”

„Omdat ik er reden voor heb. Gunst, kind, je weet niet, hoe’n gezellige boel het bij ons is, Moeder is zo vrolijk en we houden allemaal dol van plagen en gekheid maken. En onze pensiongasten zijn op een enkele uitzondering na, erg aardig. En de tuin! Heb je in het voorjaar onze tuin wel eens gezien? Gewoon een paradijsje! Ik weet het eigenlijk zelf niet, maar het is bij ons enig. Tante Do is dat geen schat?”

Nita had tante Do altijd een erg saai mens gevonden en ze kon haar, Nita, zo vervelend aankijken, net of ze zeggen wou: wat doe jij hier, weelderig nest! Opa had zeker het nodige van haar verteld, want die tante Do was lang niet vriendelijk tegen haar. Maar Riek scheen dol op haar te zijn, dus moest ze toch zeker niet zó naar zijn.

Juist kwam tante Do binnen met, zoals ze zei: „thee voor de dames”. „Dat is een gezellig middagje voor je, hè

'Riekert?' Haar stem klonk lang niet zo bars als anders, vond Nita.

Tante Do schoof een klein tafeltje aan, lei er een servet op en schikte gezellig de thee en een schaalje vol zoete zaligheden.

„Wat worden we verwend!” riep Riek verheugd uit. „Zoete krakelingen! Het kan niet op! De eer is voor jou, Nita, anders krijg ik nooit zoveel lekkers!”

„Dat had je nu niet moeten zeggen,” lachte tante Do. „Nita moet denken, dat er iedere dag zoveel luxe in den huize van Dongen is! Nu, kinderen, ik ga weer aan mijn werk. Nita, jij schenkt de thee wel?”

„Hoe lang mag ik nog bij Riek blijven?” vroeg Nita en tante Do dacht, dat het anders zo nuffige nest onder een hoedje te vangen was vandaag.

„Blijf nog maar gerust een poosje, het is zo prettig voor Riek,” zei tante Do en ze vond, dat Riek er vandaag bijzonder fleurig uitzag.

„Moeder laat me nooit thee schenken, ze zegt altijd, dat ze niet houdt van een plas onder haar kopje.”

„Ai, meisje,” plaagde Riek. „Dat is zeker om me voor te bereiden, dat je geen thee kunt schenken zonder te morsen. Nou, als je mijn heldere spreij maar spaart, dan zal ik je verder al je zonden vergeven. Maar, als je zo'n onhandig juffie bent, dan moet je maar eens een tijdje bij Moeder komen helpen, die weet wel raad met zulke stoeltjes! Bij haar moet je alles doen en geen pardon, hoor!”

Mijn moeder neemt me juist alles uit handen en och, eigenlijk ben ik er maar blij om, want het is suf als je net aan een mooi boek bezig bent om op te houden en thee te moeten schenken! Ik heb wel eens expres gemorst, omdat ik dan wist, dat Moeder er een volgende keer schoon genoeg van zou hebben. Die is veel te bang, dat er een spatje op de theetafel of op één van haar theekleden komt.”

„Nou, dat is ook niet leuk, maar je kunt er toch voor

zorgen en voorzichtig schenken. Nou, vooruit, bange haas, schenk in, ik zal je niet op je vingers kijken.”

Het liep zonder ongelukken af en de beide meisjes hadden een echt gezellig thee-uurtje, terwijl ze om het hardst van de krakelingen snoepten.

„Ik geloof, dat ik nu maar gaan zal,” zei Nita en ze keek „de kale kamer” eens rond en verwonderde er zich over, dat ze er zich zo vertrouwd in had gevoeld. „Als je het goed vindt, kom ik gauw weer eens terug. Maar eerlijk zeggen als het je soms moe maakt of je er geen zin in hebt.”

„Jij schijnt altijd te denken, dat ik niet rond voor mijn mening durf uit te komen,” lachte Riek.

„Och, ik hoor ze thuis zo vaak zeggen, dat ze het een corvée vinden om bij die of die op bezoek te gaan en tòch gaan ze er heen en word ik vaak gedwongen om mee te gaan, omdat het nu eenmaal niet anders kàn, zoals Moeder dan zegt.”

„Nou, maar daar is bij ons geen kwestie van. Als wij iemand niet hebben willen, komen we er rond voor uit! Maar” bedacht Riek zich. „Het kunnen wel mensen zijn waar je ouders om de een of andere reden iets om te geven hebben, dan kun je niet altijd de dingen zó zeggen als je wel zou willen, zegt Moeder altijd en die moet toch ook vaak plooiën als het een van de gasten geldt.”

„Wat lijkt het me toch naar voor jullie om altijd maar rekening te moeten houden met al die pensiongasten. Krijg je nooit een bevestiging om te zeggen: hoepel op met al je gezeur?”

„Welneen,” lachte Riek. „We zijn toch veel te blij, dat we ze hebben! Waar moest ons schoorsteentje van roken, als die er niet waren? En het is heus lang niet zo’n nare beweging als jij wel denkt. Waarom kijk je me telkens met zulke verbaasde en ongelovige blikken aan? Denk je, dat ik het er maar om zeg?”

„Nee, dat niet, maar ik vind jou zó tevreden met je

lot. Ik geloof, dat ik geen dag een goede bui zou hebben, als . . .”

„Als je zo'n hondenleventje had als ik?” plaagde Riek. „Nou, maar laat ik je zeggen, dat het bij mij ook lang niet altijd witje-boven is! Vóór dat ik ziek werd had ik iedere dag een stralende bui, maar nu . . . neen, hoor, dat laat wel eens wat te wensen over en Moeder en tante Do hebben het soms hard bij me te verantwoorden, want dan is het mopperen bij Riek!”

„Ik kom gauw terug,” zei Nita nogmaals terwijl ze Riek's magere handje stevig drukte. „Dáág! dáág!”

„Dàt is nu Nita,” zei Riek zacht in zichzelf, terwijl ze na lag te denken over het bezoek waarvan ze niets verwacht had en dat haar toch zo bizonder meegevallen was. „Wat heb ik een andere kijk op haar gekregen, dan toen ik haar zo vluchtig bij Baasje zag. Wat was ze toch eenvoudig en gewoon. Ze liet zich helemaal niet voorstaan op al wat ze bezit. Maar, ze ziet er niet vrolijk uit. Er komt haast geen lachje op haar gezicht. Hè, zo gezond te zijn als zij en dan niet te kunnen lachen!” Stil lag Riek en haar gedachten waren steeds bij Nita, die een raadsel voor haar was.

Moeder kwam binnen, sloeg een onderzoekende blik op haar dochter.

„Ben je moe, Riek?”

„Helemaal niet, Muizenmoeder. Is dàt geen goed teken?”

„Fijn, kind! Nu zal je Dok er niets tegen hebben, dat Nita vaker komt. Ze schijnt er best zin in te hebben.”

„Sprak u haar nog?”

„Ja, ik stond net in de gang toen zij weg ging en ze bedankte voor de thee en de lekkere krakelingen. Ik was helemaal verbaasd. Anders is ze zo beleefd niet. Ze zei toen, dat ze zo graag weer eens zou komen en of ik Dokter wilde vragen of het goed is. Jullie schijnt het prettig met elkaar gehad te hebben.”

„Erg prettig,” zei Riek zacht. „Ik geloof, dat ik het best met haar zal kunnen vinden, ze is zo heel anders, dan ik dacht.”

„Nou niet direct zo enthousiast,” waarschuwde lachend mevrouw van Dongen. Ze wist immers hoe gauw Riek met iemand weg kon lopen, om dan naderhand een grote teleurstelling te hebben. Dit wilde ze haar, vooral nu, graag besparen. „Tenslotte weten we toch t  goed hoe onaardig Nita voor haar grootvader kan zijn en hebben we er ons vaak genoeg aan geërgerd. Het is lief van haar, dat ze je gezelschap is komen houden, maar ik kraai niet te gauw victorie, Riek!”

„O, bedachtzame kloek!” plaagde Riek. „Het onverstandige kieken zal uw wijze raad aannemen en de kat uit de boom kijken. Maar, ik geloof toch heus, dat Nita het hier leuk heeft gevonden en me niet in de steek zal laten. Ik hoop het zó, Moeder, want het is prettig om iets te hebben om je op te verheugen.”

„D t is het, kind en ik hoop van harte, dat ze je niet zal teleurstellen. In ieder geval ben ik haar dankbaar voor het genoeglijk middagje, dat ze je gaf en is het fijn te weten, dat het je zo helemaal niet moe maakte. Nu zijn we op de goede weg, Riekertje!”

Maar de weg was lang, die Riek te doorlopen had en één goede dag werd vaak gevolgd door een reeks van kwade dagen.

„Het komt toch heus niet door het bezoek,” zei Riek tegen haar „Dok” toen deze weer extra rust voorschreef.

„Helemaal niet, hoor, meid en zodra je koortsvrij bent mag je vriendin weer komen. Die kleine inzinking heeft niets met het bezoek te maken, die was t ch wel gekomen, maar ook die worden we baas! Geduld, geduld, geduld!”

Baasje wordt uit de ziekenkamer geweerd, huilt en moppert en vindt, dat die Dokter veel te streng is en het

kind onnodig zenuwachtig maakt met al z'n strenge bevelen.

Na een week of drie zit hij weer iedere morgen bij haar en worden de lessen hervat.

„Je vliegt vooruit,” prijst hij.

„Denkt u dan, dat ik niet gewerkt heb?” Riek kijkt hem met de oude schalksheid aan en weet warempel nog een kuiltje in haar magere wangen tevoorschijn te toveren. „Ik heb alles zo fijn gerepeteerd en allemaal uit mijn bol. Kanjers van rekensommen heb ik gemaakt, moeilijke dingen, Baasje! maar ze hebben me keurig door die vervelende weken heen geholpen.”

„Je bent een kraan! Je zult eens zien wat je krijgt, maar je moet nog even geduld hebben, dan komt het.”

„Wat is het? O, Baasje, plaag me niet zo, zeg toch wat het is.”

„Raad er dan maar eens naar.”

„Een boek?”

„Mis.”

„Is het iets om op te peuzelen?”

„Ook al niet.”

„Heb ik er wel eens over gesproken?”

„Meerdere malen.”

„Hemeltjelief, wàt kan het zijn? O, ik weet het, een plant, een ster . . .”

„Niks ster,” bromde Baasje.

„Een . . . neen, dat kan het niet zijn.”

„Wat dan, zeg het maar gerust.”

Maar Riek vreesde te onbescheiden te zijn en durfde niet te zeggen wat ze één ogenblik gedacht had, dat het zou kunnen zijn.

„Ik zal je op weg helpen,” zei Baasje, die plezier kreeg in het spelletje. „Het is klein, erg klein.”

„Erg klein? Een kanariepiet?”

„Niet zó klein. Je bent toch een beetje op de goede weg.”

„Witte muizen?”

„Bah, akelige dieren! Had je die willen hebben?”

„Och, ze zijn wel schattig, maar ik geloof toch niet, dat ik er veel aan zou hebben.”

„Het is bruin.”

„Bruin?” Riek's hart popelde.

„En het heeft flaporen.”

„O!”

„Weet je het al?”

„Een h...?”

„Ja, een hond. Een Spaniel! Een jonkie van Tony, de Spaniel van m'n dochter.”

„O, Baasje, Baasje!” zuchtte Riek wier ideaal het was een eigen hond te hebben. „En zou Moeder het goed vinden? Een jonge hond is zo lastig in huis en ik kan 'm nu niet zelf verzorgen en uitlaten.”

„Allemaal in orde. Je Moeder vond het direct best en de zorgen voor het hondenbeestje delen we allemaal samen, net zolang tot jij zelf voor hem kunt zorgen.”

„Ik ben zo vreselijk blij. Wanneer komt het?”

„Ik denk over een dag of veertien. Het kan nu nog niet weg bij de moeder. Nita komt het je zelf brengen. Het idee is van haar en toen ik er gisteren was, vroeg ze of ik het je vast vertellen wou.”

Stil lag Riek te genieten van het blijde vooruitzicht een hond te krijgen.

„Mag-ie de hele dag bij me blijven?” vroeg ze dan.

„Behalve de tijden waarop-ie uitgelaten wordt of we hem afstappen.”

„Wat zal-ie aan me gaan hechten.”

„Hij wordt nòg verknochter aan je dan ik!” schaterde Baasje.

„Dàt kan niet,” dolde Riek terug. „O, ik wou, dat die veertien dagen al om waren!”

„Nu geen gezeur, anders krijg je 'm niet,” bromde Baasje.

„Ik zal zoet zijn,” beloofde Riek.

Het was goed, dat het vooruitzicht van de kleine hond er was, want Riek maakte weer enige nare dagen door, dagen waarop ze mismoedig dacht, toch nooit weer beter te zullen worden.

„Heb je al een naam bedacht voor het kleine mormel?” vroeg haar Vader, die een poosje bij haar kwam zitten.

„Mormel,” Riek zei het mat en haar Vader dacht, dat ze zich wel héél onprettig moest voelen, dat ze niet fel reageerde op het woord mormel.

„Je kunt zo’n mooi rashondje toch niet Fikkie of zoiets noemen!”

„t Kan me niets schelen, dat het een rashondje is, ik was net zo blij geweest met een gewone straathond.”

„Daar heb je gelijk aan, kind. Het doet er niet toe of een hond mooi is, als-ie maar trouw is en dat zal jouw Fikkie wel zijn.”

„Vader?”

„Ja, kind?”

„Ik lig nu al vier maanden, het duurt zo lang.”

„Nog maar wat geduld hebben, Riekert, met ongeduld maak je het niet beter. En er zijn toch zoveel goede dagen tussen.”

„Wat ben ik toch een zelfzuchtig wezen,” dacht Riek, toen ze naar de vergrijsde haren van haar Vader keek en zijn gebogen rug. Voor Vader waren er immers maar weinig goede dagen, die werd maar niet beter. Hoe kon ze hem nog met haar zorgen lastig vallen. „Bah, Riek, schaam je wat, je bent niet waard, dat je zulke schatten van ouders hebt.”

„Als die nare Maart-maand voorbij is, zul je eens zien hoe gauw je opknapt,” zei haar Vader hoopvol.

April kwam in het land en bracht heerlijke, zonnige dagen.

„Ik voel me echt opleven,” juichte Riek. „Dat doet het zonnetje! Dok, mag ik mijn hondje nu hebben?”

„Ja, Riek, laat je blaffer maar komen,” had Dokter gezegd.

En toen kwam op een mooie dag Nita met een wollig, lief diertje in haar armen.

„Daar is je vriendje, Riek.” Nita zette het beestje op Riek's bed. „Dat mag-ie anders niet, hoor! Maar nu, ter kennismaking, moet het dan maar even.”

„O, jou schat,” zei Riek en ze knuffelde het hoopje bruine wol. „Wat heb je al schattige flap-oortjes. Nita, ik ben zo héél, héél blij met 'm. Je weet niet half hoe 'n groot plezier je me ermee gedaan hebt. Nu behoef ik me nooit te vervelen. Denk je, dat-ie het prettig bij me zal vinden? Hij zal natuurlijk liever een vrouwtje hebben, dat buiten met hem ravot.”

„Dat komt ook wel, als je weer beter bent. Zeg, Moeder heeft een mandje voor hem meegegeven, ik zal het even halen. Als-ie groter wordt krijgt-ie een grotere mand van Moeder, heeft ze gezegd.”

„Wat is iedereen toch goed voor me,” zuchtte Riek dankbaar.

„Zeg, we spreken nu maar van 'm, maar hoe noem je hem eigenlijk?”

„Ik vind Floor een leuke naam voor een Spaniel, dan noem ik 'm, zolang ie nog zo'n peutertje is Floortje.”

„Best, vind ik ook leuk.” Nita toog naar beneden om het hondenmandje te halen en toen ze weer terug kwam zag ze een gelukkige Riek met Floortje in haar armen gekneld.

„Dat ze zó blij kan zijn met een hond,” dacht Nita, die niet zo heel veel om honden gaf en de twee honden van haar Moeder grote lastposten vond, omdat Moeder, als ze uit was, háár voor de honden liet „opdraaien”.

„Hier is nog een drinkbak, een halsband en een riempje, je ziet, Moeder heeft 'm goed voorzien. Die is gewoon dol op honden en zou, geloof ik, liefst een hele kennel hebben.”

„Dat kan ik best begrijpen, zou ik ook graag willen hebben.”

„Jij liever dan ik! Wij hebben een kennis, die houdt er zoiets op na en laat warempel al die jonge dieren maar door haar kamers krioelen, bah, ik vind het gewoon vies!”

„Nou, dàt vind ik ook wat al te erg, maar als je een grote tuin hebt, dan lijkt het me enig zo’n troep honden te hebben. Zeg, zul je je Moeder erg voor me bedanken. Als ik mag, zal ik haar zelf een briefje schrijven.”

„Niks nodig, hoor! Moeder is veel te blij, dat één van de vier tenminste een goed huis heeft gevonden. Ze zou je zelf wel eens komen vertellen, hoe je ’m op moet voeren. Willen we ’m nu maar in z’n mandje poten, anders went-ie teveel op bed en dat zal je Moeder zeker niet goed vinden.”

Riek gaf Floortje gedwee over. Het diertje hief een ver-
vaarlijk gejack aan, toen-ie opeens uit z’n warme plekje verdreven werd.

„Rustig laten janken,” beval Nita.

„Misschien heeft-ie dorst,” veronderstelde Riek, die het janken van Floortje zo jammerlijk vond klinken.

„Hij mag niet teveel drinken, anders kan ik iedere minuut met ’m uit en daar bedank ik voor.”

„Zeg, ben jij vandaag niet in je hummetje?” vroeg Riek. „Je hebt zo’n brommerige stem.

„Dat lamme rapport ook!”

„Wat rapport?”

„Van school! Méér dan erg! Vader en Moeder zijn gewoon furieus!”

„Is het je eigen schuld?”

„Ja, wel een beetje. Ik heb het land aan leren en ik heb er de laatste tijd al heel weinig aan gedaan.”

„Hoe komt dat?”

„M’n viool.”

„O, ja, je speelt viool, dat heeft je grootvader wel eens verteld.”

„Kind, zalig gewoon. Ik kan er niet van afblijven. Eigenlijk het enige, waar ik wat voor voel. Waarom ze me

nu op die akelige H.B.S. gestopt hebben, waar ik toch geen snars leer, dàt weet ik niet. Ze hadden me toch wel beter op de Muziekschool kunnen doen, maar daar wilde vooral Moeder niet van horen. Die heeft doorgezet, dat ik eerst de H.B.S. moest aflopen. Nou, dat gebeurt toch niet, want ik blijf telkens bakken."

„Heb je vioolles?"

„Nou en òf! Bij meneer Wouters van het Conservatorium. Een enige leeraar! Wel erg streng, maar als-ie ziet, dat je werkelijk voor muziek voelt, dan helpt-ie je echt vooruit. Ik studeer me een apie voor 'm, meer, dan ze thuis weten en 't is waar, dat ik er mijn huiswerk voor in de steek laat. Hè, hond, houd op met dat vervelende gejack!" viel ze zichzelf in de reden en ze liep boos naar Floortje's mandje en gaf hem een niet malse draai om z'n wollen lapjes.

„Hè, Nita!" riep Riek boos. „Je hoeft 'm toch niet te slaan! Het diertje is hier vreemd, 't moet eerst wennen."

„Toen-ie bij je op bed lag, was-ie wel koesjt. Allemaal aanstellerij, daar mag je niet aan toegeven."

„En *jij* hoeft niet te slaan, dat wil ik niet. Je kunt met woorden evenveel gedaan krijgen. Floortje," lokte Riek, „wees maar zoet, als tante Do met de thee komt, krijg jij ook een schoteltje drinken."

't Was of Riek's lieve stem het beestje kalmeerde, want het draaide zich om in z'n mandje en ging slapen.

„Wee gedoe," bromde Nita.

„En *jij* hoeft je boze bui niet op mijn hondje uit te vieren," plaagde Riek en ze keek Nita zó schelms aan, dat deze de bui alweer voelde zakken.

„Vader heeft gedreigd, dat de vioollessen gestaakt worden, als ik geen beter rapport mee naar huis breng," mokte ze.

„Nu, dan weet je waar je je aan te houden hebt."

„Ik houd het gewoon niet uit, als ik zo weinig viool kan spelen."

„Wat moet *ik* dan wel doen? Jij weet misschien niet hoe dol ik op mijn piano ben. En ik heb toch ook al in vier maanden geen pianoles gehad. Ik snak er naar, want, net als bij jou gaat ook bij mij de muziek boven alles. Alleen, ik heb er nooit m'n werk voor gelaten, dat zou me ook wat moois zijn. Het is een opoffering voor Moeder om het les-geld te betalen, stel je voor, dat ik dan m'n best niet zou doen op school! Mijn hoogste ideaal is om piano-lerares te worden. Misschien bereik ik het nog wel eens, wie weet?”

„Lerares?” peinsde Nita. „Neen, dàt zou ik niet willen worden. Ik zou er geen geduld voor hebben. Maar op concerten te spelen, dàt zou ik heerlijk vinden. Of in de Kerk bij het orgel. 't Is alleen maar zo jammer, dat er al die poespas van theorie en alle verdere bijvakken aan te pas moet komen. Daar kan ik gewoon kippenvel van krijgen. Eigenlijk is het dan net als op school en kun je weer aan het blokken slaan op allemaal saaie dingen. Zie jij daar niet tegen op, Riek?”

„Ik heb die vakken nu nog niet gehad, maar ik weet haast zeker, dat ik er niet tegen op zou zien, het hoort immers tot de studie en er zonder zou ik m'n doel niet kunnen bereiken.”

„Wat ben jij toch verstandig in alles,” zuchtte Nita. „Ik wou, dat ik een kriemeltje van jou had.”

„Kind, maak me niet ijdel” lachte Riek. „Als jij maar zou moeten, net als ik en het gevoel had, dat je ouders krom moesten liggen om je te laten leren, dan zou je net zo praten als ik.”

„Dus vind je, dat het niet helemaal m'n schuld is, dat ik zo vadzig ben?” Nita's ogen waren hoopvol op Riek gevestigd.

„Niet helemaal,” zei Riek langzaam. „Maar ik vind wel, dat je je best kon doen, ook al gaat het bij jou thuis allemaal zoveel gemakkelijker, dan bij ons. Voor je eigen gevoel al. Het moet toch niet zo prettig zijn om telkens in een klas te blijven bakken.”

„Och, dat moet je niet zeggen. Je kunt er zo zalig je gemak van nemen, als je al die kost nog eens krijgt, je hebt je dan maar een beetje in te spannen om bij te blijven en ervoor te zorgen, dat je niet nog eens blijft bakken.”

„Kind!” riep Riek verontwaardigd uit. „Heb jij dan helemaal geen eergevoel? Wij zijn allemaal misschien een beetje tè eierzuchtig uitgevallen, m’n zus, broer en ik en Moeder heeft wel eens gezegd, dat daar ook grenzen voor zijn en men niet iedereen voorbij moet willen streven, maar het lijkt me toch beter, dan zó weinig eierzuchtig te zijn als jij. Je zult wel denken, wat zit die Riek me weer uit te veteren en het niet leuk vinden, als je zo lief bent om zo’n kwakkelpot te komen bezoeken, dan nog op je kop te krijgen, maar Riek neemt nu eenmaal geen blaadje voor haar mond.”

„Zeg, Riek?”

„Ja?”

„Zou jij me niet een beetje willen helpen?”

„Graag, als ik maar weten mag waarmee?”

„’t Is eigenlijk gek, dat ik jou daar nu mee moet lastig vallen, je hebt warempel genoeg met jezelf te doen, om er de moed in te houden, bedoel ik.”

„O, dat is zo erg niet, dat heb ik je al eens meer gezegd en nu heb ik toch een bruin riddertje gekregen, dat de zorgen met me zal delen. Zeg op, waar kan ik je mee helpen?”

„Je moet me iedere keer, dat ik bij je kom, vragen wat ik uitgevoerd heb, ik weet haast zeker, dat ik me voor jou zal schamen als ik weer geluibakt heb. En dan moet je me maar straffen met te zeggen, dat ik in een poos niet bij je mag komen.”

„Zeg eens,” lachte Riek. „Jij bent een mooie! daar straf ik toch mezelf ook mee!”

„Meen je dat, Riek?”

„Reken maar!”

„Ik heb nog nooit een echte vriendin gehad, maar ik

geloof, dat ik in jou een echte vriendin zou kunnen hebben. Gek, Riek, dat we elkaar al anderhalf jaar kennen en eigenlijk bokkig tegenover elkaar stonden. Wat een zonde van de tijd! Heb jij een vriendin, Riek?"

„Risten! je weet wel, zo de halve klas. Tante Do zegt altijd, dat het niet de ware vriendschap is. Dat is best mogelijk. Maar als je gezond bent, dan hol en dol je met elkaar en dan neem je dat allemaal niet zo nauw. We hadden nooit ernstige gesprekken met elkaar, tenminste niet zoals jij en ik. Ja, hoe moet ik dat nu zeggen? Het was altijd maar leuke streken uithalen en fietsen en mekaar plagen. Een echte leuke pan! We lazen ook wel eens allemaal om beurten een mooi boek en bespraken dat dan later, maar dat behoorde heus tot de uitzonderingen. We hadden er geen tijd voor!"

„Ja, zie je, dat heb ik nu juist allemaal zo vervelend gevonden. Ik sta er een beetje buiten. De meisjes uit de klas vinden me, geloof ik, verwaand, omdat ik niet houd van al dat gegiechel om flauwiteiten en liever met m'n viooltje onder m'n kin zit, dan met ze mee te draven. Als er één zo'n kind als jij bij zou zijn, dan had ik me daar zeker bij kunnen aansluiten, maar nu . . . ze kunnen voor mijn part allemaal opwaaien!"

Riek's grote ogen starden naar het plafond.

„Weet je, Nita," zei ze dan. „Als je mij had leren kennen onder gewone omstandigheden, dan had je mij net zo vervelend gevonden als de meisjes uit je klas. Ik wil mezelf niet beter maken, dan ik ben, maar ik heb al dat dollen en plagen heerlijk gevonden. Nu ben ik gedwongen me rustig te houden en ben ik ernstiger geworden door al het gepieker over die nare ziekte, die me zo lang aan het lijntje houdt. Nu zie jij me als een ernstig meisje, dat rustig over de dingen kan praten en dat ligt zeker meer in jouw lijn. Ik ben alleen maar bang, dat ik je erg zal tegenvallen als ik naderhand weer net zo met de andere kalveren meedraaf als tevoren. Maar, ik weet zeker, dat jij net zo was

geworden als je bij ons op school was geweest en je in ons clubje was opgenomen."

„Dat geloof ik niet. Vader zegt wel eens, dat ik zes jaar was, toen ik geboren werd, daar wil hij dan mee zeggen, dat ik veel ernstiger ben, dan de meeste kinderen. Weet je, Riek, alles was misschien anders geweest als ik zusjes en broertjes had gehad, maar nu ben ik altijd maar alleen."

„Ja," zei Riek, „daar kan ik in komen. Nu is alles wat je hebt voor jou alleen en er is nooit een bazige broer of zus geweest die je iets afpakt. En je hebt nooit er op los geranseld om je eigendom weer in handen te krijgen en je hebt nooit met zo'n hele kazerne aan tafel gezeten en geloerd wie de beste brokjes kreeg. O, ik begrijp het nu zo goed, je was natuurlijk een heel ander kind geworden met zo'n woelige troep om je heen."

Het was net of er iets los kwam in Nita's vaak zo verkild hartje, nu er iemand was, die zo echt uitsprak wat ze eigenlijk altijd gevoeld had, maar niet onder woorden had kunnen brengen.

Op dat moment ging Floortje, die al die tijd rustig had liggen slapen, plotseling vervaarlijk janken.

„Wat heeft-ie?" vroeg Riek verschrikt.

„Hij moet er natuurlijk uit," lachte Nita. „Kom maar mee, plasmolen, zullen we je even luchten!" En ze nam Floortje uit zijn mandje, deed hem z'n halsbandje om en ging met hem naar beneden.

Riek, die voor het open raam lag, zag ze even later door de tuin lopen.

„Floortje!" riep ze.

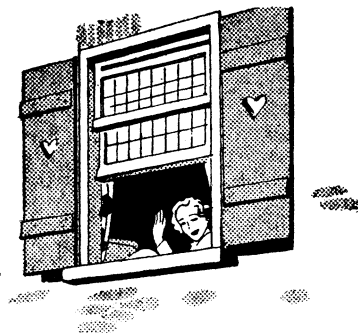
Direct gingen de twee flapoortjes omhoog en keek hij waar het geluid vandaan kwam.

„Wat is 't een schat!" riep Riek naar beneden.

„Leid 'm niet af!" waarschuwde Nita. „Anders krijg je straks een rivier in je kamer."

„Nita heeft verstand van die kleine blaffers," peinsde Riek. „O, wat is het zonnetje koesterend! Nu *moet* ik toch

wel beter worden. Wat ben ik toch blij vandaag, met alles! Met de zon en met Floortje en ja, vooral met Nita, want we kunnen vriendinnen zijn, dat voel ik wel. Ik zal proberen haar te helpen. Ik zal m'n best doen haar het zusje te vergoeden, dat ze zeker zo graag had willen hebben. Kijk ze daar nou parmantig met Floortje kuieren! Wat

een enig kind! Nita is knap! Die mooie blauwe ogen en dat golvende blonde haar! 't Is net een prinsesje uit een sprookjesboek. Riek, wat ben je weer enthousiast! zou Moeder zeggen en wat verheerlijk je de dingen weer. Misschien heeft Moeder gelijk en overdrijf ik wat gauw, maar ik kan tenslotte de dingen niet anders zien, dan ik ze zie. Hemeltje, m'n goudvissen! Die hebben in twee dagen geen eten gehad! Hoe kom ik nou opeens aan die goudvissen te denken? Zeker door Nita's gouden lokkenpracht! Wat zal Baasje woest zijn als-ie hoort, dat ik zijn geschenk zo verwaarloos! En ik was er zo blij mee, met Goudvin en Zwartstaart. O, Nita," zei ze, toen Nita weer binnen kwam

met Floortje.

„Geef jij de goudvissen gauw even eten, ik heb het tante Do vergeten te vragen.”

„Wat een menagerie,” bromde Nita.

„Waar staan die dieren?”

„Floortje!” riep ze.

„Op m'n boekenkastje en het voer is in het doosje, dat er naast staat.”

„Bah! saaie beesten, zulke domme snuiten! Wat heb je aan zulke dode elementen? Ze zijn niet eens uitgehongerd. Hier, vee!” en Nita strooide met kwistige hand mieren-eitjes in het water.

„Niet zo'n boel!” gilde Riek. „Je zoudt ze dood maken.”

„Dan 't er maar weer uitvissen!” Nita deed een greep in het water en de dodelijk verschrikte visjes doken naar de bodem.

„Je maakt een hele plensrommel op het kastje,” verweet Riek. „En Goudvin en Zwartstaart schrikken zich een aap!”

„Zeg, als je nog meer van zulke akkevietjes voor me hebt!” Nita keek verwoed naar de beide vissen en de natte rommel die ze gemaakt had. „Wat heb je ook aan zulke idiote dieren?”

„Alleen het zien naar ze als het zonnetje in de kom schijnt, dat is al zo fijn! Ik heb hele sprookjes van het tweetal gebrouwen,” zei Riek dromerig en in haar ogen was die eigenaardige gloed, die Nita opeens zo stil kon maken. „Ik heb al een keer zo'n sprookje opgeschreven, wil je het eens lezen?”

„Graag,” zei Nita, die het land aan sprookjes had, maar terwille van Riek net deed of ze er van hield.

„Moet je eerlijk zeggen hoe je het vindt, want ik heb een plannetje. Een kennis van Zus is redactrice van een kinderblad en nu zou ik het sprookje — als jij tenminste vindt, dat het goed genoeg is — er heen willen sturen en vragen of ze het plaatst.”

„Dat zou moppig zijn,” vond Nita. „Misschien word je nog wel eens schrijfster, Riek!”

„Dank je lekker, ik wil veel liever piano-lerares worden.”

„O, ja, dat is waar ook! Zeg, Riek, wat zou het enig zijn als we allebei voor muziek doorgingen.”

„Dat zou nog helemaal niet zo gek zijn. Begin jij nou om erg je best te doen, dan zal ik proberen beter te worden en dan gaan we hard aan de slag. Als je een ideaal hebt, lijkt alles me zoveel gemakkelijker toe, dan weet je immers waarvoor je werkt.”

„Ik geloof, dat ik door jou nog aan de slag ga als een bootwerker! Ik heb echt zin om te gaan vossen. Maar, je moet niet teleurgesteld zijn, Riek, als de volgende week al m'n goeie voornemens weer in de benen zijn gezakt. Je weet niet half hoe 'n luilak ik ben.”

„Ik begin, Nita de Kruyve,” dolde Riek, „met vertrouwen in je te hebben en pas als je mijn goed vertrouwen erg beschaamd hebt, zal ik de handen van je af trekken.”

„Ik wou, dat iedereen er zo over dacht! Maar ze beginnen allemaal met te denken, dat ik voor geen verbetering vatbaar ben.”

„Je hebt het er naar gemaakt, net als Tijn Uilenpiegel!”

„Riek, ik ga weg, Moeder heeft vanmiddag gasten en ik moet me nog poesmooi maken. Bah, gloeiend vervelend!”

„Ik wou, dat ik in je plaats was! Ten eerste houd ik dol van een lekker etentje en ten tweede lag ik dan niet in m'n mandje. Denk je niet, dat Floortje zal gaan jammeren als je weg gaat?”

„Die is veel te blij, dat-ie de hele dag iemand om zich heen heeft, bij ons lag-ie heus zo gezellig niet. Verwen hem nu niet teveel, anders is er naderhand geen huis met hem te houden. Nou, Riek, het beste met je ménagerie en, o, ja, geef me het sprookje mee, dan lees ik het vanavond.”

„Als je huiswerk klaar is!” waarschuwde Riek.

Nita stak een spits tongetje uit.

„Geschiedenis, bah!”

„Amuseer je er mee!”

„Spinnekop!”

Lachend verliet Nita de kamer en Riek stelde verheugd

vast, dat Nita al vrolijker en gewoner was, dan de eerste keer toen ze bij haar kwam.

„We zullen een gezellige kornuit van haar maken, hè, Floortje?”

Floortje liet zich uit z'n mandje vallen en kwam bij Riek's bed staan.

„Als je zó lief kijkt, kan ik je niet weerstaan. Kom dan maar even bij het vrouwtje,” en Riek tilde hem op het dek.

Even later dommelden vrouwtje en hond rustig in.

Floortje werd Floor en nog steeds lag het vrouwtje op bed voor het open raam.

Was het eerst een doorschijnende, tengere Riek, nu lag daar een blozend meisje, met gevulde wangen en, zoals ze zelf beweerde: „Goed op weg om een Jan Dikkeprop te worden.”

Het was begin September, een mooie Septembermaand.

„Wanneer zal ik er dàn uit mogen, als het nu niet mag?” vroeg Riek aan Moeder, die gezellig bij haar zat met verstelwerk.

„Je weet het kind, Dok heeft het je zo goed uitgelegd, zolang hij nog wat geruis bij de longetjes hoort, mag je niet op. Troost je er nu maar mee, dat het zo goed vooruit gaat.”

Juist kwam Dokter, die enige dagen niet geweest was, binnengestapt. Een onstuimige begroeting van Floor, die gewend was een klontje van hem te krijgen.

„Fijn weertje, hè, Riekert?”

„Ja, Dok,” zei Riek flauwtjes.

„Wat is er aan het handje, meid?”

Riek haalde haar schouders op, wilde niet spreken, bang als ze was, dat ze haar tranen niet in kon houden.

De Augustusmaand, die koel en vol regendagen was geweest, had haar niet zo ontevreden gemaakt, maar de

zonnige, echt zomerse dagen van nu, maakten dat ze het veel erger ging voelen niet eens naar buiten te mogen.

„Vooruit, meisjemaat, we zullen maar weer eens luisteren,” Dokter haalde zijn stethoscoop tevoorschijn en beluisterde Riek's longen.

Zijn gezicht klaarde hoe langer hoe meer op.

Moeder, die het zag, durfde haast geen adem te halen van spanning.

„Dat is prachtig!” zei hij, terwijl hij de stethoscoop in zijn borstzak opborg. „Geen geluidje meer te horen, Moeder. Wat zou je er van denken, als we de Riekert eens naar de tuin droegen?”

„O, Dok!” Een vreugdekreet van Riek.

„Ik laat me het pretje niet ontnemen Riek zelf naar de tuin te dragen. Moeder, ga gauw een beschut plekje opzoeken en zet die gemakkelijke ligstoel van je man neer, dan kom ik daar met de prinses aangezeild. Heb je iets wat ze om kan slaan?”

„De mooie kimono, die ik van mevrouw Bakker gekregen heb,” drong Riek aan, blij, dat ze het mooie ding waar ze telkens naar had moeten kijken, aan kon doen.

Moeder gooide het verstelwerk haast slordig in de mand in haar grote vreugde, dat er eindelijk eens wat schot in Riek's ziekte kwam.

Een kwartier later lag Riek in het zonnetje en genoot ze van het perk vol dahlia's, die ze uit haar raam niet had kunnen zien.

„Ik bel nog eens op om te horen hoe het de jongedame bevalen is,” zei Dokter. „En als ze geen verhoging heeft, dan staat er een rijtoertje met tante Dok op het programma.”

„'t Is tè mooi om waar te zijn,” zuchtte Riek.

„Nou, meid, kalm aan en geen hofhouding in de tuin, hoor!”

Dokter wuifde haar vrolijk toe en Riek zwaaide tot hij door de tuindeuren verdwenen was.

„Dokter,” het was Moeder’s ontroerde stem. „Hoe kunnen we u al uw zorgen voor het kind ooit vergoeden? Dat u haar zoveel van uw kostbare tijd geeft, het is werkelijk te veel.”

„Is ze dan ook niet een beetje onze Riek?” gromde Dokter, die zelf geen kinderen had. „Zeur dan niet langer, mens!”

„Geloof maar gerust,” zei Moeder tegen tante Do, „dat hij zelf met de tram naar zijn patiënten gaat om Riek met zijn vrouw in de auto te laten gaan.”

„Hij is een man, zoals er niet velen zijn en het is een groot geluk, dat we juist hem tot Dokter hebben.” Tante Do zei het dankbaar.

Als een poes in de zon, zó lag Riek te genieten van al wat om haar heen was.

„Ik voel me weer een beetje gewoon worden, nu ik uit bed ben en een verdieping lager,” snaterde ze vrolijk tegen haar Vader, die gauw bij haar was komen zitten en zich niet moe kon kijken aan zijn dikke Riek.

„Ik zou het liefst een vrolijk liedje willen zingen,” was het even later.

„Wacht daar nog maar een beetje mee, dat komt ook wel.”

„Wees maar niet bang, Vader, ik zal wel voorzichtig blijven, ik zal erg zuinig zijn, op wat ik gewonnen heb.”

„Daar komt je Baasje aan met de leerboeken, nu ga ik gauw weg.”

„Ik heb vandaag helemaal geen zin in leren. Er is zoveel te kijken in onze fijne tuin.”

Ja, Vader kon het begrijpen, het was immers de eerste keer na zoveel maanden, dat het kind weer buiten was. Maar hij zei:

„Doe het dan maar om hem plezier te doen, hij doet zoveel voor jou en hij kan zich niet voorstellen, dat iemand geen zin in leren zou hebben.”

„Ja,” lachte Riek. „Hij blijft zijn leven lang de echte

leraar. Dag baasje!" riep ze dan vrolijk. „Vandaag openluchtschool!"

„Dag kind, dag kind!" zong Baasje op zijn wat kinderlijke toon. „Ben je nou niet blij? Ik wel, ik ben héél blij voor mijn Riek!"

„De barometer staat wederom op regen," dacht Riek ondeugend en ze leidde zijn aandacht gauw op Floor. „Ziet u mijn schaduw? Is die eventjes blij, dat-ie lekkertjes buiten kan liggen? Hij zegt, dat zo altijd op dezelfde kamer liggen niets gedaan is."

„Malle meid," lachte hij. „Nou, we gaan beginnen. Ben je flink helder vanmorgen? We moeten die moeilijke sommen doornemen."

„O, lieve help!" dacht Riek. „Met al die mooie vlindertjes om je heen en die kleurige dahlia's! Ik wou, dat er geen sommen bestonden!" Ze deed haar best haar aandacht bij de werkelijk zeer moeilijke sommen te bepalen, maar toch kreeg ze af en toe een niet malse grauw van Baasje over haar „stomme antwoorden."

„Zo moet je maar doen," huilde hij. „Dan blijf je bakken, hoor!"

„Goeierd," dacht Riek vertederd, toen ze keek naar zijn dunne witte haren en zijn genoegelijke appelkoontjes. Ze spande zich extra in en toen het uur om was werd ze net zo hard geprezen door haar Baasje als ze tevoren afgesnauwd was.

„Dat hebben we er weer op zitten," dacht ze, toen Baasje verdween om zijn dagelijkse ochtendwandeling, met een even oude vriend van hem te gaan maken.

„Floor, nu gaan we echt luieren en genieten. We liggen maar in een paradijsje, jong! Als we zó doorgaan, dan komen we nog eens samen op straat, jij en ik."

Het was een gewoonte van Riek geworden met haar hond te praten in de lange uren van alleen liggen. En het was of hij haar begreep. Zo pienter konden zijn topaaskleurige ogen haar aankijken en het neerleggen van zijn

al zo sterke poten op haar dek, kon haar in een mismoedige bui plotseling kracht geven.

Floor vond het dan ook nu nodig om tegen haar ligstoel te gaan opstaan en in het blijde vooruitzicht van nog eens met zijn vrouw op stap te kunnen gaan, vervaarlijk met zijn wollige staart heen en weer te zwiepen.

„Hoe is de temperatuur?” vroeg Riek gespannen aan het einde van die zalige dag buiten.

„Zo normaal als we maar wensen kunnen,” zei haar Moeder dankbaar.

Enige dagen later, om één uur, stond Dokter's auto voor de deur en tante Dok, stralend van blijdschap, nam de blozende Riek in ontvangst.

Uit ieder raam van het pension hing een blij hoofd en aan de deur stonden Vader en Moeder te wuiven.

„Hare Majesteit gaat uit rijden,” plaagde tante Dok. „Zit je goed, kind?”

„Vorstelijk!” juichte Riek.

Ze was een beetje stil op die eerste rit, nam alles wat ze zolang niet gezien had in zich op.

„Gaan we even voorbij de school?” vroeg ze zacht. „Misschien zie ik de meisjes dan nog.”

„Dàt zullen we hebben,” zei tante Dok en ze gaf bevel er langs te rijden.

„Daar staan ze! daar staan ze!” riep Riek verheugd uit.

Ze zagen haar al.

„Daar heb je Riek! daar heb je Riek! Dáag, daag!” En Ans en Suus en Miep en Bep, al de klasgenoten van Riek, die haar zo node gemist hadden, begonnen uit alle macht te zwaaien.

Het ging als een lopend vuurtje naar alle meisjes die vóór de school stonden en net zo lang bleven joelen tot de deuren open gingen.

„Riek is weer beter! Wanneer kom je weer, Riek? Mogen we nu bij je komen? Wat ben je dik geworden!”

Het was een geschreeuw van belang en Riek, lachend en blozend, zat te genieten van al die vrolijke meisjesstemmen.

„Nu doorrijden,” zei tante Dok, die bang was, dat het Riek teveel zou vermoeien.

„Kom je nog eens langs?” vroegen de meisjes en ze wuifden haar na tot ze niets meer van haar zagen.

„Dat was een triomftocht, Riek,” lachte tante Dok. „De meisjes waren echt blij je zo dik en gezond terug te zien.”

„Denkt u, dat ik gauw naar school zou mogen?” vroeg Riek zacht. Het weerzien van de vriendinnen had het verlangen naar school weer groter gemaakt.

„Niet te overmoedig worden, meisje,” waarschuwde tante Dok. „Ook dàt komt wel, maar ik denk, dat je Dok erg kalm-aan zal doen. Stel je er dus niet te veel van voor.”

Maar Riek zei, dat ze niet zou morren, al mocht ze dan ook nog vooreerst niet naar d'r „lieve kippenhok”, ze was immers veel te blij met al het goede van de laatste dagen.

„En er is nog zoveel goeds in het vooruitzicht,” twitterde Riek's blijde stem. „In deze maand moet de kleine flierefluiter van Zus komen!”

„Dat is waar ook. En je hebt er zoveel aardige kleertjes voor gemaakt, hè, tante Riek? Gezellig werk. Je bent nu zeker zo'n beetje uitgebreid.”

„Ja, wel een beetje,” zei Riek spijtig.

„Dan weet ik goede raad, ik zal je wol naar huis sturen en dan kun je wintervoorraad maken voor de Zuigelingen-Vereniging waar ik voorzitter van ben. Al die kleutertjes kunnen het best gebruiken, je doet er dus een goed werk mee en je helpt mij ook, want ik heb zo'n boel op dat gebied te doen, dat ik steeds tijd tekort kom.”

„Graag, tante Dok. Stuur u maar een hele bende wol, Riek zal er nuttige zaken van breien. Ik heb nu zo heerlijk veel patroontjes.”

De rit duurde anderhalf uur en toen werd Riek weer netjes voor haar huis afgezet en vreugdevol ontvangen

door haar ouders, die haar direct naar haar zonnehoekje in de tuin brachten, terwijl tante Do al aangedraafd kwam met een glas melk.

„Wat een bediening!” lachte Riek. „En wat zal ik een akelig verwend wezen worden. Moeder, ik heb de meisjes gezien!” En in één adem vertelde Riek alles van haar genoegelijke rit met tante Dok.

„En nu is het maffen geblazen, zoals ze in dienst zeggen,” zei haar Vader.

„Waar is Floor?” vroeg Riek, die opeens haar trouwe schaduw miste.

„Die is met Baasje op stap en dat is maar goed ook, want anders had-ie je zeker omver gelopen bij z'n onstuimige begroeting. Hij heeft eerst wel een half uur lopen jengelen en zoeken, maar toen is-ie rustig onder je stoel gaan liggen.”

„Zo'n lieverd,” zei Riek, blij, om de trouw van haar hond. Dan, met een blos op de ronde wangen en een lach om de lippen, sliep ze in, moe van de rit en alle indrukken.

Riek's beterschap bleef aanhouden, maar Dokter bleef voorzichtig en ging niet in op haar aandringen het toch eens te proberen en haar naar school te sturen.

„Blijf jij nog maar lekkertjes genieten van die uitgezocht mooie Septembermaand. Als alles zo goed blijft gaan als totnogtoe, zullen we er in October eens over gaan denken,” beloofde hij.

„Gek is dat,” vond Riek. „Nu ik zo lekkertjes opknep lijkt het wel, of ik hoe langer hoe ongeduldiger word.”

„Dat gaat meestal zo,” zei haar Moeder. „De genezende patiënten zijn vaak de lastigste.”

„Hè, Muizenmoeder, ben ik zó lastig?”

„Nee, hoor, je bent een toonbeeld van geduld geweest, dat mag ik je nu wel zeggen en ik begrijp het best, dat je de tijd haast niet kan afwachten om weer naar je geliefde school te gaan.”

„De school is het niet eens zo,” bekende Riek eerlijk.

„Het is meer de gezelligheid van al de vriendinnen, die ik toch wel erg gemist heb.”

„En Nita dan?”

„O, die is alweer in een hele tijd niet geweest en de laatste keer, dat ze er was, vond ik haar zo stekelig, niets leuk, Moes.”

„Was jij misschien niet aardig tegen háár? Ik kan me niet voorstellen, waarom ze nu opeens zo veranderd zou zijn, ze was toch die eerste tijd heel lief voor je en dat mag je niet zo gauw vergeten.”

„Dat doe ik ook niet en ik heb haar nog een kattenbelletje gestuurd in de hoop, dat ze weer eens gauw zou komen, maar ze heeft daarna niets meer van zich laten horen.”

„Ze is ook niet bij Baasje geweest. Heeft die er niet met je over gesproken?”

„Och, die is het wel gewend, dat ze soms weken lang niet bij hem komt. Ze zegt wel vaak tegen me: „Riek, ik ben een rare,” maar ik zie het nu zelf ook in. Ik heb heus mijn best gedaan haar wat te veranderen, maar ze werkt zelf zo weinig mee en ze heeft nu weer een erge luiheidsbevinging. Wat daar de oorzaak van is, weet ik niet, ze was zo aardig op weg geregeld haar huiswerk te maken. Nu is het finaal mis, zoals ze de laatste keer zei. En ze zei het zo triomfantelijk, haast treiterig. Misschien ben ik toen wel een beetje snibbig uitgevallen.”

„Ja, de schuld zal wel aan beide kanten liggen,” vond Moeder.

De volgende morgen — Riek werd laat wakker — kwam tante Do naar boven gesneld.

Riek, die haar slaperige ogen uitwreef, vroeg: „Staat het Muizennest in brand? U holt zo!”

„Je petekind is geboren!” juichte tante Do.

Riek vloog het bed uit.

„Wat, wanneer?”

„Dat zeg ik toch. Zo juist. Moeder telefoneerde! De

kleine Riek is blond en blank en een lekkere mol van 7 en een half pond!"

„En... enne... heet het naar... mij?"

„Ja, dat hebben Zus en Gé toen je ziek was bedacht en Moeder zei, dat ik het je nu wel zeggen mocht."

„Dag, oom Floor!" dolde ze...

„Ik ben zó blij, tante Do. Ik kan het haast niet geloven. Wanneer mogen we het zien?"

„Dat zal Dok wel zeggen. Als Moeder straks thuis komt zul je het wel horen."

„O, tante Do, nu ben ik voor het eerst in mijn leven tante! En u... ai!... u is oud-tante! Wat een jeuíge oud-tante!"

„Vleibrok! Kleed je nu maar gauw aan en ga op je zonne-plekje liggen, je ontbijt staat er al klaar, freule."

„Floor," boog Riek zich naar haar schaduw toe, die in af-

wachtende houding naar haar zat te kijken, alsof hij voelde, dat er iets bizonders aan de hand was. „Floor, geef me de poot, kameraad, je bent ook een beetje oom geworden. Dag, oom Floor!" dolde ze, terwijl Floor z'n best deed een punt van haar pyamabroek te pakken te krijgen.

„Ik voer vandaag geen klap uit!" nam Riek zich voor.

„Wie kan er nu aan meetkunde-sommen denken als er zoiets liefs geboren is als Riekje Harmsen. Baasje mag voor vandaag opwaaïen! Het is vacantie, Floor! We zullen de bloempjes buiten zetten, jij en ik! Hoepel eens op, bruine ridder, ik moet even koekeloeren hoeveel ik in mijn portemonnaie heb, er moet een blommetje voor Zus af. En de kraamheer krijgt een fijne feestsigaar van me. Alsjeblieft, dàt valt mee. Ik heb warempel nog een hele gulden en vier duppies. Dat moet tante Do netjes voor me in orde maken. O, wat ben ik toch razend blij en wat bof ik toch met alles. Negentien September! Floor, je krijgt een rose strik om vandaag! Loop me toch niet in de weg! Ik moet voortmaken, want de bloemen moeten naar Zus. Zou ik Riekje even mogen vasthouden als ik er ben? Ik weet nu al, dat ik in de piepzak zal zitten, dat ik het laat vallen! Tante Riek! Hoe oud moet ze zijn, om het te kunnen zeggen? Moeder heeft me eens verteld, dat ik geen geluid kon geven toen ik pas op de wereld kwam en toen zei die naarling van een Frans, dat het dan maar best in orde was gekomen! Riek en Riekje! Dè Rieklingen!”

„Ben je nu nòg niet klaar?” riep tante Do uit de tuin naar boven.

„Coming, auntie”

„Negentien September,” peinsde Riek. „Zeventien dagen geleden werd ik door Dok naar beneden gedragen en beschouwden ze me allemaal nog als kraakporcelein en nu voel ik me zo stevig als een boerendeern en ren ik ’s morgens in galop naar m’n zalige ruststoel! Riek, je moogt wel dankbaar zijn, kind! M’n breipennen zullen vandaag een roffel slaan, uit louter dankbaarheid! Ik zal hard gaan breien, voor alle zuigelingen van tante Dok!”

Toen ze in de tuin lag en tante Do gevraagd had haar feestgave voor zus en zwager te willen verzorgen schoot het haar — in de volheid van haar dankbaar gemoed — opeens in, dat ze tante Do toch ook wel even kon vragen

een telefoontje aan Nita te willen geven om haar te vragen of ze vandaag niet eens bij haar kwam.

„Wie weet hoe moeilijk ze het heeft,” dacht ze schuldig, want heel diep in haar hart voelde ze toch, dat ze, nu ze zoveel had, wat haar afleiding gaf, minder aan Nita had gedacht, dan een tijdje terug.

„Waarom doet ze ook zo raar?” trachtte ze zichzelf te verontschuldigen, maar ze had toch geen vrede met deze uitvlucht.

’s Middags, na Riek’s rusttijd, kwam Nita aangezet.

„Zo,” deed ze onverschillig. „Ik heb gehoord van het grote nieuws, ik feliciteer je, tante Riek! Heb je het wurm al gezien?”

„Wurm!” viel Riek verontwaardigd uit. „Nee, natuurlijk heb ik het nog niet gezien, maar het moet een dot zijn.”

„Bah! het zijn net oude mannetjes, die kleine krieltjes. Ik ben er eerlijk gezegd een beetje vies van.”

„Vies?” Riek was op weg echt nijdig te worden, maar ze hield zich in.

„Is je Moeder er niet, ik wou haar even gelukwensen.”

„Nee, die is er nog niet, Vader is er juist heen om haar te halen en dan meteen z’n eerste kleinkind in de armen te drukken.”

„Waarom liet je me eigenlijk opbellen?” vroeg Nita.

„Je bent zolang niet geweest, ik wilde eens weten wat je uitspookte. Waarom ben je me zo ontrouw geworden?”

Er kwam een harde trek op Nita’s fijn gezichtje.

„Zeg, trek niet zo onbarmhartig aan die mooie dahlia! Zeg liever waarom je niet kwam?”

„Je had *mij* toch niet nodig.” Hard klonk Nita’s stem.

„Je hebt nu weer vriendinnen waar je zó naar verlangde en waar je zo echt keet mee kunt hebben.”

„O, is het dàt?” haalde Riek lang uit.

„Ja,” snauwde Nita. „Dàt is het! Kun jij je niet voorstellen, hè? Wat kan het je bommen of je zo’n vervelende

draak bij je hebt? Die mis je niet! Voor één zo'n suf kind heb jij tien andere, gezellige vriendinnen! Dat relaas van je, toen je het geliefde schoolgebouw weer gezien had en al die enige kinderen! Bah, ik kan de school zien verbranden! en vriendinnen? Ik zou ze niet eens willen hebben, tenminste niet zo'n sloot als jij, daar is toch niets echts bij."

Heel stil werd Riek, ze voelde opeens wat Nita zo gemaakt had en herinnerde zich nu de dag, toen ze haar verteld had van die zalige rijtoer. Even had ze toen wel gezien, dat Nita's gezicht betrok, maar ze had er in haar grote vreugde verder geen acht op geslagen. Arm dier, en nou had ze zich al die weken verdrietig gemaakt en was jaloers geweest.

„Riek, je bent ook een egoïstisch schaap,” kapittelde ze zichzelf. „Waar blijven nu al je mooie voornemens van Nita te zullen helpen en een zusje voor haar te zijn? Bij de eerste de beste gelegenheid laat je haar in de steek.”

„Je ziet er maar best uit,” zei Nita hartelijk, want ze dacht, dat haar barse uitval Riek hinderde en ze daarom zo stil was.

„Ik ben ook zo gelukkig,” zei Riek zacht. „Je weet niet wat het zeggen wil, als je al die maanden hebt moeten liggen en aldoor maar gedacht hebt nooit meer beter te zullen worden en je voelt je dan opeens weer gezond worden en je mag buiten liggen en uit rijden gaan. Ik heb misschien wel een beetje uitgelaten gedaan, Nita, maar dat is ook geen wonder! En heus, ik heb je gemist en me boos gemaakt, dat je me zo ontrouw was.”

„Is het heus waar, Riek?” Twee blauwe ogen begonnen opeens te stralen.

„Ik ben een idiootje geweest. Inplaats dat ik direct naar je toe ben gegaan en je dit alles gezegd heb, ben ik aan het mokken gegaan en heb alles weer in de steek gelaten wat ik met zoveel moed begonnen was. Gek, ik had het gevoel, dat ik er jou, die nu dag aan dag met al die

vriendinnen om je heen zat, mee hinderde als ik lekker luibakte. Ik was weer ouderwets, Riek, en ze konden geen land met me bezeilen."

„En dan te denken, dat al die vriendinnen nog geen keer bij me zijn geweest, omdat Dok bang was, dat ik me te druk zou maken. Ik heb ze alleen dat ene dagje gezien en gesproken. O, Nita, waarom ben je niet eerder gekomen, dan had ik het je direct kunnen zeggen."

Nita kauwde onbarmhartig op haar wang, een gewoonte van haar, als ze zich schuldig voelde.

„Wees maar niet bang, Riekert, ik ga m'n best weer doen, nu meer nog dan eerst. Je zult tevreden over me zijn. Ik heb er reuze veel verdriet van gehad. Ik ben altijd zo'n stijfkop geweest. Kon ik de dingen toch maar zeggen zoals ik ze voel, maar dat kan ik niet. Moeder en Vader wisten op geen stukken na wat er met me aan de hand was en ze vroegen maar, waarom ik toch niet meer naar je toe ging. Natuurlijk had Opa verteld, dat ik niet meer bij je kwam, anders had ik er wel op los geknakt en gezegd, dat ik bij je was."

„Baasje heeft er geen woord met me over gesproken," zei Riek. „Dat verwonderde me juist zo."

„Nu met mij dan wel en hoe meer hij zei, hoe opstandiger ik werd. Gek, dat ik van Opa gewoon niets kan velen!"

„Maak het maar weer gauw goed en ga straks even bij hem. Hij is toch zo'n erg best Baasje. Vanmorgen is-ie warempel direct een zilveren paplepel voor Riekje gaan kopen. Is dat nou niet schattig? Hoe denkt-ie er aan? En hij heeft uit zichzelf gezegd, dat ik vandaag niet hoefde te werken. Ik was zo blij, als Floor met een kluif! Ik had toch mijn kop niet bij het werk kunnen houden. Je zegt helemaal niets van Floor! Heeft-ie geen pracht-strik aan? Hij is oompje geworden!"

„Malle!" lachte Nita en ze voelde zich opeens honderd pond lichter. Hoe had ze het gemist, Riek's heldere, vro-

lijke stem, haar komieke manier om iets te zeggen, heel de opwekkende kracht die van haar uitging. Zou ze het dan nooit leren, dat je beter je malle, misplaatste trots kan breken en het eerlijk zeggen als er iets is, dat je hindert. Nu had ze immers Riek en zichzelf zulke onaangename uren bezorgd. Ja, Riek ook, ze had het daarnet toch zelf gezegd. Riek had haar een beetje gemist. O, natuurlijk lang niet zo erg als zij Riek, maar dat kon ook niet anders, Riek heeft zoveel mensen om zich heen en ze heeft veel meer dingen om haar af te leiden. Zij, Nita, zou er wat om geven als ze zoveel kon voelen voor een hond of voor goudvissen, of voor handwerken."

„Hè!” zuchtte ze.

„Waar gaat die zware zucht heen?” lachte Riek.

„Louter genot, dat ik weer hier zit.” Nita strekte haar benen, rekte zich uit, kneep Floor in z'n staart en eindigde met te zeggen:

„Ik mag een aap worden, als ik ooit weer zo gek doe!”

„Goed zo, dame, ik houd u aan uw woord. En ik heb je nu al te zeggen, als na verloop van tijd mijn oude schoolvriendinnen bij me komen, dan zul je je daarin lankmoedig weten te schikken en proberen net zo hard met ons mee te doen alsof je altijd tot de onzen behoord hebt.”

„Jij denkt ook: ik neem 't waar, ze is nu zó tam, ze eet uit m'n hand! Nou, maar alle gekheid op een stokje, als ik je vriendinnenschaar dan met alle geweld moet ontmoeten, zal ik opzitten en pootjes geven. Is het nu goed, Riek Bedil?”

„Daar komt Moeder aan!” riep Riek verheugd. „Moeder, vertel gauw! Is het een schatje?”

„Een Riek op end' op,” zei mevrouw van Dongen gelukkig. „Alleen is ze blond en blank en dat kunnen we van jou niet zeggen.”

„Wanneer mag ik komen? Ik houd het niet uit, ik moet mijn naamgenootje zien!”

„Morgenochtend komt Dok je halen, dan mag je een uurtje bij Zus blijven en komt hij je weer ophalen. Kind, die Dok van jou, die mag je wel in het goud zetten.”

„Hoor je dat? Morgen mag ik er heen,” jubelde Riek. „En Dok? Moeder, ik hoop, dat ik nog eens iets heel goeds voor Dok kan doen en al zou ik er ik weet niet wat voor moeten opofferen, ik zou het doen.”

„Nita-kind,” zei mevrouw. „Wat ben ik blij, dat je weer bij Riek bent. Je mag haar niet weer zo lang in de steek laten.”

„Nee, mevrouw,” beloofde Nita en ze was blij, dat mevrouw haar ook graag bij Riek zag.

„Muizenmoeder,” plaagde Riek. „Ik vind, dat u er niet eerbiedwaardig genoeg uit ziet voor een Opoe! U moet uw best doen er wat ouder te gaan uitzien!”

„Ik beloof het je. En nu ga ik gauw aan de slag, want ik heb die goede tante Do voor alles alleen laten opdraaien en die zal ook wel verlangend zijn eens even naar Riekje te gaan zien.”

„Mag ik u wat helpen?” vroeg schuchter Nita.

Achter Nita's rug wenkte Riek, dat Moeder het aanbod toch aan zou nemen.

„Als je wilt, dan héél graag. Er zullen wel allemaal kleine dingen zijn, waar tante Do geen tijd voor heeft gehad en het is fijn als je ons er even doorheen helpt.”

„Zo trots als een hond met zeven staarten!” verkneuterde Riek zich, toen ze Nita fier achter Moeder aan zag lopen. „Ik hoop maar, dat ze niets breekt en geen enkele onhandigheid doet, want anders is haar moed foetsje!”

't Was half zes toen Nita, blozend en warm, bij Riek terug kwam.

„Zeg, je hebt het uitgehouden!” riep deze haar tegemoet.

„'t Ging eerst suf,” vertelde Nita. „Ik begon natuurlijk met over een drempel te rollen en toen liet ik een stapeltje schoon wasgoed tjoepen, dat ik naar één van de kamers

zou brengen, maar daarna liep alles zonder ongelukken af en je Moeder zei, dat ze me helemaal niet zo onhandig vond. Je had Opa's gezicht moeten zien, toen ik de thee bij hem binnen bracht! Natuurlijk begon hij te huilen toen ik hem zei, dat ik je Moeder een beetje hielp, maar toen ik weg ging trok-ie me weer binnen en gaf me één van z'n geliefde Franse boeken in zo'n mooi marokijn leren bandje en zei hij, dat het een herinnering was aan de eerste goede daad, die hij van me zag. 't Is wel een beetje zuur om dat te horen, maar helemaal onverdiend is het niet. Ik heb hem dus maar een dikke zoen er voor gegeven en toen was het weer ganselijk mis en kwam er een stortvloed!"

„Het is fijn om iemand te kunnen helpen,” zei Riek. „Wat zal ik blij zijn, als ik weer wat mee kan keutelen in ons muizennest!"

„Keutelen!" lachte Nita. „Wat is dat nou weer voor een woord? Wil je geloven, dat ik, toen ik niet bij je kwam, al die gekke woordjes die jij gewend bent te gebruiken, voor mezelf herhaalde en ik noemde ze „Riekjes."

Heus, je weet het misschien zelf niet, maar je hebt uitdrukkingen, die ik nooit een ander hoor zeggen."

„Maak er een woordenboek van! Zoiets van Spraak-kunst van de Kruyve en van Dongen!"

„Zullen we hebben, meisje! Nou, ik moet weg, ik heb nog niets aan m'n huiswerk gedaan en nu ik weer lijdende ben aan een braafheidsbevlieging wil ik niet in gebreke blijven morgen met een goed gekende Franse les op het appèl te komen."

De volgende morgen klokslag elf stond Dokter met z'n auto voor de deur om Riek naar haar petekind te brengen.

„Om twaalf uur precies sta je klaar, Riek, dan kom ik je weer ophalen."

„Fijn, Dok," jubelde Riek. „Ik zal u geen seconde laten wachten en vriendelijk bedankt."

En daar stond ze nu voor het wiegje waarin het kleine Riekje met gebalde vuistjes tegen een koddig wipneusje lag te slapen.

„Ze lijkt op Moeder,” zei ze zacht.

„Grappig, dat zei Gé ook. Riek, is het geen dot?” vroeg de gelukkige, jonge Moeder.

„Gewoon niet te zeggen, *hoe* lief! Wat zegt mijn lieve zwager wel van zijn spruit?”

„O, die loopt met een krop van je welste! Die denkt, dat zijn kind de mooiste baby van de wereld is!” lachte Zus.

„Doe nou niet net of jij niet groots bent, je bent gelijk een pauw! Zeg, wat schattig van jullie het kleins naar mij te noemen. Ik zal proberen een waardige tante voor mijn petekind te worden.”

„Het zal tijd worden,” plaagde Zus.

Riek zat al die tijd te hopen, dat de baby wakker zou worden en ze het, al was het maar eventjes, vast zou mogen houden, maar Riekje sliep als een mol en haar tante bleef hangen en verlangen.

Net een kwartier vóór ze weg zou gaan kwam de verpleegster, die de luiers van haar wiegekind had uitgewassen, binnen en op de klok kijkend zei ze: „Slaapt onze mol nog? 't Is tijd om haar op te nemen. Als ze een schone broek aan heeft, mag tante Riek haar naar Mammie brengen.”

Riek kreeg een kleur van plezier. Nu ging het toch gebeuren, waar ze zo hevig naar verlangd had. Je moest toch maar boffen!

Riekje zette een flinke keel op en vond het lang niet plezierig om zo maar uit haar zoete slaap gehaald te worden.

„Ze is bepaald muzikaal,” vond Riek.

„Dat heeft ze dan van jou, want jij bent het enige muzikale lid van de familie,” zei Zus.

„Nou, kleine kraai met je felle oogjes, ga naar je tante!”

lachte de verpleegster en ze lei de baby in Riek's uitgestrekte armen.

„Je had het moeten zien,” vertelde Zus naderhand aan haar man. „Al Riek's praats was weg en ze stond daar zo stil en gelukkig met het kind in haar armen. Het was gewoon een plaatje.”

„Hoe was het, Riek?” vroeg Dokter, toen ze naast hem in de auto zat.

„Een klein wondertje, Dok,” zei Riek zacht en Dokter was getroffen door de tedere klank in haar stem. „Ik heb nog nooit zo'n klein kindje vast mogen houden. Ik kan het niet goed zeggen, zoals ik het bedoel maar wat is het toch warm en klein, dat kopje tegen je aan.”

„Nog zo héél onschuldig en rein, hè, Riekert? En zo hulpbehoevend. Ik weet best wat je zeggen wilt.

„Ja, dat weten tante en u altijd,” zei Riek dankbaar en ze bleef gedurende de rit stil, maar blij.

Maar toen ze later weer in haar ruststoel lag kwam de oude praats weer boven en begon ze honderd uit te vertellen aan al wie er bij haar kwam.

„Als Riek maar eerst weer op d'r stalen ros kan zitten, dan peddelt ze iedere dag naar haar petekind toe,” schep-te ze tegen tante Do op.

„Wel ja, je denkt zeker, dat we je iedere dag laten gaan! Komt niets van! Dan moet je weer huiswerk maken en piano studeren en lekker helpen in de huishouding.”

„Zal niet gaan!” plaagde Riek. „Ik ben een verwende prinses geworden en die schikt zich niet gemakkelijk in al die gewone dingen!”

Gauwer, dan ze dacht zouden die „gewone dingen” weer komen.

Dokter, die uitermate tevreden was, vond, dat ze vóór November in het land kwam weer gewend moest zijn aan alle weersgesteldheden.

Gesterkt door zon en lucht, molliger dan ze ooit ge-

weest was, tintelend van levenslust, zó maakte Riek begin October haar intrede op de Mulo, waar de klasgenootjes, dank zij de hulp die Riek van haar Baasje had gehad, haar in niets vooruit waren gekomen.

„Prachtig, Riek,” prees de Directeur. „Daar mag je meneer van Bellen dankbaar voor zijn. En jij krijgt een pluim op je hoed, dat je, ondanks je ziek-zijn, zo vlijtig gewerkt hebt.”

In het vrij kwartier kwam Riek met een plannetje voor den dag, dat ze uitgebroid had op haar zonneplekje tussen de dahlia's.

„Zeg, moeten jullie horen,” was het tegen de vier vriendinnen, die haar lijfwacht vormden. „Ik heb, toen ik ziek was met een leuk meisje kennis gemaakt, een kleindochter van Baasje.”

„O, dat verwende kind de Kruyve?” vroeg Ans Dene-kamp. „Ze komt wel eens met haar ouders bij m'n tante. Een onuitstaanbaar wicht! Niets voor jou, Riek!”

Riek's donkere ogen schoten vuur.

„Dat is weer Ans! Direct klaar met d'r oordeel! Ik zal niet zeggen, dat Nita een leuk kind was toen ik haar pas leerde kennen, maar het is niet helemaal haar schuld, dat ze zo was, dat vertel ik jullie naderhand wel eens. In ieder geval is ze er stukken op vooruit gegaan en nu zó gewoon en gezellig, dat ze echt in ons husje past.”

„Vind je het wel zo bar leuk, zo'n vreemde eend in de bijt?” vroeg Suus de Lange langzaam.

„Voor *mij* is ze dat niet. Voor mij is ze m'n hele ziekte een hartelijke, lieve vriendin geweest.”

Riek bedoelde er niets hatelijks mee, zei het alleen maar om Nita te verdedigen en er voor te zorgen, dat het zou gaan boteren tussen de klasgenootjes en Nita.

Maar de meisjes waren enigszins beschaamd door haar woorden en dachten, dat Riek, „speldenprikken weggaf.”

„Gunst, Riek,” zei Miep Berends. „Wij hadden dolgraag

bij je gekomen, maar het mocht niet, het was te druk voor je."

"O, dat weet ik wel, dat bedoel ik ook niet," haastte Riek zich te zeggen. „Ik vind alleen maar, dat jullie nu niet hatelijk behoeven te staan tegenover een kind, dat zo lief voor mij is geweest."

"Neen, dat hoeven we ook niet," vond Bep Feyens. „Het zal heus best meevallen met dat nieuwe kind en laten we nu niet zo flauw doen, juist nu Riek weer voor het eerst op school is."

"Welja," lachte Suus. „Als er mot moet zijn, laten we dan nog maar liever een poosje wachten. Zo'n eerste dag, hè?"

"Ja, zouten jullie het maar liever op," ging Riek direct op het grapje in. „Nou, maar het plannetje dan. Kijk, ik zal deze winter niet zo mogen fietsen en ravotten als we dat vorige winters deden. Hè, zeg, als er sneeuw en ijs komt, dan mag ik niet mee doen. Nou," viel ze zichzelf in de reden. „Dan maar niet, er is toch zoveel wat heerlijk is."

"Je kleine nicht, hè, Riek? Is het niet enig om tante te zijn?" vroeg Bep.

"Nou, zalig, ik klit gewoon aan m'n naamgenoot."

"Wat was nou je plannetje?" vroeg Ans. „Straks is het kwartier om en dan weten we nog niets."

"Ik wou jullie voorstellen met ons zessen een club op te richten."

"Wie is zessen?" vroeg Ans.

"Hè, uil! met Nita de Kruyve mee, dat weet je nu toch." Suus gaf achter Riek's rug om een oogje naar Ans, die haar gelukkig begreep.

"Een club," ging Riek voort, „waar — lach jullie me nu niet uit —" het aangename aan het nuttige gepaard gaat. Kijk, ik heb tante Dok beloofd deze winter, waarin ik toch meer dan anders thuis zal moeten blijven, veel kleertjes te maken voor de arme stumperds uit de Zuigelingen-

Vereniging waarvan ze voorzitter is. En toen dacht ik zo, dat we dat allemaal wel konden doen. Het is zulk heerlijk werk en het is fijn te weten, dat die arme, kleine wezentjes nu warme kleertjes zullen hebben. Jullie hoeft niet ineens te antwoorden, denk er maar eens over na. *Ik* had tijd om er over te piekerhannessen! En dan lezen we ook een gezellig boek waaruit ieder om de beurt voorleest en verder worden deze schone middagen opgeluisterd door muziek. Wie iets kan declameren draagt natuurlijk ook bij tot de algemene vreugde. Mijne dames, ik heb gezegd."

„Ik ben in!" riep Bep onstuimig.

„Ik ben een boon als ik weet hoe je de kleertjes moet maken, maar ik doe in ieder geval graag mee," zei Suus.

„Een reuze idee, Riek," stemde Miep in. „Tenslotte worden we toch ook langzamerhand te groot om op onze vrije middagen zo langs de straat te bungelen. Al doen we dat nou wel op de fiets, het is toch een gebungel van je welste en bij me thuis hebben ze vaak al zoiets gemompeld van „je tijd beter weten te gebruiken."

„En jij, Ans?" vroeg Riek, toen er nog steeds geen antwoord van Ans kwam. „Zeg 't maar eerlijk als je er geen zin in hebt."

Ans Denekamp, was net als Nita, enig kindje en braaf verwend door haar ouders en haar grootmoeder van vader's kant, die bij hun in huis woonde.

Wat zich eenmaal in haar eigenwijze kopje had vastgezet was er niet zo gemakkelijk weer uit te krijgen en het had al vaak haken en ogen tussen de vier andere vriendinnen gegeven. Het was Suus geweest, die meestal kort en bondig een einde aan alle voorkomende ruzietjes maakte en haar ervan wist te overtuigen, dat háár haan nu niet altijd koning kon kraaien. En alles liever dan haar trouwe schoolvriendinnen te moeten missen, haalde Ans meestal bakzeil en schikte ze zich ook eens naar een ander.

Het vrije kwartier was om en dit bespaarde Ans een direct antwoord.

Maar terwijl de leraar Nat. His. een belangrijk onderwerp behandelde, overdacht Ans het vraagstuk hoe ze, zonder Riek te hinderen, af kon komen van het clubje waar dat hatelijke kind de Kruijve in zou zijn.

„Ik kàn haar niet luchten,” dacht Ans onwillig. „Ze heeft zo’n air en ze zal natuurlijk het middelpunt willen zijn. Toch zal het saai zijn als de anderen gezellig bij elkaar zitten — en het zàl leuk zijn, want als Riek iets in mekaar zet is het altijd leuk — om dan niet van de partij te zijn.”

Nadat ze een reprimande gekregen had over haar onoplettendheid, trachtte ze haar aandacht weer bij de les te bepalen, maar telkens weer dwaalden haar gedachten af en toen de les op een eind liep was Ans zo ver gekomen, dat ze het besluit had genomen de kat eens uit de boom te kijken en de eerste keer op hun Club te verschijnen.

„Riek, wees voorzichtig! Zorg er voor, dat je niet verkouden wordt! Riek, heb je je warme das wel om? Neem wat in je mond en spreek niet op straat, er is een ijzige wind.”

Het maakte Riek wel eens knorrig en dan gaf ze Moeder een korzelig antwoord.

„Het kind is niet meer zo evenwichtig en gemakkelijk als ze was,” klaagde de Moeder haar nood bij tante Do.

„Dat haalt je de koekoek,” zei deze. „Denk je, dat het prettig is om er telkens aan herinnerd te worden, dat ze op moet passen en niet zo heerlijk onbezorgd kan zijn als andere meisjes van haar leeftijd?”

„Maar als ik er haar niet aan herinner . . .”

„Je moet een beetje minder bezorgd voor haar worden, Pau,” raadde tante Do. „Je kunt toch niet de hele dag bij haar zijn en weet ook niet hoeveel onvoorzichtigheden ze misschien op weg van school naar huis doet. Riek is heus

niet zo'n roekeloos meisje en ze weet drommels goed, dat ze op moet passen."

„Je hebt alweer gelijk, wijze mentor," lachte mevrouw van Dongen. „Ik zal proberen, wat minder angstig te worden."

„Daar doe je goed aan, Pauline! En ga vandaag nou maar eens fijn naar je kleinkind en blijf daar, dan ben ik tenminste voor een dag bevrijd van je gezeur en ben je morgen wat genietbaarder."

„Goeie Do," dacht mevrouw vertederd. „Nu zit zij voor al het werk, maar ze voelt, dat het 't enige is wat me weer een beetje op streek kan brengen. Zus moet me ook maar weer eens flink onder handen nemen, dan zal ik m'n leven wel weer beteren."

's Middags kwam Riek van school en tante Do, die haar opwachtte met een glas melk en een paar dik gesmeerde boterhammen, zag direct, dat ze niet zo opgewekt was als anders. Maar ze vroeg niets en vertelde onbevungen van een brutale specht, die zich een plaatsje had veroverd in het nestkastje, dat Riek in het najaar in de tuin klaar zette voor de hongerige wintervogels.

Wat lusteloos zat Riek haar brood te verkruimelen, terwijl ze toch anders zo hongerig er op aan viel. Zelfs Floor, die, zoals gewoonlijk uitbundig tegen haar opsprong werd minder hartelijk toegesproken dan anders.

„Dàn is 't mis," dacht tante Do, die er altijd schik in had Riek's dwaze taaltje te horen als ze Floor na schooltijd weer terug zag.

„Uche, uche, uche!"

Tante Do schrok. Was daar weer de droge kuch?

„Heb je je verslikt, meisje?" deed ze onbevungen.

„Ik ben verkouden," zei Riek kort.

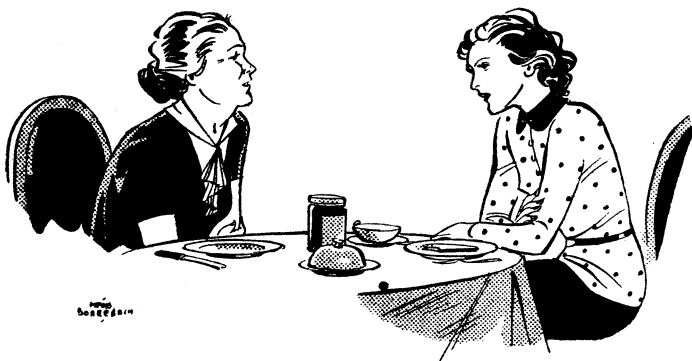
„Zo, nu, dat ben ik ook wel eens."

„Maar dan hoeft u niet direct bang te zijn, dat het weer mis is."

„Dat hoeft jij ook niet. Denk je soms, dat je een vrij-

stelling van verkoudheid hebt gekregen? Je kunt van de winter nog wel tien maal verkouden worden, daar kan men zich niet tegen vrijwaren."

„Tante Do," de stem, de klare, klonk direct veel opgewekter. „U is toch een reuze schat! Ik dacht, dat er nu een sermoen zou komen van: zie je nou wel dit en ik heb 't je wel gezegd dat! Ik heb heus opgepast. Hoe zou het ook anders kunnen? Iedere dag krijg ik het lesje voorgespeeld: Riek, denk hieraan! Riek, denk daaraan! Ik word er tureluurs van, tante. En nu heb ik overal aan gedacht

„Zo was ik ook nooit," zei Riek beschaamd. „En ik ben een pruttelaarster geworden."

en nu hoest ik toch en moet ik misschien weer maanden lang in bed blijven."

„Wel, ja, dat moet je je nu maar goed in je bol halen, dan zal het wel gebeuren ook. Riek, Riek! Dat had ik nu van jou niet verwacht, dat je zó pietluttig zou worden."

„Zo was ik ook nooit," zei Riek beschaamd. „En ik ben een pruttelaarster geworden en ik heb geen zin meer in piano spelen, want ik bereik toch nooit wat en..."

„En ik moet eens goed door elkaar gerammeld worden, want ik ben teveel verwend en ik voel me nu het middelpunt niet meer..."

„Hè, tante!”

„Ja, hè tante! Het is de waarheid, Riek. Nu alles weer z'n gangetje gaat en je niet meer de spil bent waar alles zo'n beetje om draait, nu ga je mopperen. Je kon de oorzaak zelf misschien niet vinden en hebt het op iets anders geschoven, maar ik geloof niet, dat ik erg ver van de waarheid ben. Kijk nu eens heel diep in jezelf en zeg me dan of de harde noot, die ik je daar te kraken geef, niet verdiend is?”

Een klein hoofd met donkere krullen, boog zich diep.

Dan zei een zachte stem:

„Toen ik ziek was had iedereen tijd voor me en nu lijkt het net of iedereen veranderd is en niemand zich meer om me bekommert.”

„Arm schaap,” plaagde tante Do. „Je bent haast een vergeten kind!”

„Uche, uche, uche!”

„Probeer dat kuchje nu maar eens in te houden, Riek! Met een beetje moeite gaat het heus wel. En van je verkoudheid merk ik ook niet veel. Je hebt niet eens een rode neus.”

„U spot er maar mee. Maar op school heb ik erg zitten niezen en toen kwam die vervelende kriebelhoest.”

„En er was niemand die er notitie van nam, hè, Riek? Treurig eigenlijk, je komt heus tekort!”

„Waar is Moeder nu weer?”

„Wéér bij Riekje! Een beetje jaloers, grote Riek?”

„Och, ik weet 't zelf niet, ik heb 't me allemaal zo heel anders gedacht. Ik ben een akelig, zelfzuchtig kind, tante Do en ik wil alle liefde voor mij alleen hebben.”

„Maak jij jezelf nu maar niet zwarter dan je bent. Ik weet heel goed, dat het maar een vervelende bui van je is en dat de angst om weer ziek te worden er de hoofdzak van is. Maar, met angst, Riek, maken we de dingen niet beter en je kunt jezelf veel sterker maken, als je niet teveel nadenkt over wat misschien komen kan, maar geniet van alle

prettige dingen die er zijn. Hoe zit het eigenlijk met de Club, die jullie zouden oprichten? Wanneer kunnen we de Clubleden verwachten?"

„Dat is óók al zo vervelend. Het schijnt net of de ware animo er niet voor is. Ans doet zo drakerig en al heeft ze nu wel gezegd, dat ze mee wil doen, ik weet toch, dat ze het niet van harte doet, want ze heeft het land, dat Nita er in is. Bah! al dat gezeur, waarom moet er nu altijd weer één zijn, die anders wil?"

„Begin jij nu maar een dag vast te stellen en dan zullen we het ze zó gezellig maken, dat ze alle onderlinge ruzietjes vergeten en het een harmonische Club zal zijn. Jullie maakt Floor toch wel erelid?"

Riek proestte het uit bij het idee, dat Floor erelid van hun Club zou worden.

„Hij krijgt een beeld van een insigne van me," beloofde ze. „Hè, Floris Vossekop, een knoop van rood, wit en blauw, boven op je dwaze kop geprikt. Kijk niet zo mal naar je goede vrouw, 't is net of je haar uitlacht."

„Zó moet ik het hebben," dacht tante Do, toen Riek even later met Floor over de grond lag te rollen. „Nu hoest ze ook niet en ik blijf bij mijn idee, dat er een hoop angst en zenuwen bij zijn, wat niet weg neemt, dat ik toch stilletjes Dok even op zal bellen en hem zeggen, dat ze weer wat kucht."

Toen Moeder 's avonds thuis kwam, opgewekt en vol verhalen van kleine Riekje, schoof Riek haar stoel vlak bij die van haar Moeder en vleide ze het donkere hoofd tegen haar aan.

„Poessie mauw!" plaagde haar broer. „Riek geeft kopjes!"

„Is er wat, Riek?" vroeg haar Moeder, wie het aanhalig doen van Riek plotseling opviel. Riek was wel lief, maar niet bepaald aanhalig.

„Hè, neen, Moeder, wat zou er nu zijn?" Er was weer even de korzelige toon.

Moeder kreeg een waarschuwende blik van tante Do. Dan zei ze opgewekt: „Zus is niets over je te spreken, ze vindt, dat je je petekind verwaarloost. Ze vroeg of je Zondag de hele dag wilde komen en dan 's middags een paar uurtjes op Riekje passen, want Gé en zij wilden graag naar een verjaarsvisite.”

„Vertrouwt ze me dat toe?” Riek glansde.

„Is je schoot breed genoeg? Bakers moeten een brede schoot hebben!” lachte Frans.

„En ik kan er wel een hele Fli-Fla-Floris op hebben!” dolde Riek en ze tilde Floor op haar schoot, wat deze een beste gelegenheid vond om even de tafel af te struinen.

„Viezerd!” schold Frans. „Hij wil warempel met z'n snuit in m'n theekopje. Doe die engerd van je schoot, Riek!”

„Zou je wel willen, kan jij lekker met 'm spelen. Niks, hoor!”

„Ga ik vanavond ook niet de boompjes met hem langs!” dreigde Frans.

Riek trok zich van dit dreigement niets aan, wist tē goed, dat haar broer nooit een gegeven belofte introk.

„Zeg, ik heb vanmiddag je Kruiyverige vriendin gesproken,” vertelde hij. „Ze toog met d'r fiedeldomdiedel naar zaagles. Ze liet je vragen hoe het met de Club stond en ook, wanneer je bij haar kwam, want ze voelde er weinig voor om altijd naar jou te sjokken.”

„Het regent uitnodigingen voor je,” plaagde Vader. „Je mag wel een rooster aanleggen.”

„Uche, uche, uche!”

Verschrikt opkijken van Moeder, een hand, die bedarend wenkte achter Riek's rug om.

„Heb je Riek al verteld, dat de kamer van mevrouw Bakker verhuurd is?” vroeg tante Do.

„Neen, glad vergeten,” zei Moeder.

„Mij wordt niets verteld!” Riek zei het op theatrale toon, maar haar ondeugende ogen lachten.

„Net goed, je bent toch al zo'n curieus-neus!” plaagde haar broeder.

„Wie komt er?”

„Een collega van je,” spotte Vader.

„Van mij?”

„Beter gezegd, jij bent een toekomstige collega van háár,” lichte Moeder in. „Onze nieuwe bewoonster is pianolerares.”

„Ai, wat keiig! Hoe hiet ze, Mams?”

„Ze hiet . . . Anne-Marie van Meerlen.”

„Een naam die klinkt als een klok,” vond Riek.

„Nu krijgen we gepingel van twee kanten,” zei Frans en hij hield al bij voorbaat z'n oren dicht.

„Juffrouw van Meerlen heeft haar lessen allemaal buitenshuis,” vertelde tante Do. „Ze zei zelf lachend, dat het niet te doen was een goede kamer te krijgen en te behouden, als er zoveel piano gespeeld werd en ze had het nu zó ingericht, dat ze alleen anderhalf uur per dag studeerde en er verder niet gespeeld werd.”

„Dat is fideel van haar ingezien,” prees Vader.

„Uche, uche, uche!”

Moeder stond gewoon onder controle van tante Do, die haar bij iedere kuch van Riek bemoedigend toeknikte en wees, dat ze er niets van zou zeggen.

Maar haar opgewekte stemming zakte in de benen, nu telkens weer die droge kuch haar angst aanjoeg.

Klokslag negen werd er gebeld en even later stapte Dok naar binnen.

„Is er nog thee in de pot?” baste zijn goedige stem al in de gang. „Ik was in jullie buurt en bedacht me opeens, dat ik hier wel mijn misgelopen kopje thee kon komen ophalen.”

„Nu, we hebben in ieder geval nog warm water,” lachte Riek en ze stond gauw op om een kopje in te schenken. „Nog niet eens zulk erg geutenwater, wat men op zulk een uur wel kan verwachten!” plaagde ze.

„O, dat is een piek op mij! Kom es hier, kwaje meid, laat me eens kijken, of je geen schoolkleurtje hebt?” Hij trok haar naast zich en keek haar onderzoekend aan. „Ze ziet er uit als een bellefleur, hè, Moeder? Ze eet je zeker de oren van het hoofd!”

„Uche, uche, uche!”

„Zeg, aanstelster, kuch je maar weer eens?”

„Ja, oom Dok en ik ben, geloof ik, verkouden. Ik heb zo vreselijk geniest en ik heb een rare kriebel in m'n keel, dan moet ik wel kuchen. Ik zal toch niet weer . . .”

„Ik kom dus zo'n beetje als geroepen,” huichelde oom Dok. „Heb je nog een kopje? Als ik eerst m'n dorst gelest heb, zullen we eens even luisteren. Ik geloof niet, dat het iets van betekenis zal zijn, maar het is toch beter het even in de gaten te houden. Nu,” was het even later, „ga nu maar mee, dan zullen we even kiekossen.”

„Heb jij Dokter laten komen?” vroeg Vader, toen zijn vrouw en dochter met Dokter naar boven waren gegaan.

„Had je het door?” lachte tante Do.

„Direct. En je hebt er goed aan gedaan, want ik weet niet wie ongeruster is, Moeder of dochter. Intussen hoop ik maar niet, dat het iets zal zijn.”

„Pa is volkomen gerust,” plaagde tante Do. „Nou, laat ik je zeggen, dat ik vanmiddag ook niet bepaald op fluweel zat, toen ze zo lusteloos thuis kwam en kuchte. De schrik zit er bij ons allemaal in.”

„Geen vuiltje aan de lucht!” klaroende oom Dok toen hij met Moeder en Riek de huiskamer in kwam. „Een doodgewone verkoudheid en niet eens erg. Het is nou, dat ik uit mezelf hierheen koerste, maar als jullie me ervoor hadden laten komen, was je nog niet gelukkig geweest!” Schelms keken de twinkelende grijze ogen achter de brillenglazen naar tante Do. „En Riek moet nu eens ophouden met al die pietluttigheden en niet direct denken: ik heb geniest en nou moet ik noodzakelijk ziek worden. Ze gaat

morgen netjes naar d'r kippenhok en neemt zich niet zó vreselijk in acht, ik bedoel niet zoveel verdiepingen om haar hals, gewoon warm in de kleren en verder geen verwennarijtjes. Of je Zondag naar je tantezegster mag? Neen, zolang je nog verkouden bent is het beter van niet. Verkouden kippen horen niet bij kleine flierefluiters. Nou, ik ga tante Dok weer eens opzoeken, die heeft weer lang genoeg alleen gezeten. Riek, kom je eens een avondje voor haar spelen?"

„Uitnodiging drie!" lachte Riek en haar lach was weer zó klaterend, dat ze er allen van opfristen.

„Riek," sprak ze zichzelf toe, toen ze 's avonds in haar bed lag. „Nu moet het eens en voor al uit zijn met al je kunsten. Floor, geef me een nachtpoot. Je vrouw gaat haar leven beteren. Tante Do had het maar weer eens bij het rechte eind. Riek is een verwend wezen en zal zich er in moeten schikken, dat er niets interessants meer aan haar is. Zèlfs haar beroemde kuch heeft niets om het lijf. Hiep hoj! Ben ik even blij? Tòch een beetje in de piepzak gezeten! Floor, draai je in het vervolg een beetje minder luidruchtig om in je mand. Het lijkt wel of er een olifant neerploft! Nou, jôh, slapen gaan!"

De volgende dag, in het vrije kwartier, had Riek weer de meeste praats van allemaal.

„Afgesproken, hoor, mede-scholieren, morgenmiddag heeft de eerste Clubmiddag plaats. Ik zal Nita een bel geven. Ieder brenge een knot rose, witte, of blauwe wol mee en twee breinaalden no. 3. Onze pennevruchten zullen talrijke molletjes moeten verwarmen, denk er aan, jongens! De rest van het programma wordt nader vastgesteld."

Ja, dat was weer Riek, dachten ze en ze lieten zich voor de zoveelste maal meeslepen door haar voortvarendheid en de pittige manier van iets te zeggen wat ze er door wilde hebben.

Tenslotte hadden ze er — buiten Ans — alle drie de

meeste zin in en was het door Riek's lusteloosheid van de laatste dagen geweest, dat er niet eerder een dag bepaald was.

„Riek, je bent een kostelijk idiootje,” lachte Nita, die als eerste bij Riek naar binnen stapte op hun eerste Clubmiddag. „Heb je je flapoor zo uitgedost ter ere van onze Club?”

„Natuurlijk, hij is erelid! Wat ziet hij er vandaag waardig uit, hè? Hij voelt zich!”

„Hij heeft het land, dat-ie dat rose geval om moet. En wat bengelt er aan? O, lieve help, een medaille!”

„Heeft Frans eens gewonnen in een schiettent. Ik heb 'm bewaard, omdat ik wel dacht, dat-ie nog eens dienst zou kunnen doen.”

„Zeg, waarom moest ik m'n viool meebrengen?”

„Om mee uit vissen te gaan!” lachte Riek. „Wat dacht je nou? Er wordt natuurlijk ook muziek gemaakt. Jij en ik zullen samen wat spelen voor de Club. Ik heb wel onmogelijke houten vingers, maar dat hindert niet.”

„O, ja, Moeder heeft een doos choco mee gegeven tot nut van het algemeen. Die is, geloof ik, zó blij, dat ik ook eens een nuttig handwerk zal maken, dat ze jou en je hele Club wel in 't goud wil zetten.”

„Ik hoor wat!” zei Riek, die vrolijke stemmen van de straat hoorde opklinken. „Bep kraait boven alles uit, dat is toch zo'n enig kind! En ze heeft zo'n mooie stem, ik hoop, dat ze wat voor ons zingen zal. Maar, dat is bij haar net hoe de bui is.”

Riek was in haar element, toen ze allen bijeen waren en ze zich gezellig schikten om de ronde tafel.

„O, Riek, wat een dot van een hond! Hoe heet-ie?” vroeg Bep.

„Floris Vossekop. Hij heeft soms zo'n sluwe trek in zijn kop en daarom heeft-ie die mooie achternaam van z'n vrouw gekregen. Hij is erelid van de Club. Floris, maak je compliment voor de dames!”

Maar Floor vond, dat één vrouw genoeg was en hij trok zich bescheiden terug in zijn mand en beet net zolang aan z'n strik tot hij deze los had gepeuterd.

„Strengen opwinden!” gebood Riek, toen ze de wol, die de meisjes meegebracht hadden, geïnspecteerd had.

„Genoegelijk, al die lichte kleuren,” vond Suus. „Heb je patroontjes, Riek?”

„Dodden gewoon,” en Riek haalde al de aardige handwerkboekjes tevoorschijn, die ze tijdens haar ziek-zijn gekregen had en waaruit ze zoveel had gemaakt voor kleine Riekje.

„Ik zou graag dat leuke kruippakje maken,” zei Ans. „Wil je me ermee helpen, Riek?”

„En ik dat jurkje!” riep enthousiast Miep.

„O, kijk toch eens, wat een schattig manteltje! Zou het moeilijk te maken zijn, Riek?” Bep was vuur en vlam en wilde het liefst direct geholpen worden. „Zeg eens even!” lachte Riek en ze hield de handen voor de oren „Jullie tetteren me doof! En denk je, dat ik jullie allemaal tegelijk kan helpen? Nita, jij hebt nog niets uitgekozen. Is er niets van je gading bij?”

„'t Lijkt me allemaal zo moeilijk. Als ik zo'n beschrijving lees, krijg ik kippetjesvel.”

„Hoe bescheiden,” spotte Ans.

„Begin jij dan met een eenvoudig truitje,” raadde Riek haar aan. „Zet nu maar, laat es kijken, ja, zet maar 58 steken op.”

„Jij hebt makkelijk praten! Zet maar op! Ik ben een boon als ik meer weet hoe je op moet zetten.”

„Wacht, daar kan ik je wel mee helpen,” bood Bep direct aan.

Riek ging van de een naar de ander en na verloop van een tijdje rikketikten alle breinaalden genoegelijk.

„Als je eenmaal begonnen bent, kun je er gewoon niet mee ophouden,” zei Bep, die in het vuur van de arbeid het puntje van haar tong uitstak.

„Je lijkt Floor wel, met die lap uit je mond!” plaagde Riek haar.

„Ik geloof, dat ik de brekebeen van de Club zal zijn,” klaagde Nita en ze hield in wanhoop haar breiwerk in de hoogte.

„Man over boord! Roep de kapiteinse!” schaterde Miep.

„Bep, help jij haar, ze is jouw leerling. Ik benoem je tot m'n assistente,” zei Riek.

„Ze is blij, dat ze van me af is,” Nita zei het een beetje knorrig, dacht Riek en ze had spijt, dat ze Nita maar niet voor haar eigen rekening had genomen.

Ans, die tamelijk stil was en breide of haar leven er van afhing, vroeg plotseling:

„Zeg, Riek, heeft de Club geen naam?”

„Gunst, daar hebben we geen van allen aan gedacht,” zei Riek. „Wie weet er een naam te bedenken? Mijn koninkrijk voor een naam!”

„De Wolbaal,” stelde Bep voor.

„Gaaf, gaaf, gaaf, niet zó bi, eerlijk gezegd,” vond Riek.

„Breien zij ons doel,” opperde Ans.

Een eenparig „neen” van de anderen.

Ans keek beledigd.

„De B.B.C. oftewel de Brave Brei-Club,” gichelde Miep.

Ze schoten allen in de lach, maar vonden het toch niet je dàt.

„Breien en Praten, wat zouden jullie daarvan zeggen?” vroeg Riek.

„Lijkt precies op een tijdschriftje, dat ik wel eens kreeg en dat geloof ik Praten en Breien heette,” zei Ans, blij, dat ze kon afkeuren, nu háár voorstel afgewezen was.

„Wat zouden jullie zeggen van „Wij van de Brei?” vroeg Nita.

„Moord” gilte Riek. „Gewoon moord!”

Ook de anderen vonden het een orgineel idee. De

anderen, behalve Ans, die een nuffig pruimenmondje trok en zei:

„Ik kan het geen aardige naam vinden. Dat „brei” vind ik zo, ja, hoe zal ik zeggen, zo banaal!”

„Kind, met je banâel!” deed Bep haar na. „Ik vind het gewoon een enige naam.”

„De meeste stemmen gelden,” zei Riek en daar er maar één stem tegen was, werd „Wij van de Brei” aangenomen.

Ans' lip hing op half zeven, zoals de meisjes haar plaagden als ze ergens over uit haar humeur was.

Maar Nita keek triomfantelijk en Riek, dit ziende, dacht: „Dáár komt herrie van, eer je het weet zijn die twee kemphanen slaags.”

Ans zat verbeterd in versneld tempo te breien en Nita, telkens spottend naar haar kijkend, liet steek op steek vallen.

„Broddelen zij ons doel!” treiterde Ans. „Dat was ook een beste naam geweest, tenminste voor één van ons!”

„Een kleine variatie op je eerste bedenkfel, dat niet in de smaak viel,” nijdaste Nita terug.

Riek kreeg het er benauwd van. Dat ging finaal mis met die twee, dacht ze. Ze luchtte op, toen het huis-telefoontje ging en tante Do aankondigde, dat de thee „gaar” was en gehaald kon worden.

„Ik zal wel even gaan,” deed Nita luidruchtig, als om te laten zien, dat zij hier kind aan huis was.

„We zullen allemaal wat aan de theeschenkerij doen,” stelde Riek vast. „Jij gaat de boel halen, Nita. Ans, jij kunt inschenken, tenminste als je er zin in hebt. Bep dient de koekdelen rond en de rest laat zich feestelijk bedienen. Nou, kienen jullie het zelf maar uit wie de tweede keer zal schenken.”

De vrede was weer bewaard gebleven, dank zij Riek's tactvol optreden in zake de theeschenkerij.

Nadat, er, door ieder om de beurt voorgelezen was,

waarbij Ans werkelijk de erepalm verdiende, stelde Riek voor om wat muziek te maken.

„Nita, pak je fiedeldomdiedel uit, dan speulen we een mopje voor het geëerde gezelschap,” lachte Riek.

„Fijn, Riek, we hebben je in lange tijd niet gehoord,” zei Miep hartelijk.

„Ik roep bij voorbaat de toegevendheid van het geacht auditorium in voor m’n stijve fikken,” lachte Riek.

„Gewoon Jehudi Menuhin!” spotte Ans, toen Nita, de viool tegen de kin gedrukt, haar instrument stemde.

„Hè, kind, doe niet zo flauw!” mopperde Bep, die een zacht karakter had en zich niet kon voorstellen, dat je het elkaar zo lastig kon maken. Ans was toch immers altijd zo bazig en stekelig, ze hadden er allemaal eigenlijk veel te veel rekening mee gehouden, dat Ans een verwend enig kind was. Die Nita leek een echt aardig kind, wat Ans daar nu weer tegen had, kon zij, Bep, niet begrijpen.

Maar toen Nita en Riek begonnen te spelen waren ze allen muisstil. Nita had iets in haar toon — zelfs Ans gaf het zichzelf toe — dat ze allen tot luisteren dwong en zoals Bep naderhand zei, je zo’n echte rilling langs je rug gaf.

„Wat ben jij toch een beste begeleidster,” zei Nita tegen Riek, toen ze allen weer aan de brei waren geslagen. „Jij vangt iemand zo netjes op als-ie er even uit is.”

„En Riek speelt zo bescheiden,” vond Miep. „Mijn twee nichtjes spelen ook vaak samen, maar we zeggen altijd, Kit — dat is de pianospelende nicht — speelt solo als ze begeleidt! Dan wordt ze wel woest, maar het is de waarheid en het nare ervan is, dat ze het zelf niet hoort en die goeie zus van d’r zich een ongeluk moet strijken om ook nog gehoord te worden. Dat lijkt me niets leuk.”

„Ik zou het gewoon vertikken om met je niet te spelen,” zei Nita.

„Ja, stel je voor, dat jij niet no. I was!” Ans zei het hatelijk.

„Dat heeft nou net niks met no. één zijn te maken,” zei

Suus. „Bij het samenspelen heeft de piano altijd de begeleidende partij, dus moet die er ook op passen niet boven de viool uit te komen.”

„Zo is 't, Suus.” Dankbaar zei Riek het, want ze voorzag onaangenaamheden, nu Ans niet ophield stekelig te doen tegen Nita.

„Bij wie is de Brei de volgende week eigenlijk?” vroeg Miep.

„Zie je, daar heb je 't nu al!” riep Ans triomfantelijk uit. „Dè Brei! We zitten in de brei! Hoe kun jullie die naam nu toch geschikt vinden? Als ze thuis vragen hoe onze club heet, zeg ik gewoon: die heeft geen naam!”

„Ga er toch liever uit!” zei Nita, die zich lang ingehouden had, terwille van Riek, maar die nu toch aan het einde van haar toch al niet zo groot geduld was. „Je bent véél te deftig om in zo'n „banaële” Club te zitten. Je had er nooit moeten komen, schaap!”

„Dàt zou je wel willen!” treiterde Ans. „Dan kon je hier helemaal de baas spelen. Ga jij liever weg. Jij hoort niet in onze schoolclub, je bent de vreemde eend in de bijt! Door jou komt al dat gekibbel. Ik heb 't ze wel gezegd, dat jij een onmogelijk spook bent!”

„Ans!” Riek was een beetje bleek geworden, nu ze zich zó ergerde over het onredelijke gepraat van Ans. „Ik vind het erg akelig, dat er al bij de eerste middag van onze Club onenigheid is en het is helemaal jouw schuld. Jij bent direct begonnen met onaangenaam tegen Nita te zijn, dat zullen de anderen heus met me eens zijn.”

„Volkomen,” beaamde de drie anderen. „Ans is onredelijk en echt kinderachtig.”

„Leuk zeg! Met je allen tegen één!” spotte Ans, maar haar stem trilde en het leek of ze op het punt stond in huilen uit te barsten.

„Gunst, kind, er zou geen vuiltje aan de lucht zijn, als jij niet direct zo stekelig tegen me had gedaan,” zei Nita. „Ik heb je bij mijn weten nooit wat gedaan, maar je doet

altijd zo hatelijk tegen me. Het is heus niet alleen hier, Riek, als we elkaar bij de familie Rader ontmoeten, doet ze ook zo dwaas tegen me. Als ik je iets gedaan heb, zeg het dan, misschien heb ik je onwetend met iets gehinderd."

Daar kon Ans geen antwoord op geven. Ze kon toch niet zeggen, dat ze Nita niet uit kon staan, omdat ze zoveel mooier haar had, dan zij en omdat ze zo goed viool speelde en . . . ach, het jaloersche hartje van Ans kon nog zoveel oorzaken vinden, waarom ze Nita niet kon zetten!

„Ik zal wel uit de Club gaan," zei ze dan met een beverig stemmetje, want nu ze zich eenmaal glad onmogelijk gemaakt had, voelde ze pas goed, hoe naar ze het vond, niet meer samen te zullen zijn met de anderen.

„Dat is nergens voor noodig," vond Nita. „We hoeven heus geen plaats voor elkaar te maken. Ik vind, dat we het Riek verschuldigd zijn een beetje in te pakken. Ik van mijn kant wil wel alles doen om onaangenaamheden te voorkomen, maar je moet geen misbruik maken van mijn goeie wil, want dan barst ik toch weer los! Tenslotte ben ik ook vaak een onmogelijk wicht, maar ik doe tenminste een beetje mijn best, om anders te worden. Is 't niet, Riekert?"

„Nou en òf!" stemde Riek van harte in.

De vrede scheen weer getekend en het verdere van de middag werd in eendracht doorgebracht.

„Nou weten we nog niet eens, waar we de volgende week Woensdag samen zullen komen," zei Miep.

„Loten," stelde Riek, die weer moeilijkheden voorzag, vast.

Er werden vijf papiertjes gemaakt, vier met „neen" er op en één met „ja."

Riek, die buiten mededinging was, deelde ze uit.

„Ja!" riep Nita en ze trachtte het niet triomfantelijk te zeggen.

Even gingen alle meisjesogen naar Ans, maar deze, blij

dat ze nu eens kon zien hoe 't er bij die opschepster uitzag, deed deze keer niet hatelijk.

„Ik ga nog even naar Opa,” zei Nita, toen ze allen gereed stonden om weg te gaan.

„Doet ze natuurlijk om nog even bij Riek te blijven napraten!” Het was Ans, die het veronderstelde, toen ze samen met Suus naar huis liep.

„Nou en als ze dat nu doet, is dat dan zo erg? Zij is de laatste tijd het meest met Riek samen geweest.”

„Had ze toch eerlijk kunnen zeggen, dat ze nog wat bij Riek wilde blijven!”

„Gunst, kind, je weet toch niet eens of het zo is! Als je zó hatelijk tegenover Nita blijft staan, is het heus beter, dat je niet in de Club blijft. Je bederft het voor ons allemaal, want als jullie twee zó blijft harrewarren is er geen aardigheid aan voor ons.”

„Wat zouden jullie blij zijn als ik weg ging!”

„Als je zó blijft eerlijk gezegd wel.”

„Jullie trekt allemaal dat vreemde kind, dat jullie nog maar zo kort kent, voor.”

„Komt alleen, omdat jij zo misselijk doet. Heus, Ans, je weet, dat ik je graag mag, al zit je dan ook vol kippekuren, maar zoals je de laatste tijd bent, is het geen pretje om met je om te gaan.”

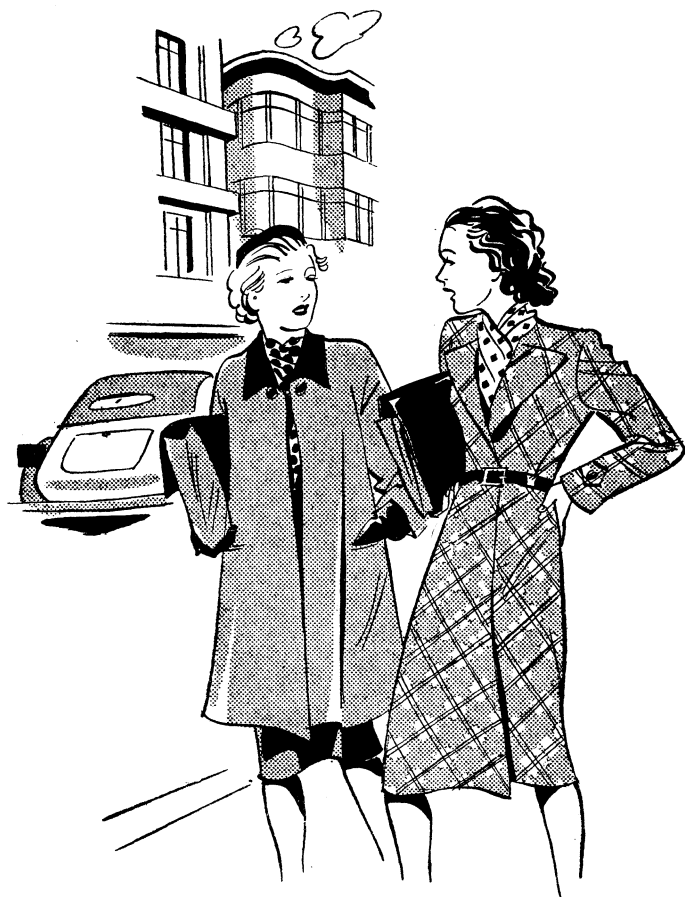
„Nou, trek dan ook maar naar het de Kruijve-kind! Ik gun je de pret. En je kunt meteen tegen Riek zeggen, dat ik niet meer in d'r brei-Club wil zijn. 't Is mij een beetje tè breierig!”

„Zeg 't zelf maar, ongezellige boodschappen hoef je niet op een ander af te schuiven.”

Ans keek Suus in verbazing na, toen die een beetje kort afscheid van haar nam en niet, zoals ze anders vaak deed, nog even met haar mee naar huis ging.

„Het Kruijve-kind heeft ze allemaal tegen me in het harnas gejaagd,” dacht Ans en ze begon medelijden met zichzelf te krijgen. „Voor mijn part kunnen ze met z'n

allen opwaaien! Zulke ontrouwe vriendinnen kan ik missen. Ze kunnen lang wachten voor Ans weer in hun

„Je kunt meteen tegen Riek zeggen, dat ik niet meer in d'r brei-club wil zijn.
't Is mij een beetje tè breierig.”

prachtige Club verschijnt! Ik zal voor de Woensdagmiddagen wel iets anders zien te vinden.”

Ans drukte zonder ophouden op de electrische huisbel en toen het tweede meisje, dat al op het gelui kwam aan-

hollen, de huisdeur voor haar open deed, snauwde Ans:
„Kun je me nòg langer laten wachten? Ik sta al een
uur te bellen!”

Het meisje antwoordde niet, wel wetend, dat dè jonge-
juffrouw, als ze de bokkenpruik op had, en dat hād ze
nogal eens — geen tegenspraak duldde.

Ans rende regelrecht naar de zitkamer van haar groot-
moeder, die bij hen in huis woonde en die Ans meer ver-
wende, dan goed voor haar was.

Rechttop, in een hoge leunstoel, zat de oude mevrouw
Denekamp. Het fijne hoofd met de zijig witte lokken was
gebogen over het boek, dat ze zat te lezen, toen haar klein-
dochter zo stormachtig de kamer binnen kwam.

„Zo, poesje, heb je het prettig gehad?” vroeg haar wat
ijle stem. „Kom gezellig bij Oma zitten en vertel me er
alles van.”

Ans schopte de pouffe, die in een hoek van de kamer
stond, tot vlak bij Oma's voeten en ging er op zitten. Dit
was Ans' plaatsje als ze bij Oma was.

De tere, haast doorschijnende hand van de oude dame
ging strelend over Ans' weerbarstige lokken.

„'t Was om op te schieten!” barstte Ans los.

„Wāt was het?” vroeg Oma, die de uitdrukkingen van
de tegenwoordige jeugd niet te best kende.

„Ze waren allemaal gewoon misselijk tegen me!”

„Ansje, Ansje, niet zo heftig.”

„Nou, ja,” snikte Ans, die zich met Oma's hand op
haar hoofd echt geborgen voelde. „Ze waren allemaal
tegen me.”

„Tegen jòu, poesje?” Er klonk zoveel verwondering uit
Oma's stem. Het was immers haast niet aan te nemen, dat
er iemand ter wereld tegen háár kleindochter zou zijn,
tegen háár lief poesje, dat ze alle goede eigenschappen
toedichtte.

„Stel u voor, Oma, ze hebben de Club „Wij van de Brei”
genoemd!”

„Wat is dat voor een vreemde naam, poesje, ik begrijp het niet.”

„Nou, ja, 't is toch een brei-Club! Maar ik vind dat „brei” zo banaal. Vindt u ook niet, Grootje?”

Als Ans Oma helemaal op haar handje wilde hebben zei ze „Grootje”, wat zo kinderlijk en lief klonk en wat de oude dame graag hoorde.

„Zeker,” stemde Oma direct met haar in. „Dat is een héél banale naam en heb jij toen iets beters bedacht?”

„Ja, natuurlijk, maar die naam verwierpen ze dadelijk en ze namen geen andere dan die. En weet u waarom? Omdat het kind de Kruijve — u weet wel, die onmogelijke Nita, die we wel eens bij de Raders ontmoet hebben — het voorstelde. Ze zijn allemaal dodelijk van dat schaap en Ansje hebben ze in een hoek geduwd.”

Oma vroeg niet of er ook aanleiding voor geweest kon zijn, dat de anderen zo waren, het stond onmiddellijk bij haar vast, dat alle schuld aan hun kant was en haar kleindochter volkomen in het gelijk stond.

„Ze waren zó hatelijk, Grootje, en ze lieten me zó voelen, dat ik veel beter voortaan weg kon blijven . . .” Een snik, die door Oma's hart sneed weerklonk en Ans liet het hoofd op Oma's knieën zinken.

Er woedde een orkaan door Oma's hart. Háár Ansje, haar lieve, zachte poesje, door die kinderen vernederd en geplaagd! O, ze moest iets kunnen verzinnen, dat haar volkomen schadeloos stelde voor die malle brei-Club, waar natuurlijk elementen in waren, die helemaal niet bij haar delicate kleindochter pasten. Wát kon ze verzinnen, waar ze het kind een groot genoegen mee kon doen? Door Oma's witte hoofd gingen alle pleiziertjes, die een meisjeshart kunnen verrukken en Oma kwam plotseling tot de ontdekking, dat er eigenlijk niets was, wat het kind niet reeds genoten had. Was ze niet in een tennisclub en had ze niet het mooiste racket, dat er te krijgen was? Stonden niet in haar boekenkast alle meisjesboeken, die er in de

afgelopen jaren verschenen waren? Wat kòn ze toch bedenken, dat het poesje de haar aangedane smaad zou doen vergeten?

„Ik ben er!” juichte ze en er kwam een levendige gloed in de al wat doffe ogen van de oude dame. „Zou jij ? . . .” ze zei het héél langzaam als om het effect van haar woorden nog te verhogen „Zou jij . . . willen leren paard rijden?”

Het effect was niet dàt wat Oma er van verwacht had.

„Paardrijden?” vroeg Ans langgerekt. En door haar koppig hoofd ging de gedachte, dat paard rijden héél aardig was om er op school over op te snijden, maar niemand van al de kinderen zou haar zien rijden en dàt zou toch maar de hoofdzaak zijn. Buitendien had Ans van jongs af aan een uitgesproken angst voor paarden. Hu! zo’n groot beest, dat je zo raar kon aankijken en je zo lekkertjes van z’n rug kon smijten! Neen, daar moest ze niets van hebben. En dan . . . het woog tòch niet op tegen de Woensdagmiddagen met allemaal samen. Het was nou, dat het kind de Kruyve alle pret in de war stuurde, maar anders had het hoogst genoegelijk kunnen zijn, vooral bij Riek, waar zoiets gezelligs was. Ze kon zelf niet zeggen wàt het was en het was ook niet, omdat je er zoveel te snoepen kreeg, maar . . . ja, ze geloofde, dat het kwam omdat Riek overal een feest van maakte en zo uitbundig blij kon zijn met een eenvoudig kopje thee met een koekje er bij.

Oma was erg teleurgesteld. Wat was er met het kind, dat een zó heerlijk iets als paardrijden niet eens in staat was haar wat opgewekter te stemmen.

„Zou je dàt nu niet véél prettiger vinden, dan zo’n mid-dag bij al die nare kinderen, die je maar plagen?” vroeg ze en haar hand streelde langs Ansje’s wangen.

Waarom prikkelde het Ans plotseling tot verzet? Ze duwde onwillig Oma’s hand weg en zei nors:

„Neen, ik vind er niets aan. Ik houd niet van paarden en 't is lang niet zo leuk als . . .”

„Als wat?” vroeg Oma gretig.

„Nou, als allemaal samen zijn, u weet wel, met de anderen.”

Oma dacht en dacht. Er moest toch iets te vinden zijn om het kind blij te maken.

„Ik weet iets, ik weet iets!” riep Oma kinderlijk blij.

„Och, Oma,” weerde Ans af. „U hoeft heus niets anders voor me te verzinnen. Ik heb toch nergens lust in. U begrijpt 't allemaal niet. Ik wil er maar liever niet meer over spreken. Ik zal me heus wel wreken op die suffe kinderen. Ze zullen het weten, dat ze me zo behandeld hebben! Ik vraag ze geen van allen op mijn verjaardagspartijtje!”

„Dat was nu juist wat ik bedoelde. Ik zal er met je ouders over spreken. We geven dit jaar geen partijtje, maar een echt bal! O, laat dat maar aan Grootje over! We zullen er iets héél moois van maken! En je mag vragen wie je wilt en je krijgt een nieuwe jurk van me, zoals je er nog nooit een had. Ben je nu weer blij, poesje? Dan ook niet meer denken aan die nare kinderen. Ga maar vast dromen over het bal!”

Met een onbevredigd gevoel in het opstandige hartje ging Ans naar haar kamer en liet ze zich neervallen in één van de beeldige crétonnen stoeltjes, die altijd de bewondering opwekten van ieder meisje, dat bij haar op bezoek kwam.

Ze had een kamer, waarin alles was, wat een meisjeshart kon verrukken, alleen het hare bleef er koud bij. Wat had je aan zo'n mooie kamer, als je die met niemand kon delen. Het was of het nu pas goed tot haar doordrong, dat geen van de meisjes eigenlijk graag bij haar kwam en ze ze altijd moest soebatten om met haar mee te gaan. Alleen Suus liep nog wel eens met haar mee, maar als ze tien minuten bij haar gezeten had en één van de

nieuwe boeken had ingekeken, ging ze weer vlug weg.

Geen van de kennisjes voelde, hoe graag Ans een meisje bij zich had. En kon ze het ze nu maar eerlijk zeggen, maar dat wilde ze niet. Het greefde haar, dat al het moois waarmee ouders en grootmoeder haar omringd hadden, niet zóveel indruk op de meisjes maakte, dat ze daarom alleen al graag bij haar wilden zijn.

Stond het bonbonbakje, het fijne zilveren, dat ze van Oma had gekregen, niet altijd gevuld met de zaligste bonbons? En stond er in het kastje van het aardig theemeubeltje niet steeds een fles limonade klaar? Wat had je aan een kamer, waar nooit iemand anders kwam, dan grote mensen? Nooit had ze dit alles sterker gevoeld, dan op deze middag, toen ze door haar eigen toedoen het vrijwel onmogelijk had gemaakt om bij het enige meisje te blijven komen, waar ze dolveel van hield en waar ze eigenlijk torenhoog tegen opzag.

Riek had er geen flauw idee van, dat Ansje haar zo hartelijk toegedaan was, vond haar 'n beetje zielig kind, dat met al haar rijkdom toch ontevreden van aard was en steeds overal de eerste wilde zijn.

„Dat het nu juist dat de Kruijve-kind moet zijn, dat Riek ingepalmd heeft,” zuchtte Ans. „Ik wou, dat ik mooi kon zingen, of cello spelen! Dàn zou Riek met mij ook samen willen spelen en zou ik haar daardoor terug kunnen winnen.”

Ans vergat echter, dat Riek en zij nooit zo heel veel samen waren geweest en er dus van terug winnen geen sprake kon zijn. Maar, zoals ze alles overdreef en wat scheef voorstelde, zo deed ze het ook met dit geval. Wáár het kwaad zat, wilde ze echter niet zien en al wàs er soms een opkomende gedachte, die haar de goede kant uitdreef, al gauw werd deze weer verdrongen door haar zelfbeklag en haar gewoonte om de schuld van alles steeds bij anderen te zoeken.

Maar deze middag liet het tikkertje, dat we allen wel

eens zo waarschuwend in onszelf voelen haar toch geen rust.

„Als ik maar wist, hoe Riek het aanlegt, om zich bij iedereen bemind te maken?”

„Ze doet er geen moeite voor, het zit in haar,” zei het tikkertje.

„O, maar dan kan ik er ook niets aan doen, dat ik niet zo ben,” verontschuldigde Ans zichzelf.

„Dat is de kop in de veren steken, Ansje! Je weet drommels goed, dat we een wil gekregen hebben om die te gebruiken. En als jij je nu eens ernstig zou voornemen, om wat voor anderen over te hebben en wat minder jaloezers te zijn en niet zo gemakzuchtig en meer tevreden met al wat je hebt, dan zou het er heel wat prettiger voor je uit gaan zien.”

„Dat heb ik immers geprobeerd, ik ben met de beste voornemens naar Riek gegaan, maar toen het kind de Kruijft weer zo haantje de voorste wou spelen en zo hatelijk werd . . .”

„Zij was niet hatelijk, zij wilde geen no. I zijn . . .”

Zo was de samenspraak van Ans en haar geweten en het was de eerste keer in haar leven, dat ze de dingen in hun ware verhoudingen zag. Het maakte haar opstandiger nog, ze wilde immers de verongelijken zijn en er niet aan herinnerd worden, dat ze de schuld bij zichzelf te zoeken had!

Dien middag, aan tafel, was Ansje stil en haar ouders, ingelicht door Oma, stelden alles in het werk om haar wat op te wekken, echter zonder enig resultaat, want Ans bleef in haar zwijgen volharden. Deze keer was het niet een poging van haar om de aandacht op zich te vestigen, of om iets van haar ouders gedaan te krijgen waar ze haar zinnen op had gezet. Ans vocht met zichzelf en zocht naar een weg om weer dichterbij Riek te komen.

„Moeder?” zei ze plotseling. „Zou ik weer pianoles mogen nemen?”

Hevige verbazing bij de drie grote mensen. Ans, die weer zin had in pianoles! 't Was vreemd. Waren de pianolessen niet altijd een gruwel voor haar geweest en had ze niet net zolang gedwongen tot de lessen gestaakt werden?

„Natuurlijk mag je dat,” stemde blij haar Moeder toe.

„Maar niet bij dat vervelende mens van vroeger,” stelde Ans vast.

„Wie moet het dan zijn?” lachte haar Vader.

„Ik zou graag les hebben van juffrouw van Meerlen.” Ans had plotseling bedacht, dat het een goede zet zou zijn om bij Anne-Marie van Meerlen les te gaan nemen. Had Riek niet verteld, dat die bij hun in huis was komen wonen, in de plaats van een oude dame, die weg was gegaan. Ze had dan een mooie gelegenheid om na de les nog wat bij Riek te gaan praten en ze zou het wel zó weten aan te leggen, dat ze al gauw quatre-mains met Riek kon spelen.

Haar hele gezichtje klaarde op bij dit mooie plannetje en de ouders en Oma, hoewel stom van verbazing, dat pianolessen in staat bleken te zijn het kind in vrolijker stemming te brengen, waren dankbaar, dat ze weer de oude scheen te worden.

„We zullen er morgen direct werk van maken,” beloofde Moeder.

„Ik krijg les bij Anne-Marie van Meerlen,” vertelde Ans de volgende morgen blij aan Riek. „Kom ik lekker iedere week bij je aan huis en je moet het dan maar goed vinden, dat ik nog even bij je kom afzakken.”

„Je vist achter 't net, meisje,” plaagde Riek. „De beroemde Anne-Marie geeft geen enkele les bij ons aan huis, omdat ze anders bang is haar kamer te verliezen. Ze schijnt droeve ervaringen op dat gebied te hebben.”

„Ajakkie!” Ans keek sip. Dat was nu wat je noemt een streep door de rekening! „Ik had het veel leuker gevonden bij haar te komen.”

„Nu, misschien maakt ze een uitzondering voor je, als ze hoort, dat je een goede kennis van mij bent,” zei Riek.

„Ben ik dat?” vroeg Ans en er was een blij klank in haar stem.

„En òf, zeg! En ben je dan geen school- en Clubgenote? Kan 't nog dikker? Ik heb Anne-Marie al enige keren gesproken. Ze is een finale dot! Zo gewoon en genoegelijk, zo net een mens, dat in ons husje past. Ze zijn thuis allemaal weg van haar! Ze komt zo knus bij ons in de huiskamer zitten en het is al net zo'n plaaggeest als wij allemaal zijn. Zeg, tante Do heeft laatst op een avond net zo lang gezeurd, tot ik wat voor Anne-Marie zou spelen. Nou, ik kan je zeggen, dat m'n hart subiet in m'n schoenen was gekropen en ik maakte eerst fouten als kocien! Maar naderhand ging 't een beetje beter en ze was nogal tevreden, geloof ik. Zo af en toe — als ze tijd heeft — zal ze eens quatre-mains met me spelen. Enig, gewoon.”

„Ja, fijn zeg! Ik ben van plan hard te gaan studeren en als ik dan weer een beetje opgeschoten ben, wil je dan geregeld quatre-mains met me spelen?”

„Nou, geregeld, dàt durf ik niet te beloven, want ik heb met Nita ook al afgesproken samen muziek te maken en dat doe ik zo dolgraag, want viool en piano vind ik zo mooi en Nita speelt enig, vin-je niet?”

Ans deed haar best een felle aanval van jalouzie te voorkomen.

„Ja, ze speelt goed,” zei ze kort.

Riek keek haar aan, zag het strakke gezicht en begreep.

„Zit ik daar toch tussen twee zulke jaloerse en verwende schapen,” lachte ze stil voor zich heen.

„Nou, maar dat neemt niet weg, dat ik heel graag quatre-mains met jou zal spelen,” zei ze hartelijk en dat was genoeg om Ans voor de hele dag weer blij te maken. Toen Riek daarbij nog de stellige belofte gaf, dat ze jufvrouw van Meerlen zou vragen een uitzondering voor haar te maken, was Ans minstens in de zevende hemel.

„Vreemd is het,” lachte Riek, toen ze in de klas gebogen

zat over een moeilijke som, die niet uit wou komen. „Vreemd, dat het juist de meisjes zijn, die het meest van alles hebben, die zo jaloers zijn. Je zou toch denken, dat, als je zoveel hebt, je een ander ook wat gunt. Ik kan er niet bij! Nita heeft het al een beetje afgeleerd en warempel, ze heeft veel meer voor een ander over en is lang niet meer zo afgunstig als toen ik haar pas leerde kennen. Misschien brengt Ans het ook nog zo ver. In ieder geval zal ik proberen ze allebei tevreden te stellen, die verwende schapen, die ieder op hun manier toch erg aardig zijn. Jakkie, ik wou, dat die lamme som uitkwam! Als ik nou telkens aan iets anders zit te denken komt er helemaal geen spat van terecht. Was Baasje maar bij me, die zou me met de nodige grommen wel even op streek helpen. Laat ik nou maar denken, dat-ie met z'n appelkoontjes achter me staat en me in m'n rug peukt, omdat ik zo stom ben. Vooruit, Riek, gebruik je hersens!”

En als Riek haar hersens gebruikte was het een klein kunstje voor haar om zelfs een zo moeilijke meetkunde-som tot een goed einde te brengen.

„Is dat niet een kennisje van jou, Riek?” vroeg Anne-Marie van Meerlen, die, een briefje in de hand, de huiskamer van de van Dongen's binnen stapte. „Ik kreeg een brief van een mevrouw Denekamp, met verzoek haar dochter Ans les te willen geven. Die naam komt me zo bekend voor, heb jij me daar niet van verteld?”

„Ja, lieve juffer-vergeetkop!” plaagde Riek. „Ik heb u verteld, dat Ansje zo graag van hm! hm! uw zeer gewaardeerde klavierlessen zou willen genieten. En ik heb er u zelfs nog bij gevraagd of u haar niet de grote gunst zou willen bewijzen, haar hier in huis te willen onderwijzen.”

„Wat een schone woorden, Riek! Echte stadhuistaal!” lachte Anne-Marie vrolijk op.

„Uw lach, schone vrouwe, is, of er een lijstertje in het voorjaar in de toppen van de bomen kwinkeleert,” reciteerde Riek.

„Lelijke vleister, dat zeg je natuurlijk om me gunstig te stemmen voor je verzoek. Gek, dat het me allemaal door het hoofd is gegaan. Ik dacht alleen maar: wáár heb ik die naam meer gehoord?”

„Geleerde koppen zijn meestal vergeetachtig.”

„Heb je gelijk aan. Vertel eens, meisje, wat is die Ans voor een kind? Aardig, om mee op te schieten?”

„Het eerste artikel van ons Club-reglement luidt: Roddelen is verboden!” lachte Riek.

„O, dus er is te roddelen! Ik ben liever ingelicht.”

„Nou, Ans kàn héél aardig zijn — anders kon ze toch geen vriendin van mij zijn, niet waar?”

„Verbeeld je niet zoveel, klein nest!”

„Nee, maar alle gekheid op een lucifertje, ze is heus erg geschikt, alleen is ze bar verwend en daardoor wel eens vervelend. Hoe ze opeens aan die piano-bevlieging komt, is me een raadsel, vroeger verfoeide ze de tokkeldetoklessen.”

„Prettig voorland! En wat moet dat nu met dat hier aan huis lesgeven? Als ze dat aan anderen vertelt, krijg ik er moeilijkheden mee en je weet, waarom ik het liever niet doe. Toen ik lessen aan huis gaf, kon ik telkens met m’n hele boeltje opkruien, want altijd waren er weer medebewoners die klaagden over al dat getjingel. En ik ben hier zo bar in m’n schik, ik zou niet graag de kans lopen er met hudje en mudje uitgezet te worden.”

„Weinig kans op. Ze zijn hier allemaal zo’n beetje dodelijk van U! Van de Pleun af, tot de nederigste uwer dienaressen!”

„Kind, wat ben je toch een akelige spotster!”

„Ik mag een . . . baviaan worden, als er een woord spot

bij is! Ze hebben het allemaal te pakken van „die schat van een Anne-Marie!” En als u op uw gewone minzame — mooi woord, hè — wijze vraagt of het de lieve medebewoners-en-sters niet hindert als u één, heus maar één les, hoor, lieve mevrouwtje, aan huis geeft, dan knikken ze al ja vóór u nog uitgesproken heeft, mijn kop af!”

„Riekert, je bent het leukste deerntje, dat ik nog ooit in mijn leven ontmoette. Als je zo blijft, dan zullen we gauw weer eens gezellig quatermains spelen. Ik heb het deze week zo vreselijk druk. maar de volgende week . . .”

„Belooft me maar niets, er zullen wel de nodige afspraken op de agenda staan en dan komt arme Riek toch weer in 't gedrang!”

„Nee, hoor,” lachte Anne-Marie. „Deze keer wordt „de volgende week” niet weer telkens verschoven, maar krijg je heus je beurt. Nou, ik zal dan maar genade voor recht laten gelden en op jouw verantwoording die ene les aan huis geven. Maar meer concessies doe ik niet, al kom je met nòg zoveel vriendinnen en Clubgenoten.”

„Zoet maar, Riek zal niets meer vragen en ik had het ook niet gedaan, maar ik geloof, dat Ansje een reden heeft dit zo graag te willen en misschien helpen uw lessen haar een beetje meer vrede met zichzelf en een ander te krijgen.”

„Riek, ik geloof, dat jij een lieverd voor al je vriendinnen bent.”

„Och, neen, heel gewoon, maar als ik ze met iets een plezier kan doen, waarom zou ik dat dan niet doen. En ze zijn voor mij ook zo echt aardig. Warempel waar, ze doen altijd wat ik prettig vind en zo is het eigenlijk altijd geweest. Ja, tante Anne-Marie, Riek is een bevoorrecht wezen!”

„Dàt ben je,” dacht Anne-Marie, terwijl ze naar haar kamer ging om de brief van mevrouw Denekamp te beantwoorden. „Al was het alleen maar, om het zonnige, dat in

je is en dat weerspiegelt op ieder, die met je in aanraking komt.”

En Riek, terwijl ze vlug de tafel opruimde waarop haar huiswerk had gelegen, dacht:

„Zoals we toch met *die* huisgenote geboft hebben, daar is het eind van weg! Dat is nou toch zó'n genoegelijk wezen, je *moet* van haar houden en je zou al een akelige isegrim moeten zijn, om haar niet een reuze mens te vinden.”

De week daarop maakte Ans haar entrée bij haar pianolerares.

„Da's héél wat anders dan Riek,” schoot het door Anne-Marie's hoofd, toen Ans, die voor deze gelegenheid een van haar mooiste jurken had aangetrokken, met een halve *révérence* voor haar boog.

Ans, van haar kant, keek verbaasd op toen ze de rijzige gestalte van haar lerares zag, het statige hoofd met de helm van gouden haren. Haar vorige lerares was een stijf, wat schuw dametje geweest, dat onmiddellijk bij Ans onder de plak had gezeten en niet eens boos had durven worden over het feit, dat Ans hoegenaamd niets voor de les uitvoerde.

„Dat Riek nooit iets gezegd had, dat ze zó knap was en zó statig,” dacht Ans, die direct voelde, dat ze wijs zou doen bij deze lerares te studeren en weinig praats te maken. Ze begon al spijt te krijgen over haar overijld besluit de gehate pianolessen weer te hervatten. „En die Riek, die net over haar sprak of ze de genoegelijkheid en vrolijkheid zelf was! Zij, Ans, vond haar koel, streng, een mens om nooit gekheid mee te maken. O, maar als ze dacht, dat ze háár onder het sim kon krijgen, kwam ze van een rare kermis thuis!”

Anne-Marie, die door de vele lessen, die ze gaf, kijk op haar leerlingen had gekregen, voelde direct, dat dit geen gemakkelijke leerlinge zou zijn en wat geamuseerd keek ze naar de verschillende aandoeningen, die zich op Ans' gezichtje weerspiegelden.

„Als een steigerend paardje, dat het bit voelt,” lachte ze inwendig. „We zullen de teugels stevig vasthouden, maar haar niet teveel laten voelen, dat ze in toom gehouden wordt.”

„Heb je, zoals ik met je Moeder afsprak, de laatste muziek, die je bij je vorige lerares had, meegenomen?” vroeg ze dan.

„Ik kon de muziek nergens vinden,” zei Ans een beetje haperend.

„Da’s nogal slordig,” vond Anne-Marie. „Dan heb je zeker al dien tijd geen hand meer op de toetsen gehad.”

„Neen, juffrouw.”

„Da’s fraai!”

Ans voelde hoe het bloed naar haar hoofd steeg. Dat mens kon je zo akelig aankijken, net of ze helemaal binnen-in je keek.

„Waarom wil je eigenlijk zo graag piano-les hebben? Je schijnt er bitter weinig voor gevoeld te hebben, als je zelfs niet eens weet waar je muziek is.”

Ans zweeg en Anne-Marie dacht, dat ze er zó, met die neergeslagen ogen, erg aardig uitzag. Lang niet zo arrogant, als toen ze naar binnen stapte.

„Nu, speel maar eens een gamma voor me, dan kan ik zien hoe je handhouding is.”

Gamma’s waren het zwakke punt van Ans geweest, ze had ze verfoeid en altijd haastig afgeraffeld.

Na de gamma moest ze enige vingeroefeningen spelen. En daarna zette de lerares een lichte sonate voor Ans’ neus en verzocht haar deze te willen spelen.

„Die heb ik nog nooit gespeeld,” zei Ans onwillig. „En ik lees zo slecht van ’t blad.”

„Laat maar eens zien, wat je er van terecht brengt.” De strenge stem leek een tintje vriendelijker.

„Die lamme kruisen,” pruttelde Ans en ze leverde gedurende de eerste bladzijde een waar gevecht met kruisen en herstellingstekens. Maar daarna scheen het of het van

't blad lezen wat gemakkelijker ging en Ans, die schik in haar eigen spel kreeg, probeerde het zo goed mogelijk te doen en één ogenblik vergetend, dat ze niet thuis was, hief ze, zoals ze het een dame, die wel eens bij hen speelde had zien doen, op wat gemaakte wijze de armen op, hield een noot langer aan, dan nodig was en zwaaide heen en weer op de pianostoel.

. . . en zwaaide heen en weer op de pianostoel . . .

Anne-Marie van Meerlen moest heimelijk lachen om het aanstellerig gedoe, maar dood-ernstig vroeg ze: „Heb je er een bedoeling mee, dat je zo heen en weer zwaait en zulke uitbundige gebaren maakt? Me dunkt, dat zul je toch zó niet geleerd hebben bij je lerares.”

Een blos overtoog Ans' gezicht. Dat ze zich ook zó had laten gaan! Oma vond het prachtig als ze zo deed en vond,

dat het 't juiste gevoel voor de muziek toonde. Haar vorige lerares had wel eens zacht gezegd:

„Zit toch rustig als je speelt,” maar van wat *die* zei had ze zich immers nooit wat aangetrokken. Het was zuur, dat Anne-Marie — zoals Riek en zij haar heel familiaar onderling altijd noemden — haar nu misschien uitlachte. Ze had erg veel zin om na deze les helemaal niet meer terug te komen, ze liet zich uitlachen noch bedillen. Maar er was iets in die Anne-Marie, dat maakte, dat je het toch niet aan zou durven om zo zonder meer van de les weg te blijven. Wat kon ze je strak en soms weer zacht aankijken! Ans had nog nooit zo iemand meegemaakt. Riek had wel gelijk als ze zei, dat het een heel bijzonder mens was.

„Nu, meisje,” zei Anne-Marie op vriendelijke toon. „Als je er op gesteld bent les van me te krijgen, dan moet er héél wat veranderen in je spel. Het is wel hard om het je te moeten zeggen, maar van je handhouding deugt niets. Die heb je natuurlijk verwaarloosd in de tijd, dat je geen les meer had,” zei ze haastig, want schoon ze niet wist wie de vorige lerares was, vond ze het oncollegiaal haar manier van les geven af te keuren. „Het zal een hele toer voor je zijn om je handhouding zo te krijgen als ik het eis van mijn leerlingen en ik vrees, dat het je zal gaan vervelen, al die wat saaie oefeningen. Maar het is de enige weg om te gaan spelen zoals het behoort. Je kunt nu nog kiezen, Ansje! Heb je geen zin in de studie, zoals ik wens, dat je doen zult, dan is het beter er niet aan te beginnen.”

„Wel, alle mensen,” dacht Ans. „Ik geloof, dat ze me netjes kwijt wil, maar dat zal d'r lekker niet meevallen. Als ik het wil, kan ik die akelige oefeningen, die ze me vast wel geven zal, onder de knie krijgen. Ik heb echt zin haar nou eens te laten zien, dat ze toch een beetje te min over Ansje heeft gedacht.”

„Daar broeit wat,” dacht Anne-Marie vermaakt. „Ik geloof warempel, dat ik op de eerezucht van het verwende

nest gewerkt heb. Nu, beter zo, ik heb me voorgenomen, dat pleegkind van Riek een handje te helpen. We zullen haar maar niet direct àl te hard aanpakken.”

Ze nam een muziekboekje, schreef er enige oefeningen in op, lei die voor Ans neer.

„Kijk eens, Ans, deze oefeningen speel je iedere dag een half uur en je probeert je hand en pols precies zo te houden als ik je straks voorgedaan heb. En omdat het wat saai werk is, krijg je een aardig nummertje voor viool en piano van me mee, waar je je krachten op mag beproeven. Daar zullen we Nita dan eens mee verrassen. Zodra je deze begeleiding vlot speelt, vragen we haar om het samen met je te spelen.”

„Nita?” vroeg Ans verbaasd.

„Ja, Nita,” deed Anne-Marie volkomen onbevangen. „Ze speelt toch ook vaak met Riek samen.”

„O, met Riek!” haalde Ans lang uit. Zo graag had ze gevraagd of ze niet liever een quatre-mains mocht instuderen, om die dan naderhand met Riek te kunnen spelen, maar dat durfde ze niet. Er was iets in het gelaat van Anne-Marie, dat geen tegenspraak duldde. En ook vreesde ze, dat het wat spottende lachje waarmee ze Ans aangekeken had, toen die zo „gevoelvol” trachtte te spelen, terug zou komen, als ze hoorde van de tegenzin die Ans had om met Nita samen te spelen. Dat zou ze geen tweede keer kunnen verdragen. Dan stemde ze maar liever zwijgend toe. Misschien had het kind de Kruijve wel geen zin in het geval.

Anne-Marie keek het meisje na toen ze op de haar eigen parmantige manier weg stapte.

„Zelfbewust en geen klein beetje,” dacht ze. „Als dat kind een beetje harder aangepakt was en wat minder luxe gekend had, zou ze nu niet zo’n aanmatigend klein nest zijn. Dat snuit, toen ik haar zei, dat ze met Nita samen kon spelen! Wat zal Riek lachen als ze het hoort!”

Anne-Marie van Meerlen hield erg veel van dat „kleine

grut” zoals ze de bakvissen betitelde, die ze les gaf. Ze herinnerden haar aan haar eigen onbezorgde jeugdijaren. Die lagen nog wel niet zo heel ver van haar af — ze was vier en twintig — maar het leek haar, alsof er een lange reeks van jaren tussen toen en nu lagen.

Onbezorgd en gelukkig, zó waren haar jeugdijaren geweest.

„Tot ik vijftien was,” dacht ze, terwijl ze zich neerliet in het kleine stoeltje — Moeder’s stoeltje — en het blonde hoofd steunde in de lange, blanke hand.

Daarna had het slagen geregend voor het jonge meisje. Haar ouders waren in een erge griep-periode gestorven, heel kort na elkaar. En was het toen niet geweest of de zon nooit, nooit meer zou gaan schijnen voor Anne-Marie? Haar oudste zuster ging kort daarop, getrouwd naar Indië, de daarop volgende zuster naar Transvaal als verpleegster, haar enige broer, de tweede stuurman, was haast altijd op reis en zijzelf kwam in huis bij Vader’s oudste zuster, een erge goede vrouw, maar tobberig van aard. Die eerste tijd had het jonge meisje bijna de haar aangeboren vrolijkheid gekost. Gelukkig was haar oom, hoewel wat streng, toch wel opgewekter dan zijn ega en met hem was er nog wel eens een zonnestraaltje in het zo stille huis gekomen.

Oom was muzikleraar en direct ontdekte hij in Anne-Marie een bijzonder muzikaal talent.

Het was, toen haar ouders nog leefden al vaak besproken, dat de jongste telg door zou gaan voor muziek en haar ouders, hiermee rekening houdend, hadden haar goede lessen laten geven. Maar Anne-Marie had eerst de Mulo moeten doorlopen en toen ze die net achter de rug had, stierven haar ouders.

Oom had het duchtig aangepakt en het nichtje had het niet gemakkelijk bij hem gehad. Was hij voor al z’n leerlingen streng, voor haar was hij als het kon nòg strenger.

Ze was er wel eens moedeloos onder geworden, dat hij

nooit tevreden was en een goedkeurend woord steeds uitbleef, al had je nóg zo hard gestudeerd.

Maar op haar 23ste jaar was Anne-Marie klaar, had ze haar Toonkunst-examen met glans afgelegd en was ze een soliste, waar een bizonder goede roep van uitging.

„Klaar ben je nooit!” had oom gezegd. „Ieder ogenblik, dat je missen kunt, moet je gebruiken om te studeren. Je nooit verbeelden, dat je er bent, meisje, dat is verslapping.”

Zelf studeerde hij dagelijks nog twee uur en Anne-Marie bewonderde het uithoudingsvermogen van den al bejaarden man.

De jonge leerlingen van oom werden steeds meer op haar afgeschoven en daar ze een bizonder prettige manier van lesgeven had, recommandeerde de een de ander en zat ze al gauw aardig in de lessen.

Toen was het ogenblik gekomen, waarop Oom vond, dat ze op haar eigen benen moest gaan staan.

„Als wij er niet meer zijn, moet je je óók alleen door het leven slaan. En voor je tante wordt het langzamerhand ook wat te veel, twee piano-studerende mensen in huis.”

Dit laatste was maar een voorwendsel, dat hij gezocht had om het zichzelf wat lichter te maken; de hoofdzaak was, dat Anne-Marie zelfstandig zou worden.

Het meisje had het nooit gemerkt, hoe gehecht Oom aan haar was. Oom, die zelf geen kinderen had en die onder de zwaartillendheid van zijn vrouw erg geleden had, was door Anne-Marie's komst in hun huis helemaal opgefleurd. Het had hem voldoening geschonken haar muzikale opleiding ter hand te kunnen nemen en al had hij haar daarvan nooit iets laten merken, hij was trots op haar werkracht, haar doorzettingsvermogen. Niemand had geweten hoe blij, hoe dankbaar hij was geweest, toen het meisje voor de allereerste maal in het publiek was opgetreden. En gebeefd had hij, dat ze fouten zou maken, dat haar geheugen — hij had er immers op aangedrongen, dat ze uit het hoofd zou spelen — haar in de steek zou laten.

En de volgende morgen, vóór een van de andere huisgenoten op was, sloop hij naar de brievenbus om er de krant uit te halen, de krant met de kritiek op Anne-Marie's spel. Zijn handen hadden getrild, toen hij het blad openvouwde en in zijn zenuwachtige haast was hij twee keer de kunstrubriek voorbij gerend, vóór hij die vond. Hoe blij, hoe dankbaar was hij ook toen weer geweest, toen hij niets dan woorden van lof gevonden had. Maar, toen Anne-Marie hem aan het ontbijt opgewonden de kritiek toonde, had hij langzaam de recensie doorlopen, de krant nòg langzamer dichtgevouwen en toen kalm gezegd:

„Laat dit je niet overmoedig maken, kind, bedenk, dat de recensent van dit blad een zéér goede kennis van me is en hij wellicht zijn verslag een beetje rooskleuriger getint heeft . . . omdat je een nichtje van me bent.”

Het was een domper op Anne-Marie's vreugde geweest, maar kwaad had het haar niet gedaan en Oom's woorden waren voor de zoveelste maal een aansporing voor haar geweest, om nòg harder te studeeren en nòg beter werk te leveren.

Toen Oom haar voor de eerste maal zei, dat ze nu maar op eigen benen moest gaan staan, was het eerste gevoel, dat haar beving, een gevoel van bevrijding. Nu zou ze, na al die jaren waarin ze bij Oom en Tante in huis was geweest, eens haar eigen zin kunnen doen en haar leven inrichten zoals ze dit zelf wenste. Tenslotte was ze nu toch op een leeftijd gekomen, waarop ze niet langer zo geheel aan Oom's leiband wilde lopen. Het zou wel even vreemd zijn, maar dat zou gauw genoeg wennen. Buitendien schenen Oom en Tante het ook helemaal niet erg te vinden om weer met z'n beidjes te zijn.

Pas veel later had Anne-Marie ingezien, hoe stil het vooral voor Oom geworden was en hoe hij een harde strijd met zichzelf gevoerd had, toen hij haar aanraadde op eigen benen te gaan staan.

Dat was aan de vooravond van Oom's gaan naar een

Ziekenhuis waar hij voor een operatie opgenomen moest worden. Hij had haar bij zich laten komen en voor het eerst in zijn leven had hij iemand een kijk gegund in zijn innerlijk. Toen pas had ze de schat van liefde en zachtheid ontdekt, die verborgen lag achter het masker van strengheid en koelheid.

Hij had haar gevraagd — wanneer hij niet beter mocht worden — want, niet waar, iedere operatie brengt gevaar met zich mee en dit is er geen van onschuldige aard — om dan voor Tante te blijven wat ze in de jaren van haar inwonen bij hun geweest was: geduldig en zorgzaam.

„Je goede Tante is een verwend kind gebleven, haar leven lang en ze is tobberig, ziet de dingen altijd van de zwartste kant. Help haar een beetje, zoals je ons allebei met je opgewekte aard geholpen hebt toen je nog bij ons inwoonde.”

Anne-Marie, in de volheid van haar gemoed, had hem de verzekering gegeven, dat, als Tante — wat God verhoede — alleen achter mocht blijven, ze haar zoveel van haar vrije tijd zou geven als ze missen kon.

„Niet *teveel* van je tijd,” had Oom al direct bedarend gewenkt. „We mogen niet zelfzuchtig zijn en je mag heus wel wat tijd voor je eigen genoegens nemen, je hebt gewerkt als maar weinig meisjes werken en je hebt je oude Oom niets dan vreugde gegeven.”

Oom was gelukkig goed door de operatie heengekomen en na een tijdje flinker geworden, dan hij tevoren was. Maar Anne-Marie zou nooit vergeten, hoe ze die avond bij hem gezeten had toen hij zijn liefdevol hart voor haar uitgestort had. Nooit had hij meer met haar gesproken over dit vertrouwelijk samenzijn, maar er was iets veranderd in zijn houding tegenover haar. De grote strengheid had plaats gemaakt voor een veel zachtere toon en er was die vertrouwelijkheid tussen Oom en haar gekomen, die er kan zijn tussen Vader en dochter.

Het enige, wat Anne-Marie niet tegen Oom en Tante uitsprak, als ze, zoals van het begin af haar gewoonte was geweest, enige middagen per week bij ze kwam eten, was haar teleurstelling over het op kamers wonen.

Hoe had ze de eerste tijd alle zorgjes van Tante gemist, het prettig samen aan tafel zitten bij de maaltijden. Maar, ze had niet geklaagd en geprobeerd er aan te wennen.

Toen haar echter tot driemaal toe door de verschillende pensionhoudsters te kennen was gegeven, dat ze, met het oog op hun andere pensionnaires liever geen muziklerares in huis hadden, had Anne-Marie in beraad gestaan, Oom te vragen of ze haar kamer bij hen weer mocht betrekken. Ze wist nu immers hoe graag Oom haar weer in hun midden zou hebben. Juist toen ze besloten was het punt eens aan te roeren hoorde ze van een moeder van een van haar leerlingen, dat er een kamer vrij kwam in het zo goed bekend staande pension van de familie van Dongen.

Anne-Marie was er direct op afgegaan en onderweg was het plan bij haar gerijpt er maar meteen toe over te gaan geen lessen meer aan huis te geven. Als ze nu eenmaal een goed pension had, bedankte ze ervoor het weer direct prijs te moeten geven door het aanhoudend piano spelen. Het wàs immers voor de mede-bewoners een kwelling dat heel de dag aan te moeten horen. Het zou haar wat meer tijd kosten, maar, dat had ze er graag voor over.

Bij de van Dongens komen, de gezellige toon horen van de Muizenmoeder en tante Do, de keurig onderhouden zit-slaapkamer zien, het was genoeg om Anne-Marie's hart direct te verwarmen en haar te doen besluiten de kamer onmiddellijk te nemen.

Hoe dankbaar ze Oom en Tante ook was voor alle zorgen die ze haar gegeven hadden, had ze toch toen ze enige maanden bij die van Dongens inwoonde gevoeld, dat ze na de dood van haar ouders zich nergens zó thuis had gevoeld als in het gezin van Dongen, dat haar in die korte tijd lief was geworden.

De gezonde humor van allen, de hartelijke toon, de bezorgdheid voor Riek en de wat sukkelende Vader, al de kleine opofferingen, die men zich getroostte voor de pensionnaires, hoe weldadig deed het Anne-Marie aan. Ze had het gevoel of ze nu pas begon te leven en als ze het niet te onbescheiden had gevonden zou ze iedere avond in hun huiskamer hebben gezeten, om daar na een dag vol vermoeiend werk, waarbij vaak hoge eisen aan haar geduld werden gesteld, een kostelijk opfrissertje te halen.

Ze zeiden het vaak genoeg, dat ze altijd welkom bij hen was en ze voelde ook wel, dat het, wanneer *die* mensen dat zeiden, geen ijdele klanken waren, maar ze wilde tot geen prijs misbruik maken van hun grote gastvrijheid.

„Hemeltjelief!” schrok Anne-Marie uit haar gepeins op, toen ze de klok half vier hoorde slaan. „Ik moet me reppen, anders kom ik te laat bij Corrie Smaalders.”

Vlug kleedde ze zich aan, riep een vrolijke groet naar de Muizenmoeder, die juist in de gang liep en rende haastig naar de tramhalte, waar gelukkig net de tram stopte die ze hebben moest.

„Gelukkig,” dacht ze, terwijl ze zich in een hoekje van de tram nestelde. „Corretje zou ik niet graag laten wachten.”

Vóór het raam van het wat sombere huis op de stille kade bewoog een gordijn toen Anne-Marie naar boven keek. Het gordijn werd haastig opzij geschoven en een wit handje wuifde haar toe.

„Ze zit alweer te wachten, als een trouw, klein hondje,” dacht Anne-Marie geroerd en ze haastte zich naar binnen.

„Dáág!” riep ze vrolijk en ze ging naar de rolstoel waarin Corrie Smaalders zat.

Een stralende blik uit twee grote ogen.

„Ik ben even te laat,” excuseerde Anne-Marie zich.

„Precies anderhalve minuut,” zei Corrie. „En het leek wel . . . een uur!”

„Kleine lieverd, met je onogelijk snuitje en je arme ver-

lamde benen," dacht Anne-Marie, die iedere keer weer dat ze bij Corrie Smaalders kwam haar aandoening moest bedwingen.

Het meisje was haar eerste les geweest en toen ze voor de eerste maal bij haar binnen kwam, was ze graag hard weggelopen, want het grote hoofd waarin de donkere ogen zo fel stonden, de wat wijde mond met de afgebrokkelde tanden, het had iets, dat afstotend werkte op wie het voor de eerste maal zag.

Maar de lieve, zachte stem had een bizondere bekooring en het deed haast vreemd aan, dat zoiets melodieus uit een zo weinig harmonisch gevormd geheel kwam.

Corrie's moeder was er toen bij geweest en ze had gezegd, dat Corrie zo graag pianoles wilde hebben en of het geen bezwaar zou zijn, dat ze het pedaal niet zou kunnen gebruiken.

Anne-Marie had een hongerige blik opgevangen van Corrie. „Zoals een armetierig hondje kan kijken naar z'n baas," dacht ze.

„Dat is helemaal geen bezwaar," had ze gauw gezegd en ze had de ogen, de grote ogen, hoopvol zien oplichten.

Die pianolessen, ze waren de lichtpunten in Corrie's weinig fleurig bestaan en ze hielpen haar heen over menige moedeloze dag.

Naderhand had mevrouw Smaalders Anne-Marie nog gevraagd even bij haar te komen, ze wilde nog een en ander met haar bespreken over de lesuren.

„U ziet er niet tegen op mijn kind les te geven?" had ze gevraagd en er was, dacht Anne-Marie een verbitterde klank in haar stem.

„In het minst niet, mevrouw. Wanneer uw dochter het voor haar brood moest doen, zou het natuurlijk iets anders zijn, maar nu zal ze een zekere hoogte kunnen bereiken, die haar zelf voldoening zal geven en daar gaat het toch om, als ik het goed begrijp."

„U begrijpt het volkomen." Er was een wat zachtere

klank in de zo koud lijkende stem. „Het kind mist heel veel, dat behoef ik U niet te zeggen. Vriendinnetjes heeft ze niet, want ze heeft nooit schoolgegaan en heeft steeds thuis onderwijs gehad. Ik had een klasje voor haar geformeerd van enige net zulke stumperdjes als ze zelf is, maar op vriendschappelijke voet is ze nooit met ze gekomen en ik geloof wel, dat het een groot gemis voor haar is. Daar staat tegenover, dat ze niet heeft behoeven te voelen wat het zeggen wil, andere kinderen vrolijk na schooltijd te zien ronddraven. En ze heeft haar eigen lelijkheid niet geplaatst gezien tegenover de knappe gezichtjes van andere meisjes. Dàt heb ik haar tenminste kunnen besparen.”

„Arme, kortzichtige moeder,” had Anne-Marie gedacht. „In haar verbittering over al wat het kind tekort komt, heeft ze gemeend goed te doen met haar dit te besparen, maar ik heb het gevoel, dat Corrie liever met vrolijke meisjes van haar leeftijd had omgegaan, dan met alleen maar stakkerds, die net zo zijn als zij.”

In Anne-Marie's hart was al direct een groot medelijden voor het ziekelijke meisje geweest, maar toen ze haar nader leerde kennen en vertrouwelijke gesprekjes met haar hield, steeg nog haar gevoel van deernis. Wat had het kind veel alleen verwerkt, hoe had ze wat in haar woelde en giste verborgen gehouden voor „Moeder, die toch al zoveel leed te dragen heeft”.

Met Anne-Marie's komst was er voor het eerst kleur in het eentonig bestaan van Corrie gekomen. Wat die lessen voor haar betekenden kon niemand bevroeden, ook de moeder niet.

En het was voor Anne-Marie geweest, dat dit gesloten hart zich geopend had.

Menig uurtje, dat Anne-Marie had kunnen doorbrengen met lezen, of een andere ontspanning, had ze geofferd aan Corrie, omdat ze voelde, hoeveel goed haar deze vertrouwelijke uurtjes deden.

Maar toen er steeds meer lessen bij kwamen, werd het

haar onmogelijk buiten de les, die ze het meisje gaf en die ze altijd zoveel mogelijk rekte, nog meer van haar tijd te geven.

Over dit alles had Anne-Marie nagedacht toen ze dien middag naar Corrie ging en ze had geprobeerd een weg te vinden om haar wat afleiding te bezorgen, opdat ze het niet te erg zou voelen als Anne-Marie door haar drukke werkkring haar niet veel meer tijd kon geven, dan een kwartiertje praten na de les.

Ze had het opeens geweten! De Club, de Club van Riek, die moest af en toe bij Corrie kunnen komen! Dàt zou een prettig lichtpunt voor haar kunnen zijn, waarnaar ze zou verlangen met hetzelfde ongeduld waarmee ze de komst van haar pianolerares tegemoet zag.

Dus vertelde Anne-Marie dien middag van Riek en haar aardige Club, die zulke nuttige handwerken maakte voor arme kleuters.

„Daar zou jij ook aan mee kunnen doen. Jouw handwerken zullen zelfs de kroon spannen.”

„Denkt u dat heus?” vroeg een benepen stemmetje.

„Dat weet je zelf ook wel, kleinmoedig wezeltje! Je weet niet half hoe ik geniet van alle heerlijk warme wolartikelen die jouw handige vingertjes voor me gemaakt hebben.”

„Maar zouden die meisjes het niet saai vinden bij mij te komen en zou Moeder het wel goed vinden?”

Anne-Marie voelde opeens, dat ze in haar zucht het meisje iets prettigs te bezorgen, iets heel doms had gedaan. Nu had ze haar hoop op iets gegeven, waarvan ze niet zeker wist of het slagen zou.

„Het oude liedje,” beknorde ze zichzelf. „Dat waar Oom me altijd zo voor waarschuwde. Ik laat me door m'n enthousiasme altijd te ver voeren en beloof dan dingen die ik niet volbrengen kan. Dat is niet de goede manier om iemand te helpen. Van Riek ben ik zeker, als die iets voor een ander kan doen, is ze klaar, maar of die andere meis-

jes er wat voor zullen voelen, dat staat nog te bezien.”

Het was of Corrie haar gedachten volgde, de grote ogen keken in spanning op naar Anne-Marie's gelaat.

„Ik moet er natuurlijk eerst met je Moeder over spreken en dan met de meisjes. Riek is er vast wel voor te vinden en mocht er niets van komen, dan zal zij zeker bij je willen komen, om samen met je te handwerken. Het zou wel prettig zijn, hè, Corretje, zo'n meisje van je eigen leeftijd.”

„Dat zou het zeker, alleen ben ik bang, dat het voor Riek niet leuk zou zijn.”

„Dat denk je maar! Riek zal het even prettig vinden om met je te praten, als ik het vind en ik wou, dat ik meer tijd had om het te doen, maar de lessen nemen me hoe langer hoe meer in beslag en arme Corretje komt er bij te kort.”

„Hindert niet, hoor!” Corrie's magere handje streelde voorzichtig, haast schuchter over Anne-Marie's slanke hand, die op de leuning van haar rolstoel lag. „Ik heb toch mijn piano! Als ik studeer is het net of U er bij is, dan herhaal ik zacht al wat U me zei en er is zoveel om aan te denken, want eer ik mijn hand weer in de goede houding heb en ik op alles gelet heb, wat U me steeds voorhoudt, daar gaat een hele tijd mee heen en als ik dan weer voor het raam zit, dan denk ik aan onze gezellige gesprekjes en hoe fijn het is, dat ik tegen U alles kan zeggen. O, ik verveel me tegenwoordig nooit meer.”

„Je bent een tevreden lieverd,” zei Anne-Marie hartelijk.

„Niet altijd geweest. Moeder heeft heel wat met me doorgemaakt, eer ik zo ver was, dat ik het aanvaarden kon altijd in een rolstoel te moeten zitten en maar aan weinig dingen te kunnen meedoen. Ik heb zoveel boze buien gehad en dagen waarin ik geen twee woorden tegen Moeder zei. O, ik ben vaak zó lelijk tegen haar geweest, U weet niet half hoe vaak! Maar nu heb ik mijn piano en U en ik kan heus alles veel gemakkelijker dragen. Alleen, er is iets, dat ik ook zo héél graag zou willen . . .”

„Waarom zeg je het dan niet?”

„Ik ben bang, dat U zeggen zult, dat ik niet alles tegelijk moet willen. Weet U, ik vind zingen zo heerlijk en ik lig soms uren in mijn bed te zingen, als ik niet slapen kan. Als je zingt . . . dat is net zo heerlijk of je met iemand die je begrijpt alles uit kan praten. Ik weet niet of ik het zo goed zeg, maar zo voel ik het.”

„Ik begrijp het volkomen,” stelde Anne-Marie haar gerust. „Piano geeft je niet dāt wat zingen je zou geven. Bij het zingen kun je zoveel beter vreugde en leed tot uitdrukking brengen, is 't niet, Corretje?”

Twée dankbare ogen, een glimlach om de mond.

„Ik heb enige jaren zangles gehad en kan je er dus best wat mee helpen. Als Moeder het goed vindt, zullen we een half uur aan de piano wijden en het andere half uur aan je stemvorming. Ik heb je nog nooit horen zingen, maar naar je spreekstem te oordelen zou ik zeggen, dat je een goede zangstem kunt hebben. Zing eens een liedje voor me, neem maar het eerste het beste, dat je invalt.”

Een blos overtoog het bleke gezichtje van Corrie en even kampte ze met haar verlegenheid, maar toen, zich vermannend, zette ze met heldere stem het Zonnelied van Catharine van Rennes in.

Stil luisterde Anne-Marie naar die parelende zang, naar het juichende in die heldere stem, die was als het zingen van de leeuwerik op de eerste mooie voorjaarsdag.

„Wat een gave natuurstem,” dacht ze. „Hoe eeuwig jammer, dat ze niet door kan gaan voor zang, ik moet me al heel erg bedriegen als dāt geen gedecideerd goede zangeres had kunnen worden.” En hardop zei ze: „Dat is een ware verrassing, Corretje. Je hebt een echte frisse stem en nu ik dāt weet, zal ik er met Moeder over spreken die stem wat vorming te geven. Laat het maar eens aan mij over. Ik moet nu weg, maar ik zal van de week nog wel tijd zien te vinden, om er over te komen babbelen.”

„Wéér iets heerlijks om aan te denken. De week zal

gauw om zijn en eer ik het weet, zie ik U weer hier."

Wat klonk het tevreden en dankbaar, het verwarmde Anne-Marie's hart en ze nam zich voor de zoveelste maal voor, alles in het werk te stellen om zonnestraaltjes te brengen in het leven van het meisje, dat in zoveel dingen tekort kwam.

's Avonds, toen ze nog even bij de van Dongens naar binnen wipte, begon ze te vertellen van „dat eerste leerlingetje" van haar, dat haar zo na aan het hart lag en dat het zo in alle opzichten waard was, dat men haar wat vreugde bracht.

Allen luisterden aandachtig, allen genoten ze van Anne-Marie's enthousiast vertellen, allen voelden ze direct mee met het meisje waarvan ze op zo liefdevolle wijze vertelde.

„Ik zal duetten met haar zingen! Ik ga quatre-mains met haar spelen! Ik zal . . ."

„Bedaar, Riek," kalmeerde mevrouw van Dongen. „Be-loof niet direct te veel, weet eerst zeker of je het volbrengen kan."

„Het is of ik Oom hoor," lachte Anne-Marie. „Riek, we zijn zusterzielen! Ik loop ook altijd te hard van stapel en belooft dan vaak meer, dan ik kan volbrengen. Het is maar goed, dat we allebei een rem hebben. *Ik* moest die niet meer nodig hebben, ik heb de jaren om beheerst te zijn."

„Ja, dat vind ik ook," plaagde meneer van Dongen. „U is een bezadigde dame op leeftijd en Riek is een onbekookt kuikentje."

Toen opperde Anne-Marie haar plannetje van de Club en vroeg Riek, of dit voor verwezenlijking vatbaar zou zijn.

Riek trok een bedenkelijk gezicht.

„Il est un peu knuddé avec notre Club," lachte Riek.

„Nu pas?" plaagde haar broer.

„Hoe komt dat nu?" verwonderde mevrouw van Dongen zich.

„Och, er zijn er twee, die een beetje stekelig tegenover mekaar staan. Misschien zal het op den duur wel beter

gaan, maar op onze eerste Clubmiddag waren ze als kemp-haantjes en zolang die twee niet wat beter met elkaar zijn durf ik onze Brei . . .”

„Niet nòg meer in de brei te helpen,” vulde ondeugend Frans aan.

„Als de ene hand de andere wast . . .” zei Anne-Marie. „Ik zal je helpen je twee kemphanen wat dichterbij elkaar te brengen, zorg jij dan maar voor mijn Corretje.”

„Dàt in ieder geval,” beloofde Riek. „Spreekt U maar met haar Moeder af, wanneer ik bij Corrie kan komen. Ik neem alles mee wat haar afleiding kan bezorgen. Weet U wat, ik neem mijn bruine ridder ook mee, dat zal ze enig vinden.”

„Als jij jezelf meeneemt, is het voor haar al meer dan genoeg,” zei Anne-Marie hartelijk en ze verkneuterde zich bij het idee, dat het zonnige Riekje bij haar beschermelingen zou zijn.

„Je moet eens proberen, Riek, of ze zich kan interesseren voor postzegels,” stelde Frans voor. „Ik wil er haar graag wat mee helpen, als ze er iets voor voelt en ze kan voor mijn part mijn dubbele krijgen.”

„Kuifmans!” Riek streek door Frans’ woelige, blonde haardos. „Je bent toch een patente kerel. „Al zou ze geen snars voor de . . . hoe noem je het ook weer . . . fitelatatie, of zoiets . . .”

„Domkop! gebruik geen vreemde woorden die je niet uit kan spreken, ’t is Philatelie,” zette haar broer haar terecht.

„Nou, al zou ze dan niks voor de liefhebberij met de lastig uit te spreken naam voelen, dan zou ze er vuur en vlam voor worden als een ridder zonder vrees en blaam zoals jij, haar hierin voor zou willen lichten.”

„Moet jij eens een duchtige afstraffing hebben?” Frans kwam met grote stappen op haar af, deed alsof hij haar wilde slaan, waarop haar „bruine ridder” onmiddellijk opvloog en onbedaarlijk tegen Frans begon te blaffen.

„Jongens, jongens,” waarschuwde tante Do. „Denk er aan, dat we gasten hebben, die van hun rust houden. Frans houd op, zolang je Riek dreigt houdt Floris z'n mond niet.”

„Ach, laat U ze toch, niemand heeft er last van,” zei Anne-Marie en ze dacht met weemoed aan haar eigen jeugdijaren, toen allen nog bijeen waren en ze elkaar net zo goedmoedig in de haren zaten als Riek en Frans.

„U kent onze lieverdjes niet,” lachte tante Do. „Als we ze hun gang laten gaan, liggen ze straks over de grond te rollen, met Floris bovenop ze en komt er geen einde aan het tumult.”

„En we zijn toch zulke bijzondere kinderen!” proestte Riek.

Allen schoten ze in een lach, want Riek imiteerde een nicht van Moeder, die af en toe op bezoek kwam en dan vele lofliederen op haar zoon en dochter aanhief en haar wat ophemelend relaas altijd eindigde met de woorden: „Ja, het zijn bijzondere kinderen”, waarop haar kroost door de spotters Riek en Frans de „Dik Trommen” genoemd werden.

„Hè,” pruttelde Anne-Marie, „het is hier zo in-gezellig en ik heb helemaal geen zin om naar boven te gaan, maar ik moet nog twee brieven schrijven en dan kruip ik heerlijk in m'n mandje, want ik ben akelig moe de laatste dagen. Oom zou zeggen: „Wat is dat voor onzin, jonge mensen moeten niet moe zijn, dat is verbeelding.” Maar bij mij is het toch echt waar en ik weet zelf niet hoe het komt.”

„Ik wel,” zei mevrouw van Dongen. „Er komen steeds lessen bij, het is altijd maar weer hollen en draven van het ene eind van de stad naar het andere en . . . er wordt veel te weinig gegeten. We zullen het meisje eens duchtig moeten aanpakken, Do, en ze mag niet naar boven vóór ze een glas melk op heeft.”

„Stakkerd, stakkerd,” beklagde Riek haar. „Als de Muizenmoeder het in haar pruikenbol gezet heeft om U

vet te mesten, dan is U kogelrond vóór U het zelf weet!"

„O, o, mijn arme lijn!" weeklaagde Anne-Marie.

„Wát lijn!" bromde tante Do. „Jullie jonge mensen van tegenwoordig, je let allemaal veel teveel op wat je dè lijn noemt. En daar wordt de gezondheid aan opgeofferd. Mensen, die hard werken, moeten stevig eten en er niet aan denken of ze een pondje meer of minder wegen."

„Neemt U maar een voorbeeld aan ons tantetje," plaagde Frans. „Is dat geen gezellig dikkie?"

„Aap van een jongen!" lachte tante Do, die tamelijk mollig was en zich hiervan hoegenaamd niets aantrok. „Als jij zo oud bent als ik, ben je gewoon Jan Dikkeprop, want je eet nu al meer, dan wij allemaal samen."

Anne-Marie dronk gedwee het glas melk op en beloofde zich er niet tegen te verzetten als ze voortaan iedere dag, buiten het gewone eten, een flesje yoghurt op haar kamer kreeg, dat — zo luidde het bevel van de strenge Muizenmoeder — opgegeten moest worden.

Er was een schorre klank in Anne-Marie's stem, toen ze mevrouw van Dongen bedankte voor al haar goede zorgen.

„Ik word een akelig sentimenteeltje," berispte ze zichzelf, toen ze weer op haar kamer was. „Misschien komt het doordat ik zo moe ben, dan lijkt het wel of alles je van streek maakt. Maar het neemt niet weg, dat de van Dongens met hun lieve en hartelijke zorgen me werkelijk ontroeren. Tenslotte ben ik op dát punt toch heus de laatste jaren niet verwend. Heeft ook al weer z'n goede kant, juffer Anne-Marie, stel je het des te meer op prijs."

„Goeie grutte!" zuchtte Miep, toen zij en de andere meisjes, na schooltijd met Riek opliepen. „Jij hebt toch altijd weer wat anders, Riek! Pas zijn we aan het

breien voor de borelinkskes van je tante Dok, of je komt alweer met een ander goed doel aangesjeesd."

„En we hebben warempel in dien tussentijd nog een inzameling kunnen houden voor „De schipperskinderen bij Zus op de gracht die geen kleertjes hebben om aan te doen”, lachte Bep Feyens.

„Hè, spoken,” deed Riek kwasi nijdig. „Jullie doen nu net of ik voor Zuster van Barmhartigheid speel. Zo ben ik helemaal niet, hoor! Maar, 't is warempel waar, de mensen kunnen het tipje van m'n neus niet zien of ze vragen me het een of ander.”

„Wat is het dan eigenlijk met dat meisje Smaalders?” vroeg een beetje onwillig Ans Denekamp.

„Daar heb je die weer met d'r „meisje die of die”, spotte Suus de Lange.

„Hè, kind, dat klinkt zo echt „van d'n hoge”!

Riek had hen verteld van Anne-Marie's verzoek en hoe zijzelf er al direct op af was gegaan en al twee keer enige uurtjes bij Corrie had doorgebracht.

Ze had het zo simpeltjes-weg verteld en zo min mogelijk getracht het medelijden voor Corrie op te wekken, maar wèl had ze hen voorbereid, dat wat ze te zien zouden krijgen, àls ze er in toe zouden stemmen de Club af en toe bij Corrie te houden — niet van vrolijke aard zou zijn.

Ze moesten geen onbezorgde, gezonde, vrolijke meisjes geweest zijn, als ze niet een beetje spottend en ietwat afwijzend gestaan hadden tegenover Riek's nieuwe beschermeling, zoals ze het noemden.

„Eigenlijk heb jij altijd van die akkevietjes,” zei Ans langzaam. „Eerlijk gezegd, kan ik het nu niet zó hemels vinden om de Club in zo'n sombere omgeving te brengen. Wat vinden jullie ervan?” vroeg ze de anderen.

„Och,” vond Bep. „Een enkel keertje, om Riek plezier te doen, dat is nou niet zó erg.”

„Ik begrijp best, dat jullie het niet daverend vinden,”

gaf Riek toe. „En als ikzelf niet zo'n tijd gelegen had en me ziek en naar had gevoeld, dan had ik er ook niet over gedroomd. Ik vind het reuze van jullie, dat je het terwille van mij wel eens een keertje doen wilt en heus, als je eenmaal gewend bent aan . . . nou, aan haar stumperig gezichtje, dan zul je er net zoveel voor gaan voelen als ik. Je moet maar eens zien, hoe blij ze kan kijken en ze kan zo echt hartelijk lachen. 't Is gewoon een plezier om haar aan het lachen te maken. En als je haar hoort zingen, nou, ik zeg maar niet teveel, anders denken jullie toch maar, dat die malle Riek het weer te mooi maakt, net zoals ze bij me thuis zo vaak denken.”

„Riek, jij bent toch zo'n driedubbel gebeide schat,” zei Bep hartelijk. „Wie voor jou niet door het vuur gaat, dat is een kind om op te schieten! Zeg maar op, wanneer we er heen zullen stevenen, ik doe mee!”

„Fijn, kinderen! Als Nita er niets tegen heeft zullen we dan Woensdag Corrie-waarts gaan. Haar Moeder, die eerst een beetje sip keek — Anne-Marie zegt, dat het uit pure bezorgdheid voor Corrie is — vindt het nu ook opperbest en we mogen thee schenken en zoveel rommel maken als we maar zelf willen. Stel je voor: Anne-Marie heeft gezegd, dat ze zal proberen even binnen te komen wippen.”

„Enig!” riepen ze als uit één mond, want de bekende pianiste was nou niet de eerste de beste, dus dat vonden ze een hele eer voor „de Brei”.

Natuurlijk zei Nita volmondig ja! toen Riek haar het plan van de Brei voorlegde.

„En er schiet me opeens een reuze idee door m'n kersepit!” riep ze. „Je zegt, dat het zo fijn is om haar te zien lachen, nou, weet je wat, laten we de een of andere malle voordracht in mekaar flanzen en die in costuum voordragen.”

„Zeg, jôh, enig!” juichte Riek. „Zie jij kans wat te maken?”

„Ik? Bê-je! dat heb ik nog nooit gedaan en ik weet zeker, dat ik 't niet kan ook. Maar jij, de grrrrrote schrijfter . . . zeg, wat is er eigenlijk van die verhaaltjes geworden, die een dame voor je zou plaatsen, ik geloof een kennis van Zus, die aan een krant is?”

„Warempel! daar heb ik nooit meer aan gedacht! Dat jij dat nog onthouden hebt, dàt is kras! Ik heb ze toen gestuurd, maar ik heb er nooit meer wat van gehoord. Die zijn natuurlijk netjes in de prullemand terecht gekomen. Ongevraagde copy . . .”

„Dat laat je niet op je zitten, hoor! Je vraagt er maar eens naar.”

„Zal gebeuren, hoor!”

„Maar nou die voordracht, zie jij er kans toe?”

„Ikke niet, dat lijkt me geen appelepap. Ik wil 't wel eens proberen en als ik wat op papier heb zal ik je een belletje geven. Heb jij soms een idee voor me?”

„Geen enkel, hoor! Moet je zelf maar verzinnen.”

„Je bent gemakkelijk!”

„Ik zal wel eens ergens rondzoeken, misschien vind ik iets. Zeg, Riek, m'n rapport was nogal schappelijk deze keer, de Paps en de Mams zijn in hun knollentuin. Ik heb warempel ook reuze m'n best gedaan, dat dreigement van ophouden met de vioollessen heeft geholpen, hoor! En ik heb 't ook een beetje voor jou gedaan, ik vond het tè sneu, dat je al die maanden voor niets tegen me gepreveld zou hebben!”

„Kei-ig, hoor! Ik ben, wat je noemt trots op je!”

„Zeg, Riek?”

„Ja?”

„Wat zegt het lieve Ansje wel van het bezoek aan Corrie?”

„Nou, ze vindt het best.”

„Riek, je jukt! Dat is helemaal niet in haar lijn.”

„Wat kan 't jou nu interesseren hoe Ans er over denkt? Natuurlijk vond ze het eerst niet zó daverend, maar des te

aardiger, dat ze het — net als de anderen, hoor! — voor mij deed.”

„Riek, je bent heus een schat! Altijd praat jij alles maar weer goed.”

„Hè, jakkie,” zei Riek wrevelig. „Jullie met je allen maakt zo een weeïge brave Hendrika van me, dat ik het land aan mezelf krijg. Ik praat Ansje niet voor, maar waarom het nu weer nodig is, dat je direct informeert wat „lieve Ansje” er van zei, begrijp ik niet. Je vraagt toch ook niet wat Bep, of Suus, of Miep er van zeiden.”

„Alweer gelijk,” gaf Nita deemoedig toe. „Warempel, het kind werkt op me als de rode lap op de stier.”

„Je hebt toch niet veel last van haar! En de vorige keren op de Brei was ze helemaal niet vervelend.”

„Ik ook niet.”

„Nee, dat is waar,” lachte Riek. „En ik heb mezelf naar gelachen om de pogingen die jullie allebei deden om toch vooral beleefd en vriendelijk tegen elkaar te zijn.”

„Alsjeblieft! word je nog uitgelachen op de koop toe. Ik zal me weer voor je uitsloven, akelige spotster!”

„O, neen,” haastte Riek zich. „Het is helemaal geen spot. Ik ben veel te blij, dat er vrede heerst in het Rijk van de Brei.”

„Blij en brei! Je rijmt, Riekert, je krijgt vast een kandoo! Nou, ik ga henen en neem de benen — je ziet, ik kan ook rijmen! Ik moet nog een bende doen, allerakeligst huiswerk maken, en nu ik zo mooi op weg ben een stuk braafheid te worden, wil ik geen dag laten voorbij gaan waarop ik geen huiswerk inlever, dat de toets der braafheid niet kan doorstaan. Als ik je niet meer zie, dan tot Woensdag. Ik kom je halen, want ik heb geen zin om alleen mijn entrée bij Corrie te maken.”

„Afgesproken,” zei Riek en ze wilde zich net aan haar pianostudie gaan wijden toen haar zuster binnen kwam met Riek's naamgenootje in haar arm.

„Ai! wat een verrassing!” juichte Riek. „Dag kleine

schattebol, honneponnediertje! Kom maar bij je tante! Zus, mag ik haar even hebben?"

„Ik kom je juist vragen of je een poosje op haar wilt passen. Moeder en ik moeten een paar boodschappen en tante Do heeft het veel te druk om op Riekje te kunnen passen. Kan het met je werk, Riek?"

„Of het kàn?" Riek keek bepaald verontwaardigd. „Al moest ik er vannacht voor opblijven! Maar geen boffertje, om haar een poosje helemaal voor mezelf te hebben!"

Het kamerwiegje, dat altijd in den huize van Dongen

„Last noemen ze dat!" spotte Riek . . .

klaar stond, werd neergezet in Riek's kamer en de kleine mol werd er in gelegd.

„Ze zal wel meteen gaan slapen," zei Zus. „Je kunt gerust aan je huiswerk gaan, je zult geen last van haar hebben."

„Last noemen ze dat!" spotte Riek, terwijl ze zich over het wiegje boog en het kleine ding nog eens extra warmpjes instopte.

„Nou, jullie redden het wel samen," lachte Zus. „En als je ergens mee in de knoei zit, roep je tante Do maar."

„Moet je net geloven," dacht Riek, toen Zus naar beneden ging. „Wat er aan haar te doen is, kan ik zelf wel af."

Riek lachte zacht voor zich heen, terwijl ze naast het wiegje ging zitten.

„Wat heb ik in angst gezeten toen ik haar voor de eerste maal een schone luier aan moest doen. En Zus, die me maar lekkertjes liet tobben! Ik snap nog niet hoe ik het gedaan heb gekregen, want het is me toch een ingewikkelde geschiedenis zo'n luier aandoen! Daar zijn ze bij ons thuis enig in en al heb ik er vaak over gemopperd, dat ze je maar laten sukkelen, ik zie nu toch wel in, dat het de enige weg is om een beetje handig te worden. Echt Moeder's systeem: doe het tien keer verkeerd, de elfde keer breng je er allicht iets van terecht en de twaalfde keer kun je je niet voorstellen, dat je het eerst niet kon. Ja, die Moeder van mij, die heeft het toch altijd bij het rechte eind! Wat een droompje, zo'n klein kindje! Dat fijne mondje en die doddige handjes! Ai! ze gaat op haar duimpje zuigen! Dat moet Zus niet goed vinden! Kijk ze zuigen! En wat een boos toetje trekt ze er bij! M'n huiswerk maken? Ik zal mal zijn! Ik blijf lekker van haar genieten, 't gebeurt me ook niet iedere dag, dat ik m'n naamgenote op bezoek krijg. Zus moet veel meer uitgaan! O, wacht even, nou knorren! Ze is haar geliefde duim kwijt! Een lip! Je zou haar gewoon knijpen, om die vierkante lip te mogen zien. Wat een geluk, dat Baasje met de bruine ridder op stap is, die was natuurlijk van louter jalouzie aldoor met z'n poten tegen de wieg op gaan staan. Zo enig als zo'n baby'tje ruikt! Net naar een spanen doos! Voor mijn part slaapt ze niet zo héél lang, ik verlang naar haar kraai-geluidjes. Een half jaar al! Het wordt al een heel meisje! O, als het maar eerst zo ver is, dat ze met tante Riek aan de kuier kan gaan. Ik kan de tijd haast niet afwachten. Stel je voor, met haar naar Artis te kunnen gaan! In het baby-tuintje, met al die kleine dieren achter haar aan! Kind, wat is er nog een boel vreselijk prettigs voor jou en mij weggelegd! Wat zou Corrie wel zeggen van zoiets liefs? Ik zal Zus vragen of ze eens met haar

naar Corrie gaat. Jammer, dat Anne-Marie niet thuis is, anders kon die even meegenieten van „liefs in wieg”. Die heeft haar nog nooit gezien, want Zus komt altijd op uren, dat zij niet thuis is. Ik vind Anne-Marie net een mens om dol op die kleine dodden te zijn. Zouden er mensen bestaan, die niet van kinderen houden? Ik kan het me gewoon niet voorstellen. Kinderen zijn net zo mooi als muziek en de zon en een mooi boek en . . .”

„Slaapt ze?” Tante Do stak haar hoofd om de deur.

„Als een marmot,” fluisterde Riek terug.

„We hoeven eigenlijk niet zo te fluisteren,” lachte tante Do. „Zus heeft haar gewend door alle lawaai heen te slapen. Soms laat Gé op zijn „gewone” manier de radio loeien en is Zus aan het stofzuigen en Riekje slaapt keurig door alles heen. Ja, dat zijn de voordelen van een moderne opvoeding. Trouwens, jullie Moeder is niet modern, maar die wende jullie er ook wel aan. Neen, jullie zijn niet pietluttig opgevoed.”

„Geen wonder!” plaagde Riek. „Met twee zulke fiere vrouwen aan het hoofd van de huisholling! Zeg, tante Do, ze zuigt! Mag dat?”

„Zus zal het zelf wel zien, kind, niet mee bemoeien. Nou, ik ga weer aan m’n werk. Amuseer je, tante Riek, en kijk er al het moois niet van af.”

Toen Zus terug kwam om haar baby te halen, zat Riek nog in dezelfde houding bij het wiegje en ze had niet eens geweten, dat er anderhalf uur verstreken was sinds Zus weg was gegaan.

„Is ze zoet geweest?” vroeg de jonge Moeder.

„Veel te zoet! Ik had veel liever wat met haar gespeeld. Maar ik heb toch van haar genoten en Zus . . . je mag wat mij betreft veel vaker uitgaan. Ik vind het een genot om stil bij haar te zitten en naar haar te kijken.”

„Dus je bent van plan een uithuizige Moeder van me te maken? Zal niet gaan, Riekert! Alleen als het hoog noodzakelijk is, ga ik weg van mijn kleine lieveling. Kom

jij maar bij haar, dan kun je net zo hard van haar genieten.”

Ja, Riek kon er inkomen, dat je geen zin had om weg te gaan van zoiets liefs. Ze zou ook graag veel meer naar Zus gaan, maar Moeder was van het systeem: je moet je familie niet overlopen en ze kon het niet goed hebben, dat er téveel naar Zus werd gelopen. „Zus weet, dat we allemaal even graag komen en dat we klaar staan haar te helpen wanneer dit nodig mocht zijn, maar het is niet prettig voor een jong huishouden als de lieve familie zo dag aan dag komt aanhollen en met raad en daad bijstaat. Jonge mensen moeten leren zichzelf te helpen en zèlf de verantwoording dragen.”

„En natuurlijk zal Moeder het wel goed inzien,” dacht Riek, schoon ze toch wel eens in opstand kon komen tegen Moeder's strenge uitspraken. Dan probeerde ze troost bij Vader te zoeken, maar die was het altijd eens met Moeder en zei lachend, dat ze zich maar net zo goed in het Schrikbewind moest schikken als hijzelf. En als je Vader's ogen, dan zo vol liefde Moeder's kant uit zag kijken, dan nam je immers onmiddellijk aan, dat het zó wel het beste zou zijn.

„Nou, Riek,” sprak ze zichzelf toe. „Zou je niet eens een beetje gaan studeren? Morgen komt juffrouw de Vries en dan heeft ze onmiddellijk door, dat het deze week mis met m'n pianostudie is.”

Waarop Riek anderhalf uur aan één stuk door studeerde en de piano dichtklapte met het prettige gevoel, dat ze nu toch weer iets van de verzuimde tijd had ingehaald.

„Ik dacht al, dat je nooit ophield!” lachte tante Do, die met een glas melk en twee stevige boterhammen naar boven gedraafd kwam.

„Zalig!” genoot Riek. „Ik heb zo'n akelig wee gevoel in m'n maag, ik was er aan toe, Do-tante!”

„Hongerlijdsten!” Tante Do straalde. Begon het kind er niet bij de dag beter uit te zien? En had ze wel ooit zo

flink gegeten als tegenwoordig? Het was een genot haar in de dikke boterhammen te zien happen. En wat je haar bracht ging naar binnen!

„Tante?”

„Nicht?”

„Toen ik straks bij Riekje's wiegje zat en er over dacht hoe enig het zijn zal, als ze gaat lopen en ik met haar naar Artis kan trekken, schoot me opeens iets te binnen. Wat zou het fijn zijn als die arme Corrie eens van Artis zou kunnen genieten. Denkt u zich er eens eventjes in, dat ze nooit op straat gaat en eigenlijk niets te zien krijgt van de buitenwereld.”

„Waarom gaat ze nooit op straat?” vroeg tante Do verbaasd. „Al kan ze niet lopen, daarom kan ze toch wel op straat. Je ziet zoveel mensen, die in zo'n gemakkelijk rolwagentje overal heen gebracht worden. Ik geloof niet, dat ze in Artis in een rolwagen mag rijden, maar dat kan toch zeker wel in het Vondelpark waar het, vooral in het voorjaar ook zo heerlijk is.”

„Haar moeder vindt het zo vreselijk, als ze in een rolwagen gereden zou worden. Zijzelf zou het helemaal niet naar vinden. Ze sprak er al eens over en ik merkte wel, dat ze het dolgraag zou willen. Wat kunnen we daar aan doen?”

„Heeft ze er wel eens met haar moeder over gesproken?”

„Ja, eenmaal toen de dokter het had gezegd, maar toen is haar moeder zó verdrietig geworden bij het idee, dat háár kind in zo'n wagentje zou rijden, dat Corrie er nooit meer over heeft durven spreken. Ze zegt, dat haar moeder vroeger heel anders was, maar dat ze door het verlies van een dochter, die twee jaar ouder dan Corrie was en vlak daarna door de dood van haar man, zo is geworden als ze nu is. Ze is zó angstig voor Corrie, dat er gewoon geen land met haar te bezeilen is. Zielig voor Corrie, vindt u niet?”

„Ja, dat is het zeker. Ik zou zeggen, we moeten met vereende krachten aan het werk slaan om Corrie's moeder

tot andere gedachten te brengen. Jij bent te jong om eens ernstig met haar te praten, ik zal eens met je moeder overleggen wat we hieraan kunnen doen, laat het maar eens aan ons over."

„Fijn! dan zal de zaak wel in orde komen. Gaat u eens met me mee naar Corrie?"

„Zeg, malle meid, jij wilt geloof ik iedereen naar Corrie slepen, dat zal haar moeder misschien helemaal niet naar de zin zijn."

„O, heus wel, ze zei verleden week tegen me, dat ik mee mocht brengen wie ik maar wilde, want dat het bezoek Corrie erg veel goed deed."

„Nou, dan ga ik graag eens met je mee en als jij dan bij Corrie zit, kan ik misschien wat bij haar moeder uitrichten."

Toen tante Do weg was gegaan begon Riek haar krachten te beproeven op de voordracht, die Nita en zij zouden houden op de eerste Woensdag waarop „de Brei" de gast van Corrie zou zijn.

Maar het wilde niet vlotten en Riek beet wanhopig op haar potlood.

„'t Is mis," dacht ze, toen ze de eerste regels overlas. „Riek, je bent een dichteres van de koude grond. Als goed maar op spoed rijmt, denk je, dat je al een heel eind in de goede richting bent. Neen, dat is nog heel andere appelepap dan een Sint Nicolaasversje in mekaar te flansen. Ik houd er mee op, het wordt niets en het is jammer van de tijd, die ik er aan verdoe. Dàn maar geen komieke voordracht, we zullen Corrie heus wel met iets anders aan het lachen kunnen krijgen en misschien had het nog teveel rommel met verkleiden en zo gegeven ook."

Dus verscheurde Riek haar eerste poging tot dichten en wilde zich net met een gezellig boek neerzetten toen er op de deur geklopt werd en Ans haar hoofd om de hoek stak.

„Mag ik even binnen komen?" vroeg ze, voor haar doen erg schuchter.

„Turelijk!” stemde Riek in. „Wat heb je op je lever, meisje? Je kijkt zo hoe zal ik het zeggen — net als Floor — waar blijft die rakker, zou Baasje nog steeds op stap met hem zijn? — ja, net als Floor, als-ie achter de poes van de burenen heeft gezeten.”

„Hij hoort zeker, dat je het over hem hebt,” lachte Ans. „Ik hoor 'm aan de deur krabbelen.”

„Ja, warempel. Kom binnen, Mr. Floor! Waar hebt ge zo lang uitgehangen?”

„Malle!” spotte Ans. „Hij kan je toch niet antwoorden.”

„Ik spreek altijd met mijn beest. Hij verstaat me drommels goed en ik hem ook. Niet waar, bruine ridder van je vrouw? Lees ik je wensen niet uit je topazen kijkers?”

„Woef” baste Floor en hij plantte een zware poot op Riek's schouder.

„Nou, verdwijn in je mand, want Ans heeft hartsgeheimen op het puntje van haar tong hangen. Spreek!” gebod Riek.

Maar Floor, die dacht, dat het „spreek” tot hem gericht was, baste nog ééns zo hard.

„Je bent een dierbaar beest, maar deze keer is het „spreek” voor Ans bedoeld. Zak dus heus maar af naar je mand.”

„Wat is-ie gehoorzaam, zeg!”

„Mijn dressuur,” snoefde Riek. „Hij moest het wagen niet direct naar z'n mand te gaan als ik hem dit gebied! Moet je dat verongelijkte snuit zien, hij zou veel liever met de kop tegen onze knieën gedrukt zitten. Floor is zo'n gezelligheidsdier, daar heb je geen idee van, hij vindt gewoon, dat-ie overal met z'n curieusneus bij hoort.”

„O, Riek, houd op!” schaterde Ans. „Je doet net of-ie je dat allemaal verteld heeft.”

„Ik kan zien, dat jij er geen hond op na houdt. Dan zou je immers ook iedere beweging, iedere blik van je dier weten uit te leggen.”

„Ik zou er geen geduld voor hebben, om hem zo waar

te nemen. Ik geloof, dat jij uren lang naar Floor kunt kijken.”

„Nou, uren lang is een beetje te sterk uitgedrukt, maar, dat ik met genoeg een hele tijd naar hem kan kijken, ja, dàt is waar. We zijn op elkaar ingesteld, Floris Vosse-kop en ik. Zie je z’n oorflappen gaan? Hij weet op een prik, dat we het over hem hebben. Tòch is-ie helemaal geen week, verwend dier en hij jammert heus het huis niet bij elkaar als ik eens een hele dag weg ben. Neen, mijn Floris is een model-beest en ik vil ieder, die iets anders durft te zeggen.”

„Nou, hij is een reuze leuk dier, maar ik weet zeker, dat ik lang niet zoveel leuks in een hond zou zien — als ik die had — als jij. Oma heeft me al verschillende keren een hond willen geven, maar ik pas er voor. Zo’n hond wil toch eigenlijk altijd een beetje het middelpunt zijn.”

„Kip, ik heb je!” lachte Riek. „Als hond middelpunt is, kan Ansje het niet zijn. Het is eigenlijk altijd hetzelfde liedje bij jou. Als je jarig bent krijg je twee honden en drie katten van me cadeau. Ga ik eerst naar het dieren-asyl om ze te halen en dan kom ik met het vrachtje bij jou.”

„Je moest het wagen! Je komt gewoon de deur niet in met je beesten!”

„Het zou toch zó best voor je zijn, verwend schoothondje, dat je zelf bent! Maar, wat kom je eigenlijk doen?”

„Och, ik had een beetje het land, dat ik weer zo on-aardig deed toen je het over dat meisje . . .”

„Niet dat meisje, Ans, het klinkt heus niet zo aardig, zeg toch gewoon Corrie, zoals we allemaal doen.”

„Nou, over die Corrie dan,” deed Ans een beetje on-willig, want ze had het land, dat ze alweer een slechte beurt bij Riek had gemaakt.

„Corrie alleen is voldoende,” plaagde Riek. „Al die „die’s” moet je nou maar eens afschaffen. Tante Riek heeft je opvoeding zo’n beetje ter hand genomen, dus die mag je vrij kapittelen.”

„Zeg, wat heb jij het hier toch vreselijk genoegelijk,” zei Ans met een zucht, want ze voelde zich altijd zo wonderwel in Riek's eenvoudige, maar gezellige kamer. „Ik kom veel liever bij jou, dan ik jou bij mij heb. Moeder heeft al honderdmaal gezegd, dat ik je eens een heel dagje moest inviteren . . .”

„Daftig, zag!” spotte Riek. „Ik ben geïnviteerd bij dat meisje Denekamp!”

„Spotster!” verweet Ans haar, maar ze moest toch lachen, want Riek deed haar op komieke wijze na en er was niets hatelijks in dit nadoen. „Nee, maar ik vind het niets gezellig bij ons. Ik weet nooit wat ik met ze doen moet als ik meisjes op bezoek heb. En jij doet er niets bijzonders voor en het is al genoegelijk als ik gewoon bij je zit.”

„Weet je wàt?” deed Riek heel rustig. „Ik zal een cursus oprichten in: „de manier om het je gasten gezellig te maken”, dàt zal inslaan!”

„Leer het mij dan maar vast, ik voel zelf wel, dat ik er niet de minste slag van heb.”

„Och, kind, loop rond! Als je je een beetje minder op een voetstuk plaatst en niet denkt, dat meisje zus en meisje zó niet goed genoeg voor *jou* zijn, dan zul je eens zien hoe genoegelijk het bij je kan zijn en dan zullen ze het allemaal reuze fijn vinden om bij je te komen. Weet je wat? Ik zal het proefkonijn zijn. Ik kom — zeg, mag ik de bruine ridder mee brengen? — ik kom eens een dagje bij je en dan zullen we eens zien of het bij jou niet net zo kan zijn als bij mij. Je zit hier anders maar lekkertjes op een droogje, hè? Dat zou bij jou nou weer niet gebeuren. Maar het is te laat voor een kopje thee en tussentijds schenkt de huize van Dongen niets. Wacht es even, ik heb nog een paar toffees. Wil je?”

Ans was helemaal niet dol op toffees, maar ze durfde het niet te zeggen. Dus nam ze er een en toen ze eendrachtig

met Riek aan het sabbelen was, leek het haar of de toffees anders smaakten dan vroeger.

„Lekker,” zei ze en er was verwondering in haar stem.

„Lekker? Gewoon zálíg! Hier, pik er nog maar een en hoepel dan op, want ik moet tafel dekken bij Baasje.”

„Riek?”

„Joe?”

„Mag ik zo af en toe eens komen aanlopen? Ik vind het zo enig en het doet me echt zoveel goed, dat weet je niet half.”

„Nou, dan kom je maar aangekuierd en als ik je niet hebben kan, hoor je het wel. Gedag, en als ik je niet meer zie, dan tot morgen op het kippenhok.”

„Tussen nu en morgenochtend zul je geen last meer van me hebben!” lachte Ans. „Ook gedag en bedankt, hoor!”

„Vooruit, Floris, zei Riek,” toen Ans verdwenen was. „We gaan dekken bij het Baaske.”

Met Floor als een trouwe vazal achter zich aan, toog Riek naar de zitkamer van haar Baasje.

Op haar kloppen kreeg ze geen gehoor.

„Zeker lekker ingeduddeld,” dacht ze en ze deed zacht-kens de deur open. „Nog donker?” Ze knipte het licht aan, zag tot haar verbazing de oude heer niet als andere middagen in zijn grote leunstoel zitten. „Zeker in de slaapkamer,” dacht ze en ze begon de tafel te dekken.

„Wat is er Floor?” vroeg ze verbaasd, toen ze hem hoorde snuiven onder de richel van de slaapkamerdeur. Floor krabde met z'n zware poten aan de deur en begon licht te janken.

„Hè, beest, wat doe je mal,” zei Riek knorrig, maar ze ging toch onwillekeurig naar de deur van de slaapkamer.

„Wat is dàt?” schrok ze, toen ze een benauwd steunen hoorde. Zonder zich te bedenken deed ze de deur open en zag het Baasje in de grote leuningstoel zitten, met bleek, vertrokken gezicht en steunend van benauwdheid.

Riek deed fluks de balcondeuren open, zocht naar eau

de Cologne, pakte een zakdoek en, die goed nat makend, wreef ze hiermee langs Baasje's bleek gelaat.

„Hè,” steunde hij. „Hè, dat doet goed. Zo benauwd, kind.”

Riek kreeg opeens een akelig, angstig gevoel. „Als ons goede Baasje maar niet ziek gaat worden en . . . o, wat zou 't naar zijn, als . . .”

Ze voelde hoeveel ze toch hield van den ouden man, die vaak ongemakkelijk en brommerig kon zijn, maar toch zo hartelijk en zielsgoed met allen meeleeftde.

Zacht streelde haar hand over het spaarzame grijze haar.

„Zal ik Moeder roepen?” vroeg ze zacht.

„Laat maar, gaat wel over.”

Floor had vlak naast zijn knieën plaats genomen, keek met zijn grote, vochtige kijkers liefdevol naar het Baasje, dat iedere dag zulke lange wandelingen met hem maakte en hem naar hartelust liet draven.

„Wat moet ik doen?” dacht Riek. „Ik durf hem niet alleen te laten, hij heeft zo'n vreemde kleur en ik geloof, dat hij het rustig vindt, dat ik bij hem ben.”

Maar toen het steunen weer erger werd en het leek of hij pijn had, durfde Riek toch niet langer te wachten en holde ze de gang in om Moeder te roepen.

Ach, en toen was het allemaal zo gauw gegaan.

Dokter was gekomen en had direct gezien, dat Baasje's oude hart het op zou geven.

Moeder en tante Do waren die nacht bij den ouden man gebleven. Toen Riek, die, jong als ze was, een kostelijke, gezonde slaap had, de volgende morgen ontwaakte wist ze zich niet direct te herinneren, dat Baasje niet goed was. Maar toen Moeder, terwijl ze zich aankleedde bij haar binnen kwam, wist Riek opeens, dat het helemáál niet goed met hem was. Moeder's gezicht stond treurig en ze had behuilde ogen.

„Is . . . ?” vroeg Riek verschrikt.

Mevrouw van Dongen knikte.

„O, Moeder, ons lieve Baasje!” Riek barstte in tranen uit.

„Hij heeft een gezegende ouderdom bereikt,” zei Moeder, terwijl ze liefdevol over Riek's gezicht streek. „En hij is gelukkig helemaal niet hulpbehoevend geweest. Dat was zo heel erg voor ons flinke Baasje geweest en we moeten dankbaar zijn, dat hem dit bespaard is gebleven. Maar het zal vreemd zijn en we zullen hem missen in ons grote gezin. Kom kind, nu niet langer huilen, kleed je aan, anders kom je te laat op school.”

„Mag ik thuis blijven, Moeder? Ik heb helemaal geen zin om naar school te gaan.”

„Neen, Riek. En nu niet overdreven doen, maar net als wij, dankbaar zijn, dat Baasje zo'n mooie, oude dag heeft gehad.”

„Is Nita er al geweest?” vroeg Riek.

„Neen, nog niet, wel haar moeder, die ook de hele nacht bij hem gezeten heeft, Nita zal het nu wel weten en ze zal straks wel komen.”

„Mag ik Baasje nog even zien?” vroeg Riek.

„Zeker, kind, vanmiddag mag je hem voor de laatste maal goedendag zeggen. Nu voortmaken, Riek.”

„Dat was weer echt Moeder,” dacht het meisje, terwijl ze zich langzamer dan gewoonlijk aankleedde. „Het is waar wat Moeder zei, als het goede Baasje niet meer had kunnen lopen en zichzelf had kunnen helpen, o, het was een ramp voor hem geweest en nu is hij heengegaan en heeft niet geweten, toen hij nog zo'n stevige wandeling met Floor maakte, dat dit voor de laatste maal zou zijn. Ik zal hem missen en heel erg ook, maar ik zal hem nooit vergeten, want hij was een echte vriend voor ons allemaal.”

Toen ze aan het ontbijt kwam, trof ze Nita aan, die naast tante Do zat en wat bleek zag.

„Naar van Baasje,” zei Riek schor.

„Ja, en zo ineens,” snikte Nita, die zich eerst ferm had

gehouden. „Ik ben dikwijls zo onaardig tegen hem geweest.”

„Nou, de laatste tijd helemaal niet meer,” troostte Riek. „Hij was er trots op, dat je zo je best doet op school. Fijn, dat hij dat nog geweten heeft.”

„Riek,” fluisterde Nita, toen tante Do de kamer verlaten had. „Weet je, wat ik zo naar van mezelf vind? Ik heb er niet eens zo’n verdriet van, dat Opa er niet meer is, och, ik wil me niet beter maken, dan ik ben, maar ik vond hem altijd een beetje vreemd. Ik huil alleen maar, omdat ik vaak niet lief tegen hem was en . . . omdat ik zo schrok, want het is voor de eerste maal, dat er iemand dood is gegaan in onze familie, tenminste voor mij is het de eerste maal en dan sta je er zo vreemd tegenover. Had ik dat ook tegen tante Do moeten zeggen? Ze was zo lief voor me en ze denkt misschien, dat ik huil van verdriet.”

„Maak je daar nou maar niks benauwd over. Die tante van mij weet precies wat ze aan de mensen heeft en ik vind jou eerlijk, dat je je gevoelens niet mooier wilt maken, dan ze zijn.”

„Ik geloof, dat jij nog meer van Opa hield, dan ik.”

„Ja, dat kan wel. Ik weet tenminste wel, dat ik hem erg zal missen, dat komt natuurlijk, omdat hij zooveel jaren bij ons in huis is geweest.”

„Ja, dat zal wel. Moeder zei vanmorgen, dat jullie meer voor hem zijn geweest, dan wij alle drie bij elkaar. Ik vond het fijn, dat Moeder het zei, want ik heb het zo heel vaak gedacht, maar ik zei er maar niets van, omdat ik Moeder niet wilde hinderen.”

Riek schrok op. „Wat is het al laat! Ik moet weg. Ik moet draven! Breng je me even, of moet jij ook naar school?”

„Neen, ik moet op Moeder blijven wachten, die komt direct.”

„Haal maar een boek van m’n kamer of ga wat met Floor in de tuin hollen. Nou, dag! Tot straks.”

Toen Riek weg was, bleef Nita een beetje onwennig zitten.

„Ik wou, dat Moeder maar gauw kwam,” dacht ze. „Ik durf niet zo maar naar Riek’s kamer te gaan, als ze er

„Ik geloof, dat jij nog meer van Opa hield, dan ik.”

niet is, het lijkt zo brutaal. Zou het 's morgens altijd zo stil zijn hier in huis? Je hoort geen geluid! Floor is ook al zo stil. Zeg, bruine ridder van je vrouwtje, waarom kijk je zo sip? Ben je nou het Baasje kwijt, dat zo fijn met je wandelde? Ik zal straks, als Moeder niets voor me te doen heeft, een stevige wandeling met je gaan maken. Hou je

stil, ik hoor bellen, misschien is Moeder daar. Gek, nou is Moeder haar Vader kwijt. Wat moet dat een raar gevoel zijn. Ik zou het vreselijk vinden als Vader . . . nou, ja, Opa was al erg oud en misschien, dat het dan niet zo erg is. O, gelukkig, daar is Moeder."

Nita, die haar moeder's stem hoorde, liep bevrijd naar de deur.

„Wat is u lang weggebleven," zei ze en sloeg haar armen om mevrouw de Kruyve's hals.

„Malle meid," mevrouw's stem was licht ontroerd, ze was zo'n onstuimige omhelzing van haar dochter niet gewend.

„Ik heb thuis alles even geregeld en ben toen meteen hierheen gegaan. Het kan dus niet zó lang geduurd hebben."

„Misschien leek het dan zo," zei Nita kleintjes. Ze voelde zich zo vreemd vandaag, ze kon het zelf niet begrijpen wat het toch was, dat haar zo naar Moeder had doen verlangen, terwijl die toch maar heel kort weg was gebleven.

„Kindje," zei haar moeder, terwijl ze een zijdelingse blik wierp op het betrokken gelaat van haar dochter. „Je hoeft hier niet te blijven, ik heb zóveel te regelen en te bespreken met mevrouw van Dongen, daar ben ik de eerste uren niet mee klaar."

„Kan ik u dan met niets helpen?" vroeg Nita.

„Och neen," weifelde haar moeder. Ze wilde Nita buiten al die droeve, maar noodzakelijke besprekingen houden, die gepaard gaan met het verscheiden van een naast familielid.

„Dan ga ik maar een beetje wandelen met Floor. Het dier zal Opa missen, die ging iedere dag met hem op stap."

„Ja, doe dat en haast je maar niet met terug komen, ik ben heus vooreerst niet klaar. Maar ik zal het wel prettig vinden als je tegen koffietijd terug bent, dan gaan we samen naar huis. Die goeie mevrouw van Dongen heeft

me wel aangeboden bij hun te blijven koffiedrinken, maar ik wil ze niet teveel last veroorzaken, ze hebben het druk genoeg. Nu, ga maar gauw, kind, het is heerlijk weer."

"Nu komen er twee kamers leeg bij de van Dongens," zei Nita langzaam. „Dat zal een hele slag voor ze zijn. Ik geloof, dat ze het erg zuinigjes hebben. Wisten we maar iemand voor Opa's kamers."

"Dat komt allemaal wel goed," stelde mevrouw haar gerust en ze streek over Nita's blonde haren.

Ze keek het meisje na, toen ze haar met Floor aan de riem, de straat over zag steken.

"Wat is het kind veranderd," dacht ze dankbaar. „Vroeger zou ze niet gedacht hebben aan de van Dongens, het zou niet eens tot haar doorgedrongen zijn, dat die zorgen konden hebben omdat er twee kamers leeg komen. Het is Riekje's goede invloed. Ik kan het kind niet dankbaar genoeg zijn. En mevrouw van Dongen en tante Do? Kunnen we wel ooit al hun goede zorgen voor Opa vergoeden?"

Toen het testament van Opa geopend werd, bleek, dat Riek's Baasje alle goede zorgen die hij in het gezin van Dongen ondervonden had, zelf niet vergeten had, want er was een legaat voor Riek, dat gebruikt moest worden om haar pianostudie te bekostigen, zodat daar, als het zo ver was, geen zorg voor behoefde te zijn. En verder was er voor ieder uit het gezin een souvenir aangewezen, dat met zorg door Baasje omschreven was. En toen Riek, enige weken na zijn verscheiden, op een middag uit school kwam, vond ze op haar kamer Baasje's boekenkast met alle boeken, die hem zo lief waren geweest en die later voor Riek een bron van geestelijk genot zouden opleveren.

"Ik ben er werkelijk verlegen mee," had mevrouw van Dongen gezegd, toen op wens van Nita's moeder de boekenkast op Riek's kamer was geplaatst.

"Ik heb het gevoel of u Nita tekort doet."

"Laat ik u dan zeggen," zei mevrouw de Kruijve, „dat het idee eigenlijk van Nita is. We zochten naar nog een

aparte herinnering voor Riek en toen zei Nita onmiddellijk: „Opa's boekenkast!” Laat het u dus niet bezwaren. Het is voor ons een genoegdoening iets prettigs voor Riek te kunnen doen; u moet toch zelf weten, dat het Riek is, die in de latere tijd een betere verhouding tussen grootvader en kleinkind teweeg heeft gebracht en dat zij het ook is, die Nita minder zelfzuchtig maakte.”

„Nou, ja, maar dat heeft het kind heus onbewust gedaan en het is eigenlijk niet goed, dat daar zo de nadruk op wordt gelegd. Als we alles op een weegschaaltje gaan leggen in het leven, wat blijft er dan over van onze goede daden. Riek heeft geleerd de dingen uit volle liefde te doen en over beloning is nooit gedacht. U zult me nu wel een ondankbare en harde vrouw vinden en misschien druk ik me ganselijk verkeerd uit, maar ik kan het niet anders zeggen, dan ik het meen.”

Toen Riek die middag in verrukking voor de boekenkast stond, de kast, die ze altijd zo bewonderd had en de rijen gebonden boeken afkeek, die er uitzagen of ze nog nooit in handen waren genomen, zei ze haast schuchter:

„Waaraan heb ik zoveel goedheid verdiend?”

„Wel, kind, ik denk, dat mevrouw de Kruijve, die heel goed weet, dat je een gunstelingetje van Baasje was, het een prettig idee vindt, dat de kast, waar Baasje zo op gesteld was, bij jou staat. Je moet denken, mevrouw en Nita hebben stapels boeken en een boekenkast is voor hun niet zó'n rijk bezit als het voor jou is.”

„Ja, dat is wel zo,” zei Riek, helemaal niet ontnuchterd. „Wat ben ik toch een bofferd, Moeder. Dat is nou echt iets, dat voor m'n hele leven is.”

„Zo is het, kind en ja, dat wilde ik je nog zeggen: je doet ons wel het genoegen je neusje de eerste jaren niet in deze wijsgerige en wetenschappelijke boeken te steken, want je hebt er nu nog zo weinig aan en naderhand kun je er pas ten volle van genieten.”

„Nogal logisch, Muizenmoeder! Ik heb nog helemaal

geen verlangen naar alles waar het Baasje zo van harte van kon genieten. Ik vergast me nu alleen maar in al die mooie bandjes. Heeft u die Franse boeken gezien? Die zijn in leer gebonden. Ik moet ze er telkens even uit nemen om ze te bekijken. Zijn ze niet prachtig, Moeder?"

„Ja, buitengewoon mooi,” zei haar moeder, nu volkomen gerustgesteld en ze liet Riek alleen met haar pas gekregen schat.

Riek zat bij Corrie en vertelde, zoals ze dat gewend was als ze bij Corrie was, alles wat er zo in de afgelopen weken in den huize van Dongen gebeurd was, iets, waarnaar Corrie altijd met volle belangstelling luisterde.

En beneden, in mevrouw's zitkamer, praatte tante Do met mevrouw Smaalders; bij haar vorige bezoeken had tante Do al eens een balletje opgegooid en nu was de gelegenheid dubbel gunstig.

„Wat u me daar allemaal voorstelt zou een hele omwenteling in ons leven brengen,” zuchtte mevrouw Smaalders. „U stelt me voor problemen waar ik nog nooit over gedacht heb.”

„Ik zeg u nogmaals, mevrouw, het is maar een opkomende gedachte van me en ik geef u de verzekering, dat ik het niet alleen in het belang van ons gezin zeg, al moet ik eerlijk bekennen, dat het voor ons ook een oplossing zou zijn. Als mijn zuster zou weten, dat ik met dit voorstel bij u gekomen was, zou ze me waarschijnlijk nog een fiks standje geven. Maar, vannacht, wakker liggend, en denkend over alles — ook over u en Corrie — schoot me opeens te binnen, dat het voor ons allen misschien een oplossing zou zijn, als u er toe kon besluiten dit sombere huis dat véél en veel te groot voor u beiden is, op te geven en bij ons in te trekken. Baasje's kamers zijn nog niet ver-

huurd; het zijn ruime, zonnige kamers en ze zijn groot genoeg voor u en Corrie."

„Waar moet ik met al mijn boel heen?" zuchtte mevrouw, die het idee lang niet zo verwerpelijk vond als ze wel liet voorkomen, maar als tegen een berg opzag tegen alle beslommeringen die er aan vooraf zouden gaan.

„Opruiming houden, mevrouwtje," lachte tante Do. „De meubels houden waaraan u het meest gehecht is en de rest naar een verkoping sturen. Denkt u eens even in, wat het voor Corrie zou zijn om in een vrolijke, zonnige kamer te zitten en zó uit de huisdeur in een rolwagentje te kunnen gaan. Haar leven zou zoveel rijker worden als ze kon genieten van de frisse lucht, als we haar konden rond rijden in het Vondelpark."

„In een rolwagen?" Mevrouw's handen gingen naar haar hoofd, alsof ze dit moest steunen om alle voorstellen van tante Do te kunnen verwerken. „In een rolwagen?" herhaalde ze. „Iets, wat ik altijd zó verfoeid heb? *Mijn* kind, als één van die gebrekkige stumperds, die altijd met zoveel medelijden aangestaard worden! Neen, tante Do, dàt kunt u niet van me eisen, dàt is teveel gevergd. Uw eerste voorstel, daar zou ik wel oren naar hebben, want het wordt me vaak te machtig, dit wonen in het huis waar we niets dan leed hebben gehad. Maar, over dit andere mag u niets meer zeggen, daar wil ik niets van horen. U weet niet wat het zeggen wil voor een Moeder om je kind — het enige, dat je nog over hebt — te zien rondrijden in een wagentje voor gebrekkigen."

„Ik weet het, mevrouw, ik voel wat het voor u is, maar het zal moeten wennen. U moogt Corrie niet opofferen aan . . . nu moet u niet boos worden, mevrouwtje . . . maar heus u offert haar op aan uw eigen trots. Want het is uw trots, die u niet toestaat het kind te laten genieten van frisse lucht en afleiding."

„Haar leven is, dank zij Anne-Marie en Riek toch al heel veel gezelliger geworden dan het was en daar heb ik

me toch ook niet tegen verzet. U weet niet wat het me gekost heeft, haar toe te staan al die meisjes hier te hebben, al die meisjes, die recht van lijf en leden zijn en er zo aardigst uit zien, naast Corrie te zien."

„Weest u blij, mevrouw," zei tante Do héél ernstig, „dat uw kind het gevoel van jalouzie niet kent, dat nu nog in uw hart is. O, het is te begrijpen, u had uw kind ook graag gezien als de meisjes die bij haar komen, maar het zou beter zijn als u dit gevoel uit uw hart verbande en er alleen maar aan dacht, wat voor het kind prettig kan zijn. U zult me wel een grote bemoeial vinden en ik hoop, dat u me de harde dingen, die ik u zeg niet kwalijk zult nemen."

„Dat doe ik helemaal niet," beïjverde mevrouw zich te zeggen. „Misschien was het voor ons allebei beter geweest als ik me niet zo opgesloten had. Ik heb na de dood van mijn oudste dochter niemand meer willen zien en zelfs mijn naaste familieleden heb ik verzocht zo weinig mogelijk te komen. Ik voel wel, dat ik er niet goed aan heb gedaan en misschien kom ik nog eens zo ver, dat ik weer lust in het leven zal krijgen. Het lijkt me nu zo onmogelijk toe. Denkt u niet, dat ik ondankbaar ben, ik ben zó blij, dat door Dokter's raad aan te nemen Anne-Marie in ons leven is gekomen en met haar, Riek en tante Do. Ik beloof u na te zullen denken over uw voorstellen. Als ik maar niet zo opzag tegen al die drukte van meubels opruimen en verhuizen, dan zou ik er vlugger toe kunnen besluiten, maar, o, tante Do, als ik daaraan denk krijg ik nu al slapeloze nachten."

„Dan er maar niet aan denken en anderen voor u laten handelen. Riek zou zeggen: als die twee fiere Kenau's van ons iets ter hand nemen, dan is het in een wip klaar! Die fiere Kenau's zijn mijn zuster en ik! Nu, laat u ons dan maar een beetje bazen over u en Corrie en ik geef u mijn woord, dat u binnen twee maanden rustig in ons „Muizennest" zit. Dus geen slapeloze nachten en geen lang dralen, maar u vertrouwd maken met het idee, dat u het

sombere huis gaat verlaten en anderen voor u zullen denken en zorgen, net zolang tot u althans het denken weer zelf doet."

„Wat verstaat u de kunst, iemand uit de put te halen en weer nieuwe kracht te geven," zei mevrouw dankbaar. „Toen u de eerste keer met Riek mee kwam, was ik bepaald een beetje geschrokken van de kracht die er van u uitgaat, maar nu ik u beter heb leren kennen, nu heb ik zo het gevoel gekregen, dat we ons veilig aan u kunnen toevertrouwen. Het is wèl gemakzuchtig en egoïstisch van me, maar och, tante Do, ik laat het zo graag aan u over."

„Dan zullen we spijkers met koppen slaan, mevrouw. Ik zal er direct met de Muizenmoeder over spreken en ik kom gauw een avond bij u, om alles met u na te gaan, wat naar de verkoping moet en het verdere te regelen."

„Maar ik laat het toch helemaal aan u over," steunde mevrouw, die alweer begon op te zien tegen de beslommingen.

„O, neen," lachte tante Do. „Zó gemakkelijk komt u er niet af. We zullen u zoveel mogelijk met alles helpen en de boel, wat men zo noemt op pootjes zetten, maar de uiteindelijke beslissing zal altijd bij u blijven. U mag geen onzelfstandige vrouw worden!"

„Dat behoef ik niet meer te worden," zei mevrouw kleintjes. „Er wàs een tijd, dat ik flink was en het leven hoopvol inzag, maar nu . . ."

„Nu . . . is er nog genoeg om uw leven rijker te maken. U heeft de middelen om Corrie zoveel mogelijk te vergoeden wat ze mist en wanneer u een weg weet te vinden, niet alleen háár, maar ook minder goed bedeelden mee te laten genieten, dan pas zult u zien, dat het leven nog zoveel heeft om zich dankbaar voor te voelen en blij mee te zijn. Wacht u nu maar eerst tot u rustig in ons Muizennest zit, dan komt alles goed."

Toen tante Do die avond in de huiselijke kring haar

plannen uiteenzette, was er algemene blijdschap en bewondering.

„Do'tje, dat heb je prachtig klaargespeeld,” zei meneer van Dongen, die het zwaar had gevoeld, dat de kamers van Baasje nog niet verhuurd waren.

„Och, ik dacht: als de ene hand de andere wast . . .”

„Weet Corrie het al?” vroeg Riek, die uitgelaten was over het plan.

Mevrouw van Dongen had al dien tijd gezwegen.

„Heb je er geen vrede mee, Pau?” vroeg tante Do.

„Moet je dat nog vragen? Het lijkt me een uitkomst voor beide partijen. Maar . . . jullie zult zeggen: daar komt de Muis weer met haar bezwaren . . . zie je het niet een beetje te optimistisch in, Do? Mevrouw Smaalders komt uit zo'n groot huis, zal ze zich kunnen schikken in alleen maar een huis- en een slaapkamer? En hebben wij tijd om met Corrie te gaan rijden? Het is allemaal heel mooi bedacht, maar is het uitvoerbaar?”

„Weet je, dat mevrouw nooit ergens anders zit, dan in die sombere kamer en ze daar alleen maar is als ze bezoek heeft? Verder is ze steeds op Corrie's kamer en dat is een zit-slaapkamer. Neen, wat dat betreft, zal ze niet voelen, dat ze minder ruimte heeft dan in haar eigen sombere huis. En mocht het zijn, dat er meer ruimte nodig blijkt te zijn, nou, dan krijgen ze er mijn kamer bij en verhuis ik naar zolder, waar nog een heel genoeglijk kamertje is. Heus, Pau, we mogen blij zijn, dat we de kamers kwijt zijn en vergeet niet, dat we er twee mensen een goede dienst mee doen. Ga jij nou geen roet in het eten gooien.”

„En sta jij maar niet zo direct klaar om jezelf in een hoekje te schuiven,” plaagde haar zuster.

„Als dat nodig is, steven ik naar de zolder,” zei Riek.

„Dan krijgen ze mijn mooie kamer en ik maak boven een gezellig hok voor mij.”

„Hoor je dat, jongen?” lachte meneer van Dongen.

„Nou gaan ze mekaar overtroeven in edelmoedigheid.”

„Wat kunnen wij mannen daar tegenover stellen?” vroeg Frans.

„Er is nog een vliering . . .”

„Daar blijven jullie lekker uit!” gebood tante Do. „Die zullen we wel nodig hebben voor de dingen, die mevrouw Smaalders absoluut niet weg wil doen. Daar heb ik al aan gedacht, want tenslotte zal zij wel heel veel hebben, dat ze niet in vreemde handen wil geven. Hoe het ook zij, de kogel is door de kerk, want de bezwaren van de Muizenmoeder zijn ontzenuwd. O, neen, rest nog het rijden van Corrie. Dacht je heus, Pau, dat het mijn bedoeling was, dat *wij* dit steeds zouden doen? Dat zou niet vol te houden zijn. Natuurlijk zal ik de eerste keren met haar gaan rijden, meer om mevrouw aan het idee te wennen en dan zullen we iemand zoeken, die op geregelde tijden komt om met haar uit te gaan. Ik heb mevrouw hierover nog niet gesproken, omdat ik het niet verstandig vond haar opeens zoveel te vragen, maar ze is meegaander, dan ik had durven hopen en als ze eenmaal hier is, zal ze nòg meegaander worden. Heb daar dus maar geen zorg over.”

„Die Kenau-tante van ons heeft de boel maar weer voor mekaar,” steunde Riek vergenoegd. „Wat zal ons Anne-Marieke er wel van zeggen. Mag ik het haar even gaan vertellen?”

„Neen, kind, laat mevrouw Smaalders dat zelf doen,” vond haar moeder.

Een maand later — tante Do had niet ingezien waarom er zo lang gewacht moest worden — was alles in kannen en kruiken. Het was de schoonzoon van de van Dongens gelukt het grote huis van mevrouw Smaalders aan een Handelsmaatschappij te verhuren, zodat mevrouw ook van die zorg ontheven was.

De kamers van Baasje — zoals ze nog altijd genoemd werden — zagen er genoegelijk uit en toen Corrie uit de auto naar binnen gedragen werd, gaf ze een kreet van

blijdschap toen ze een kamer vol bloemen zag, een kamer, die baadde in zonlicht.

Mevrouw Smaalders kreeg geen tijd om ontroerd te zijn. Daar zorgden „de twee fiere vrouwen”, die haar al meteen aan het werk zetten om de laatste bagage, die mee in de auto was gekomen uit te pakken, wel voor. Corrie zat als een spinnend poesje in de grote stoel vóór het raam, waar in de brede vensterbank bloeiende plantjes stonden.

Telkens als de Muizenmoeder of tante Do langs haar kwamen gaf ze hun een verrukt en dankbaar knikje en mevrouw van Dongen was al direct weg van haar en dacht, dat ze zichzelf geweld zou moeten aandoen om dit nieuwe lid van hun huis niet meer te verwennen dan de anderen.

Tante Do had een binnenpretje.

„Die Pau,” dacht ze. „Ik weet zeker, dat ze in haar hart erg opgezien heeft tegen de komst van die twee en gedacht heeft, dat ik het allemaal veel te mooi heb voorgesteld. Als ik niet oppas gaat ze mevrouw alles uit handen nemen en ze kijkt naar Corrie of ze haar ieder ogenblik in haar armen zou willen nemen om te vertroetelen.”

Na schooltijd kwam Riek aangedraafd en Corrie die haar aan zag komen, wuifde uit alle macht.

„Hiep hoj!” gilte Riek en ze gooide haar tas met boeken de lucht in.

„Kom je?” riep Corrie.

„Ik weet niet wat je zegt!” toeterde Riek door het raam.

Corrie wenkte, dat Riek bij haar moest komen.

Riek klopte aan, stak haar hoofd om het hoekje van de deur en zei:

„Moeder heeft me vanmorgen de pen op m'n neus gezet, dat ik niet direct bij jullie naar binnen mag hollen. Ik moet Hare Majesteit eerst vragen of ik mag en ik blijf niet lang want ik moet studeren en ik heb een bende huiswerk. Kijk nou maar niet zo sip, een half uurtje kan er zeker nog voor jou af. Ik wil je niet teveel verwennen, kuikseltje,

anders word je tè veeleisend! Riek kan streng zijn, hoor! Nou, ik verschijn straks."

Corrie vouwde de twee witte handjes ineen, dankbaar als ze was voor al het heerlijks, dat zo in ieder opzicht afweek van wat ze vroeger had.

„Die Riek," peinsde ze. „Dacht ze heus, dat ik sip keek? Het was zeker maar plagen van haar. Hoe zou ik sip kunnen kijken, bij zoveel zon en koestering om me heen? En is het al niet een voorrecht Riek, al is het dan misschien ook maar kort, iedere dag te kunnen zien? En tante Do, waarvan ik al zoveel ben gaan houden in de paar maanden, dat ik haar heb leren kennen. En wat is Moeder toch veranderd! Er is nog nooit iemand geweest, die Moeder tot iets heeft kunnen brengen, wat ze niet wilde en hoe vlug is het tante Do gelukt haar tot andere gedachten te brengen."

De zon scheen en de bloemen in de vensterbank leken licht uit te stralen en Pietje, de kanarievogel, die mee was gekomen uit het donkere huis, begon eensklaps te kwinke-leren, dat het een lieve lust was.

„Hé, Pieterbaas, zing je?" verbaasde Corrie zich.

In de slaapkamer was mevrouw Smaalders bezig de kleren van Corrie en haarzelf in de kast te hangen.

Telkens liep ze even naar de serre, die aan de grote slaapkamer grensde, om van daar uit de tuin in te kijken, waar de voorjaarsbloemen al te bloeien stonden.

„Heerlijk kan Corretje hier zitten," dacht ze en ook in háár hart was een dankbaar gevoel.

Ze betrapte er zichzelf op, dat ze onder het verder opbergen van de kleren zacht een liedje neuriede, iets wat haar in jaren niet gebeurd was. En toen de Muizenmoeder vóór de deur van de zitkamer stond, klaar om de thee binnen te brengen, klonk haar een juichend lied tegemoet.

„Dat moet Corrie zijn," dacht ze. „Wat een klare, reine stem! Riek had gelijk, het is een genot er naar te luisteren."

Zachtkens deed ze de kamerdeur open.

Corrie's lied was geëindigd, maar zijzelf zat met een zó gelukzalig gezichtje in haar stoel, dat het de Muizenmoeder bepaald ontroerde.

Ze plaatste het theegerei op de theetafel, ging dan naar het meisje toe, nam het kleine hoofd in haar moederlijke armen en zei zacht:

„Wat heb *jij* een lieve stem, Corrie. Ik heb in de gang staan luisteren. Het lijkt of er een nachtegaaltje in je keel zit.”

Als een poesje drukte Corrie zich tegen mevrouw van Dongen aan.

„Ik *moet* zingen,” zei ze dan zacht. „Het is hier zó heerlijk en ik ben zó dankbaar.”

„Ik hoop, dat Moeder en *jij* het blijven,” Mevrouw vond, dat ze zich maar niet teveel moest laten gaan en vooral niet te week tegen Corrie moest doen. „Zo, kind, we zullen je Moeder even roepen, want die zal wel snakken naar een kopje thee. En straks komt Riek nog een poosje bij je, tenminste, als Moeder er niets tegen heeft.”

„Moeder?” verbaasde Corrie zich. „Die is minstens zo blij als ik, als Riek komt. Ik heb Moeder nog nooit zoveel zien lachen. Als Riek zo mal doet tegen haar Floor, dan schatert Moeder het uit. Vraagt u of Riek hem mee brengt? Hij is zo'n schat en ik heb hem in weken niet gezien.”

„Zal gebeuren, meisje. En als Riek op school is kan ze hem best bij jou laten. Vraag het haar maar, ze vindt het vast wel goed.”

„O, dat zou enig zijn! Maar hij vindt het misschien saai bij me.”

„Kun je denken! Jij praat tegen hem en bij ons krijgt hij geen twee woorden, daar hebben tante Do en ik het te druk voor. Floor heeft heel wat verloren aan Baasje. Jij kunt hem dus veel vergoeden en als je over een tijdje uitgaat kan Floor naast je wagen kuieren.”

„Denkt u heus, dat Moeder het goed zal vinden van de rolwagen?”

„Dat denk ik heel zeker, maar voorlopig moet je er maar niet om vragen, Moeder heeft al zoveel gedaan, waar ze eerst zo erg tegen opzag en dat heeft haar meer aan wilskracht gekost, dan we een van allen kunen beseffen.”

„Ja, dat is waar. Ik ben blij, dat u me dit gezegd heeft. Ik heb er tè weinig aan gedacht.”

Toen klopte de Muizenmoeder aan de slaapkamer en berichtte, dat de thee klaar stond.

„Hè, wat zal dàt me smaken!” zei mevrouw Smaalders. „Zit je fijn in het zonnetje, kind?”

„Zalig! Moeder, komt u even hier.” En toen haar moeder bij haar kwam, trok Corrie het grijze hoofd naar zich toe en drukte er een hartelijke kus op.

„Gaat u nu eens lekkertjes in die grote stoel bij Corrie zitten,” beredderde de Muizenmoeder. „Dan schuif ik de theetafel zo dicht bij Corrie, dat ze u een kopje kan schenken.”

„Corrie schenken?” schrok mevrouw. „Dat heeft ze nog nooit gedaan.”

„Dan moet ze het nu maar eens doen. Je mag voor die eerste keer zoveel plensen als je maar wilt, Corretje, ik zal het met alle plezier weer schoon maken. Een volgende keer doe je het dan beter. Nu, gezellig theeuurtje samen.”

Corrie deed dood-voorzichtig en tot haar grote vreugde was er alleen maar een klein plasje op haar eigen schoteltje.

„U moet maar enige kopjes drinken, Moeder,” lachte Corrie. „Dan krijg ik routine in het thee schenken.”

„Geef me dan nog maar gauw een kopje, ik versmacht van de dorst, dus dat tref je. Na dit kopje ga ik meteen weer aan het werk, dan is de boel gauw klaar, tenminste het eerste gedeelte. Tante Do heeft beloofd, dat ze vanavond komt helpen, dan zijn we met alles klaar vóór we vanavond in bed stappen. Ik ben benieuwd of we hier goed

zullen slapen. Het is wel heerlijk rustig, je hoort geen enkel geluid aan de achterkant."

"Ik geloof, dat ik hier met genoeg wakker zal liggen, het is allemaal zo heerlijk," zuchtte Corrie voldaan.

"Wat ga je doen, kind, terwijl ik bezig ben? Wil ik je handwerk uit de koffer halen?"

"Nee, Moeder, laat u maar. Ik heb zoveel te kijken en zoveel om over te denken en straks komt Riek."

Maar juist toen Riek klaar was met haar huiswerk, kwam Ans oplopen.

"Heb je even tijd voor me?" vroeg Ans, terwijl ze op haar gewone plaatsje ging zitten.

"Ja, neen, . . ." Riek bedacht zich. Als ze nu zou zeggen, dat ze bij Corrie ging, zou die jaloerse Ans al direct in haar wiek zijn geschoten. Hè, dat die nou ook net op dit ogenblik moest komen! Corrie zat natuurlijk al naar haar uit te kijken. Je zat er maar lekkertjes tussen met al die verschillende vriendinnen. Op het laatst zou je geen baas meer over je eigen tijd zijn. Je kon het toch warempel niet iedereen naar zin maken! 't Kon haar niets bommen, ze zei het maar tegen Ans. Als die dan zó flauw was, moest ze maar opwaaien.

"Ik heb afgesproken vóór het eten nog wat bij Corrie te komen," zei Riek fier.

"O," met een ruk stond Ans uit haar stoel op. "Dan zal ik maar gaan."

"Ja, dat is best, kom dan een andere keer." Riek zei het korter, dan haar bedoeling was, maar Ans trok ook zo'n beledigd gezicht, vond ze.

"Welneen, gebruik jij al je vrije tijd maar voor dat gebrekkige wurm!"

"Ans!"

De twee meisjes stonden plotseling als twee kemp-haantjes tegenover elkaar.

"Wat Ans?" snauwde het meisje. "Je kunt het niet hebben, dat ik de waarheid zeg. Het is een gebrekkige

stumperd, en ik vind het belachelijk van je, dat je ons eigenlijk allemaal wilt dwingen, veel bij haar te komen. Jij speelt de barmhartige en dat doen ze bij jullie allemaal zo'n beetje. Nou, dat moeten jullie zelf weten, maar laat een ander vrij! Ze vinden het geen van allen zo hemels om bij Corrie te komen. Ze ziet er zo... hoe zal ik het zeggen... zo eng uit, met die grote mond en dat akelige gezicht. Denk je, dat het een pretje is om daar naar te moeten kijken? Ik weet nu al precies hoe het gaan zal, nu dat kind bij jullie woont: ik måg af en toe bij Hare Majesteit Riek komen en bij dat kind zit je natuurlijk de hele dag. Nou, voor mijn part mag je eeuwig bij haar zitten, ik heb er genoeg van! Ik ga uit de Club en ik kom bij jou ook niet meer en ik zal... ik wil... och, akelig spook, dat je bent!" Ans liet zich neervallen in haar stoel en brak in tranen los.

Riek's eerste ingeving was, naar haar toe te gaan, haar hoofd op te lichten en vriendelijk met haar te spreken. Maar, het verwijt als zou *zij* de barmhartige spelen had doel getroffen en Riek, hevig beledigd, liet Ans rustig huilen en speelde kwasi onverschillig met Floor's bruine oorflappen.

Het was meer dan Ans verdragen kon. Tussen haar vingers door gluurde ze naar Riek en toen ze zag, dat deze niet de minste notitie nam van haar huilbui, werd ze pas goed nijdig.

Ze trok haar mantel, die ze al uit had gedaan, weer aan en met grote, haastige passen naar de deur lopend, snikte ze:

„Ik ga, hoor! En je hoeft niet te denken, dat ik terug kom. Je kunt opwaaien met je hele pensionklik en je hond waar je zo mal mee doet en je vriendin Nita en..."

„Kind," zei Riek, nu ook ziedend. „Loop jij naar je Grootje, die zal je wel weer gelijk geven en misschien krijg je wel *twee* meisjesbals! Wedden, dat er niemand van ons Clubje komt?"

„O, o, o!” hilde Ans. „Wat ben jij een spook! Zie je nou wel, nou leer ik je pas goed kennen. Waar blijf je nou, met al je liefde? En ik was nogwel gekomen om je iets erg prettigs te vertellen, iets voor jou en mij, dat Moeder bedacht had, maar ik zeg er geen woord meer van en ik zal Moeder vragen of ik er met een ander meisje heen mag, daar!”

Je kunt opwaaien met je hele pensionklok . . .

Riek, die erg nieuwsgierig van aard was, had er wat om willen geven, te weten te komen, wat er wel voor heerlijk op het programma had gestaan, maar haar trots verbood haar nu bakzeil te halen. Dus liet ze Ans weggaan zonder de minste moeite te doen haar terug te houden.

Ans liep voetje voor voetje de trap af, steeds hopen, dat Riek haar terug zou roepen, maar toen dit niet gebeurde en de huisdeur achter haar dichtviel had ze een wanhopig gevoel in haar hart.

„Nou lig ik er uit en voor goed,” dacht ze en ze zon op middelen om zich te wreken op Riek, die zo lelijk tegen háár was geweest. „O, als dat kind Smaalders er niet tussen was gekomen, was het nooit zo erg geworden tussen Riek en mij. Riek is eerst dik met iemand en dan laat ze je links liggen. Dat heeft ze natuurlijk ook met dat meisje de Kruyve gedaan, daar zou ik wat om willen verwedden. Het lijkt lang niet meer zo chaud als vroeger tussen Riek en haar. Geen wonder! Riek kan nooit maat houden. Ze is een echte allemansvriend en daar houd ik niet van. Als ik nu eens probeerde die Nita op m’n hand te krijgen. Misschien is het niet zo’n akelig kind als het lijkt. Op de laatste Clubmiddagen was ze heus nogal geschikt met me. Wie weet hoe gezellig ze het zou vinden vriendin met me te worden. Riek zal zeker het land hebben als Nita haar niet meer als een hondje volgt. Ik zal Nita eens een belletje geven, een boek te leen vragen of zo en dan vragen of ik het mag komen halen. Bah! nou komt er geen lor van Moeder’s plan om met Riek naar het concert te gaan waar Anne-Marie speelt! En het is nogwel ten bate van de Zuigelingen-Vereniging van Riek d’r tante Dok! Jammer, dat ze niet vroeg wat de verrassing was, maar ze scheen er helemaal niet nieuwsgierig naar te zijn. Hè, jog, kijk uit!” riep ze verontwaardigd uit, toen ze, al piekerend, opbotste tegen een spelend joggie.

„Kaak zelf uit je doppe!” schold het jog in onvervalst Jordaans.

Ans, met het air van een prinses ging met opgeheven hoofd langs het haar nascheldend joggie.

„Kouwedrokkiemaakster! a-je niet gauw opschiet za’k je ’n doffe dreun teuge je poppegesicht verkope!” dreigde hij en hij kwam in heldhaftige houding naast haar lopen.

Ans spoedde zich voort, want het kereltje zag er zó dreigend uit, dat de schrik haar om het hart sloeg.

„Wat een dag!” mopperde ze. „Alles loopt me tegen.

Zó lelijk als dat jog me aankeek! Ik geloof vast, dat-ie me af wou ranselen. Als ik zo'n hond als Floor had, zou niemand me iets durven doen! Maar ik zou zeker niet zo kinderachtig tegen hem spreken als Riek doet."

Lusteloos kwam Ans thuis, en ze ging deze keer niet, zoals haar gewoonte was bij Grootje om die te vertellen hoe ze het bij Riek had gehad.

Ze knipte het licht op haar kamer aan en liet zich neerploffen in één van de aardige stoeltjes. Echt lui ging ze zitten, lui en onverschillig.

„Ben je thuis, kind?" Het vriendelijke gezicht van haar Moeder keek om de deur. „En wat zei Riek wel van ons plannetje?"

„Ik heb 't haar niet verteld," zei Ans nors. „Ze had geen tijd voor me. Dat kind Smaalders is vandaag gekomen en daar wijdt Riek nu natuurlijk al haar vrije tijd aan."

„Daar doet ze dan een heel goed werk mee. Maar, ik kan niet aannemen, dat Riek àl haar vrije uren aan Corrie zal wijden. Ze heeft haar misschien voor die eerste dag wat op haar gemak willen zetten."

„Riek wil altijd bij iedereen een wit voetje halen. Wat heb ik eigenlijk aan een vriendin die ik met zoveel andere meisjes moet delen?" klaagde Ans.

Maar haar Moeder, die veel van Riek was gaan houden kon niet goed hebben, dat haar dochter op die manier over haar sprak.

„Je bent onbillijk tegenover Riek. Het is juist zo aardig in haar, dat ze vriendelijk en voorkomend voor ieder is waar ze mee omgaat. En het maakt helemaal niet de indruk alsof ze het doet om een wit voetje te halen. Het is haar aangeboren, anderen behulpzaam te zijn. Trouwens, het hele gezin van Dongen is zo. Mevrouw de Kruyve heeft me ervan verteld."

„O, 't is gewoon een modelboerderij!" spotte Ans, maar er waren tranen in haar stem.

„Kindje, wat maak je het jezelf toch moeilijk," zuchtte

haar Moeder. „Als je die akelige jalouzie toch eens af kon leren. Waarom kun je toch niet hebben, dat Riek ook met andere meisjes omgaat?”

„Ik heb niemand en zij heeft zoveel meisjes,” snikte Ans.

„Zou daar dan geen oorzaak voor zijn? Zoek het niet altijd bij anderen, Ans. Probeer de schuld eens bij jezelf te vinden. Je hebt nu een aardige vriendin gekregen, waarom haar nu weer van je te vervreemden door onredelijke naijver op een meisje, dat van zoveel verstoken is, waarvan jullie gezonde meisjes naar hartelust kunt genieten. Heb je daar wel eens over nagedacht, Ans?”

„Ook Moeder valt me af,” dacht Ans, nog na-snikkend. „Moeder, die me anders direct gelijk geeft en troost, of iets gezelligs bedenkt om het onrecht te vergeten!”

„Als jij maar bij Riek naar binnen komt lopen,” ging mevrouw onverbiddelijk voort, „kun je niet verwachten, dat ze direct voor je klaar staat. Het zou wat anders zijn geweest, als ze met jou had afgesproken en ze ging dan naar Corrie.”

„Ja, dat is wel zo,” gaf Ans eindelijk toe. „Maar ik had me er zó op verheugd haar het leuke plannetje te vertellen.”

„Riek zou heus nog wel tijd hebben gehad om je dit te laten vertellen, maar jij bent natuurlijk boos weggehold. Ik kan me dat helemaal voorstellen van ons verwende Ansje. Je zult je toch wat moeten veranderen, beste kind. Als je zó gauw op je teentjes getrapt bent, kun je het met geen enkele vriendin uithouden. Denk er maar eens goed over na en probeer een weg te vinden om het weer goed te maken met Riek. Je kunt niet verwachten, dat zij de eerste zal zijn.”

„Ze heeft toch ook lelijke dingen tegen mij gezegd.”

„Ja, dat zal wel, maar die heb jij dan uitgelokt.”

„Ja, dat is wel zo,” bekende Ans ten tweede male.

„Moeder?”

„Ja, kind?”

„Zoudt u Riek even willen opbellen en zeggen, dat ik er spijt van heb?”

„Neen, Ans. Wanneer je er werkelijk spijt van hebt moet je niet te trots zijn om dit tegenover haar te bekennen. Je hebt het zelf bedorven, maak het nu ook zèlf weer in orde.”

Ans was een zo gedecideerde toon niet gewend van haar Moeder en even wilde ze in opstand komen, maar ze bedacht zich en schikte zich er in, dat Moeder iets van haar eiste, dat ze ongaarne deed.

Ans was niet gewend schuld te bekennen en als het Riek niet geweest was, Riek, waar ze toch werkelijk veel van hield, dan zou ze er niet over gedacht hebben de minste te zijn.

Nu ging ze gewillig achter Moeder aan naar beneden en sloeg het nummer van de van Dongens aan.

„Mag ik Riek even hebben?” vroeg ze bedeesd.

„Ja, hallo?” Riek's heldere stem aan de andere kant van de lijn.

„Met Ans.”

„Ja, dat hoor ik.”

„Ik was weer erg onaardig, Riek. Wil je het maar vergeven?”

„Och, kom toch! Dat ben ik al lang weer vergeten. Ik was ook zo lief niet!”

„Je moet maar een beetje geduld met me hebben. Het was vandaag weer helemaal mis met me.”

„Zeg, doe niet zo dik! Iedereen heeft wel eens een kwaje bui! Wat had je me eigenlijk willen vertellen? Je hebt me dodelijk nieuwsgierig gemaakt en ik had het land, dat je wegliep, zonder iets te zeggen. Ik ben een echte nieuwsgierige Aag!”

„Moeder heeft kaarten gekocht voor het concert waar Anne-Marie speelt, je weet wel, ten bate van de Zuigelingen-Vereniging van je tante Dok! Moeder vraagt of je dan bij ons komt eten en dan gaan we met Moeder naar het concert.”

„Ai, Ans, wat een bof! Een echt uitje! Wanneer is het?”

„Over een week of wat.”

„Riek naar een concert! Zo'n bof heb ik nou nog nooit gehad. Ik ben nog nooit naar een concert geweest! Ik hoop, dat het stampvol wordt, dan komt er een boel geld in de kas van de Vereniging. O, Ans, wat lief van je Moeder! Ik ben dolblij, dat kan ik je wél vertellen.”

„Zeg, Riek?”

„Ja?”

„Is Corrie blij, dat ze bij jullie is?”

„Wie zou dat niet zijn, hm, hm! Zie je m'n hoge borst?”

„Malle,” lachte Ans en ze voelde zich opeens honderd pond lichter.

„Nee, maar alle gekheid op een stokje, je moet eens gauw komen zien, hoe blij Corretje wel is. Ze zingt als een lijster en ze glundert ons allemaal toe. Moeder en tante Do zijn idolaat van haar.”

„Ben je niet jaloers, Riek?”

„Stel je voor! Nou, Ans, ik moet tafel dekken bij onze nieuwe bewoonsters. Tot morgen op 't hok!”

„Dáág!”

„Is 't weer in orde?” vroeg mevrouw Denekamp, die juist de kamer in kwam, toen Ans de haak op de telefoon legde.

„Ja, Moeder en Riek was helemaal niet boos en ze kauwde ook niet na, daar ben ik zó blij om. O, ja, Moeder, ik heb haar verteld van het concert. Ze was uitgelaten, u had haar moeten horen! Het is voor de eerste maal, dat ze naar een concert gaat. Zou ze een leuke jurk hebben om aan te doen?”

„Riek ziet er altijd erg netjes uit en ze zal er die avond ook zo uitzien. Bovendien, Ans, het gaat toch niet om de jurken, die jullie aan zullen hebben, maar om het goede doel en om Anne-Marie te horen spelen. Kleine ijdeltuit, je moet altijd aan kleren denken.”

„Oma zei . . .”

„Ja, kindje, dat weet ik nu wel, maar in Oma's tijd was alles heel anders en het is juist zo prettig, dat de tijden zo veranderd zijn en men nu meer denkt aan het schone wat men te horen krijgt, dan aan de kleren die men aan zal doen. Breek jij daar dus niet je bol over; de hoofdzaak is, dat we samen zullen genieten van Anne-Marie's spel.”

„Ik heb vandaag nog helemaal niet gestudeerd,” zei Ans schuldig.

„Dat kun je dan nog mooi na het eten doen.”

„Ik had juist wat willen lezen.”

„Dat had je vanmiddag kunnen doen als je niet zoveel tijd verloren had laten gaan met mopperen en kniezen.”

„Moeder?”

„Ja, kind?”

„U is lang niet meer zo lief voor me als vroeger.”

Mevrouw Denekamp trok haar dochter naar zich toe.

„Ik geloof juist, dat ik liever, of eigenlijk gezegd, beter voor je ben, dan vroeger. Moeder heeft leren inzien, dat ze je veel te veel verwend heeft en ze je daarmee geen dienst heeft gedaan. Het is voor mij ook niet gemakkelijk geweest, om zo van koers te veranderen, Ansje. Je zult over een tijdje zelf inzien, dat je je veel tevredener en gelukkiger gaat voelen als je niet zo in alles je zin krijgt en niet zo helemaal het middelpunt bent. Wil ik je eens iets grappigs vertellen? Mevrouw de Kruyve en ik ontmoeten elkaar nogal eens en natuurlijk komt dan het gesprek wel eens op onze dochters. We hebben ontdekt, dat we in hetzelfde schuitje varen. Ook hun Nita is een verwend, enig kindje. En nu hebben we een bond gesloten om onze meisjes niet meer zo week op te voeden. Met z'n beiden ben je krachtiger,” lachte mevrouw. „Zie je wel, kind, al is een mens nog zo oud, hij is toch nooit te oud om zich te verbeteren. Laat dat je tot troost zijn, als je dingen in jezelf ontdekt die voor verbetering vatbaar zijn.”

„Nita is tegenwoordig veel geschikter tegen me.”

„Ja, jullie zijn ook twee onderdrukten!” plaagde mevrouw.

„Past u maar op, dat we niet gaan samenspannen tegen deze strenge regering,” lachte Ans.

„Daar wagen we het op.”

’s Avonds studeerde Ans een vol uur en het langst op de vingeroefeningen, waar ze zo erg het land aan had.

Toen ze de piano sloot en net van plan was, naar haar kamer te gaan om nog een poosje te lezen vroeg Oma of ze een spelletje patience met haar wilde spelen.

Ans had er niet de minste zin in en ze was al van plan botweg te weigeren, toen ze Moeder’s ogen ontmoette, die haar bemoedigend toelachten.

„Zal ik de kaartjes even halen?” vroeg ze dan gauw.

„Ik heb ze bij me, kindje.” En Oma haalde uit haar réticule het nuffige étui met de kleine kaartspelletjes.

Ans vond het een dood-vervelend spelletje en haar gedachten dwaalden van de kaarten weg.

„Stop!” zei Oma telkens verheugd en Ans’ beurt ging voorbij.

„Grootje is net een kind,” dacht Ans en een zacht gevoel kwam in haar hart, toen ze het slanke, wat gerimpelde handje van Grootje volgde, dat zo vlug de kaartjes wist aan te leggen.

Het witte haar glinsterde als zilver onder de grote lamp.

„Beeldig is Grootje eigenlijk, met haar witte haren en haar kleine handjes,” dacht Ans. „Het is net een porceleinen poppetje.”

„Stop!” zeide het ijle stemmetje. „Kind, kindje, je let niet op! Je had die rode zes aan die zwarte zeven moeten leggen. Nu is je beurt alweer voorbij.”

Toen ze twee spelletjes met Oma had gedaan, spelletjes, die alle twee door Oma gewonnen waren, bleek Oma moe te worden en toen Ans, om haar genoeg te doen, een derde spelletje voorstelde, wilde Oma liever naar haar

kamer gaan om rustig in de grote stoel te gaan zitten, zoals haar gewoonte was vóór ze naar bed ging.

„Ik breng u even naar boven,” bood Ans aan. Dit was meestal het werk van haar Moeder, maar nu Ans een braafheidsbevlieging had, wilde ze het zelf doen.

„Graag, kindje, graag,” zei Oma verrast.

Voetje vóór voetje ging het de brede trap op en naar Oma's kamer, waar het altijd zo warm was, dat je ervan ging puffen, vond Ans.

„Wil ik uw breiwerk bij u leggen?” vroeg ze.

„Neen, dank je, poesje ik ga een beetje soezen en nadenken over het prettig avondje dat ik had. Dank je wel, hoor poesje.”

Oma's tengere handen om Ans' gelaat, een zachte kus op haar wangen.

„Nacht Grootje.”

„O, had ik een stem als de leeuw'rik daarginds, ik zong er een vrolijk lied.”

Riek, die net op weg naar Corrie's kamer was, hoorde het haar zingen.

„Je hoeft helemaal niet te soebatten om zo'n stem als die leeuw'rik daarginds!” lachte ze, de kamer instappend.

„Je hebt een stem als een leeuw'rik en een lijster en een nachtegaal bij elkaar.”

„Je overdrijft weer niet zuinig,” plaagde Corrie. „Is één vogel niet genoeg om te complimenteren?”

„Ik kom even oplopen om je er aan te herinneren, dat „Wij van de Brei” morgen bij jou zijn.”

„Alsof je me daaraan moet herinneren!” lachte Corrie. „Ik heb de dagen gewoon afgeteld. En Moeder heeft er

ook al aan gedacht. Die schat heeft gewoon bende's lekkernijen ingeslagen."

„Da's tegen de wetten van onze Club," kapittelde Riek haar. „De eenvoud moet betracht, juffrouw Smaalders en geen der Clubleden mag de andere de ogen uitsteken door een vorstelijker ontvangst, dan voorgeschreven is. Wat niet wegneemt, dat we alles soldaat zullen maken, wat je ter tafel blijft te brengen."

„Ik hoop, dat het pais en vreê zal zijn deze keer, de vorige maal waren Ans en Nita zo stekelig met elkaar, of eigenlijk was Ans snibbig tegen allemaal."

„O, dat zal nu wel heel anders zijn. Nita en zij komen meer bij elkaar en schijnen niet meer als twee koppige-bokken-op-een-brug tegenover elkaar te staan. Nu, 't werd tijd, dat ze wat vredelievender werden! Het was gewoon niet te harden met die twee, die er altijd maar weer op uit waren om elkaar in het vaarwater te zitten. En arme Riek zat er maar tussen! Ik hoop van harte, dat ze wat gezelligheid aan elkaar zullen hebben, dat zou heus heel geschikt voor allebei zijn en — heel egoïstisch gesproken — ik zou ook een beetje van het gezeur af zijn. Ze gunnen je gewoon niet aan elkaar en ik begon er, eerlijk gezegd, net zo'n beetje genoeg van te krijgen."

„Och," zei Corrie langzaam. „Ik kan best begrijpen, dat ze je allemaal even graag tot vriendin willen hebben. Je bent zo vrolijk en zo direct klaar, om iemand genoeg te doen."

„Zeg, wat zijn we mekaar aan het opkuiven! Ze moesten je bij ons horen! Ik krijg heel wat verwijten, dat ik niet genoeg voor anderen over heb en tante Do heeft me juist vanmorgen verweten, dat m'n muts zo vaak scheef staat! Nou, 's morgens is dat ook vaak het geval. Ik kan de laatste tijd haast m'n bed niet uitkomen en als je dan nog zo echt zin hebt om te slapen, dan kijk je niet vrolijk als je het mandje uitgejaagd wordt. Die twee fiere vrouwen bij ons staan voor dag en dauw op en kunnen zich haast

niet voorstellen, dat een ander nog zo graag wil slapen. Zo, nu ga ik weg, want ik heb nog bende's te doen. Je ziet me vandaag niet meer verschijnen, want vanmiddag ga ik boodschappen doen met Moeder. Tot morgen dus!"

In de gang botste Riek tegen Anne-Marie op, die juist thuis kwam.

„Dàt treft,” zei Anne-Marie. „Ik moet je juist hebben, meisje. Ga je nog even mee naar m'n kamer?”

„Ik zei net tegen Corrie, dat ik nog bende's te doen had, nou, dan straks maar een beetje harder werken. Zo'n genoeg laat ik me niet ontnemen!”

Terwijl Anne-Marie zich van haar mantel ontdoed, keek Riek de kamer rond.

„'t Is net of uw kamer hoe langer hoe gezelliger wordt,” zei ze dan.

„Zo echt bewoond, hè? Ja, dat vind ik ook en Oom en Tante, die van de week een avondje op bezoek waren, konden niet uit over de genoeglijkheid ervan.”

„Wat heeft u me te vertellen?” vroeg Riek, die alweer dood-nieuwsgierig was.

„Kun je nog even geduld hebben?” lachte Anne-Marie. „Ik wilde net een paar flikken voor je halen, maar als je geen geduld hebt, krijg je niets.”

„Ik blijf hier gewoon tot vanavond zitten, als het om een paar flikken gaat. Mijn snoeplust wint het nog van mijn ongeduld!”

„Nou, snoep dan maar eens,” en Anne-Marie zette een doos met flikken voor haar neer. „Zo en nu zal ik je vertellen, waar ik je voor nodig heb. Weet je, dat Corrie over veertien dagen jarig is?”

„Nee, daar heeft ze me niets van verteld.”

„Mij ook niet, maar ik hoorde het toevallig van haar Moeder. Ik had gedacht, dat we haar met ons allen eens een echt gezellige verjaardag moesten geven. Die heeft ze nog nooit gehad, want ze had geen kennisjes. Nu heb ik geen tijd om me met een en ander te bemoeien en klop ik

bij jou aan, om er iets leuks van te maken. Ik weet wel, dat jij ook geen zee van tijd hebt, maar toch meer dan ik."

"O, ja, maakt u daar niet bezorgd over, ik verklungel een hoop tijd, die ik beter kan gebruiken. Dan lees ik maar wat minder. Echt enig, dat we Corrie nu eens in het zonnetje kunnen zetten op haar verjaardag. Heeft u een idee hoe we het zullen aanleggen?"

"Neen, eerlijk gezegd niet. Spreek er eens met de Muizenmoeder over en ook met tante Do. Mevrouw Smaalders vindt alles best wat we doen, die is van een lankmoedigheid waar je van omvalt. Dat komt, omdat alles haar zó is meegevallen en ze zich sinds jaren niet zo op haar gemak heeft gevoeld. Tante Do heeft eer van haar werk, dàt moet gezegd."

"Het zal voor elkaar komen," beloofde Riek. "Ik zal u geregeld verslag uitbrengen van het programma voor de komende feestelijkheden in het Muizennest. Kan ik verder nog iets voor u doen, behalve uw flikken opsnoepen?"

"Ja, je moet ook eens bedenken wat we haar kunnen geven, misschien kan het wel een gezamenlijk geschenk worden."

"Zal over gepeinsd worden, schone jonkvrouw! O, zeg, dat heb ik u nog helemaal niet verteld, weet u, dat ik met Ans en haar moeder naar het concert ga, waar u speelt? Ik ben gewoon in de zevende hemel! Ik heb er Corrie niets van verteld, ik vind het zo zielig, dat zij nooit ergens heen kan."

"Ja, héél zielig. Ik zal het hele programma voor haar spelen, dat vind ze ook fijn, want ze is dol op muziek. Leuk voor je, dat je er heen gaat. Ik zal loeren of ik jullie zie en dan krijg je een genadig knikje van me."

"O, enig," genoot Riek al bij voorbaat. "Dan zien alle mensen, dat we u kennen."

"Dacht je heus, dat ik het doen zou," lachte Anne-Marie. "Moest ik niet iedere keer, dat ik op moet treden, trillen als een juffershondje! Dat kan ik maar niet af-

leren. En iedere keer denk ik, dat ik blijf steken, of er een ander ongelukje zal gebeuren. Niet alleen, dat ik jullie niet zal zien, maar ik zie niemand, want ik heb gewoon sterretjes voor m'n ogen, vooral in het begin."

„Hoe is het mogelijk?" verwonderde Riek zich. „En als u in de huiselijke kring speelt heeft u nergens last van."

„Nee, hoegenaamd niet en eerlijk gezegd, doe ik dat ook het liefst en ik weet zeker, dat ik nergens zo goed speel als in de huiskamer. Ja, Riek, dat zijn akelige dingen en ik geloof, dat je er nooit van af komt als je eenmaal met zoiets behept bent."

„Zo," zei Riek, terwijl ze haastig opstond. „Nu ga ik heus weg, want anders komt er niets terecht van m'n huiswerk. Ik ben de laatste tijd een beetje aan het slabakken, ik weet zelf niet hoe het komt. Ik heb lang niet zo'n zin in het werk als vroeger en zou, net als Nita, me het liefst helemaal aan de muziek wijden. Ik heb Nita erover gekapitteld en nu vaar ik in hetzelfde schuitje!"

„Zo'n tijd hebben we allemaal wel eens doorgemaakt, daar kom je weer overheen. Pak jezelf maar eens flink aan, dan is de zaak zó weer gezond. Dag, Riebert, prettig, dat we even een babbeltje konden houden."

Die middag, aan tafel, gooide Riek een appeltje op over Corrie's verjaardag.

„Ik heb een idee, maar daar moet de Do-tante me mee-helpen."

„Laat horen," zei deze.

„U moest van mevrouw Smaalders gedaan zien te krijgen, dat ze Corrie als verjaarscadeau een mooie rolwagen op luchtbanden geeft. Ik zag laatst een meisje in zo'n wagen rijden en ze zat er heus in als een prinses."

„Dat is helemaal nog zo gek niet," vond tante Do.

„Zie je kans het gedaan te krijgen?" vroeg haar zuster.

„Wel zeker."

„Mevrouw eet uit tante Do's hand!" plaagde Frans.

„O, ik weet een heleboel leuke dingen als het doorgaat

van de wagen," zei Riek enthousiast. „Toe, tantetje, gaat u er vanavond heen en bespreekt u het met mevrouw.”

„Zeker waar Corrie bij is, domme meid! Wacht nu maar tot morgenochtend, dan spreek ik mevrouw wel als ik de bedden opmaak. Ze is meestal in de slaapkamer als ik er ben en dan houden we een gezellig babbeltje.”

„Ik bied mijn diensten aan voor de eerste rit,” bood Frans gul aan. „Op wat voor dag is ze jarig?”

„Op Zaterdag.”

„Nou, dat treft, dan ben ik 's middags vrij.”

„Je bent een dierbaar perceel,” zei Riek.

„Bah! wat een uitdrukking! En dat zeg je tegen Floor ook! Kun je niets beters bedenken?”

„Je bent een reuze-knul!”

„Dat lijkt me beter . . .”

„Als het doorgaat . . .” mijmerde Riek. „Dan kunnen we een voetenzak voor haar maken en warme handschoenen . . .”

„En een heerlijke warme doek,” vulde tante Do aan.

„Kunnen we dat allemaal nog afkrijgen?” vroeg Riek.

„Als we allemaal wàt doen, dan zeker,” moedigde tante Do aan.

„Denken jullie er in je vurig enthousiasme ook wel aan, dat al die wol en de kapok voor de voetenzak geld kost?” herinnerde de Muizenmoeder hen.

„Anne-Marie heeft me de vrije hand gelaten om iets voor haar uit te zoeken en ze sprak zelf ook al van iets te combineren, dat komt dus prachtig uit,” zei Riek verheugd.

„Dan is het best, kind. Ik wil niet, dat je dingen doet die boven onze krachten gaan en al gun ik het lieve kind nog veel meer dan dit, we moeten ons gezond verstand houden.”

„Je Moeder is een wijsgeer,” prees meneer van Dongen zijn vrouw. „En het is maar goed, dat ze zulke opgewonden veulens als Do en Riek in bedwang weet te houden.”

„Dank je wel voor het compliment, zwager,” lachte tan-

te Do. „Het is op mijn leeftijd prettig me een veulen te horen noemen!”

„Ik zit boordevol ideeën,” kondigde Riek aan. „Ze kosten geen geld, moeder! Alleen maar leuke dingen die we op haar verjaardag kunnen doen.”

„Zal het niet teveel tijd kosten, Riek?” Moeder keek haar dochter onderzoekend aan.

„Moeder heeft ogen die door alles héénzien,” zei Riek wel eens en ditzelfde dacht ze ook nu, want hoe was het mogelijk, dat Moeder door had, dat ze de laatste tijd minder aan haar huiswerk deed.

„Ik zal er voor zorgen, dat mijn werk er niet onder lijdt,” zei Riek demoedig en ze nam zich stellig voor haar woord te houden.

De volgende dag kwam tante Do met de blijde tijding, dat mevrouw Smaalders na wat heen-en-weer-praten goed gevonden had, dat de wagen voor Corrie gekocht zou worden en zelf zou ze met tante Do een wagen gaan uitzoeken, één waarin Corrie gemakkelijk zou zitten.

„Hiep, hoj!” gilte Riek en ze pakte Floor bij z'n voorpoten en hupste met hem de kamer door.

De leden van „Wij van de Brei” werden nog diezelfde dag van een en ander op de hoogte gesteld en ze waren allen onmiddellijk bereid mee te handwerken, opdat er niets aan Corrie's eerste rit in de wagen zou ontbreken.

„En wat een mogelijkheden die wagen voor Corrie met zich meebrengt,” zei Riek en ze keek even, als terloops naar Ans. „Wie in een benedenhuis woont, kan haar gerust op bezoek vragen, er is altijd wel iemand, die haar even in huis helpt.”

„O, ja,” gaf Ans toe. „Ik weet zeker, dat Moeder „de Brei” gerust in één van de benedenkamers wil hebben als het er om gaat Corrie er bij te hebben.”

„Fijn,” zei Riek voldaan. „Dat zal me een verheugenis voor haar zijn. Ze is, bij mijn weten, nog nooit ergens op bezoek geweest.”

„Wij wonen ook wel in een benedenhuis . . .,” Miep zei het een beetje weifelend, want haar Moeder zag altijd op tegen rommel in één van de benedenkamers en al zouden ze nòg zo voorzichtig doen, rommel maakten ze altijd wel. „Ik zal het thuis vragen, je hoort het dan nog wel, Riek.”

„O, er is geen haast bij! Er is zoveel in de komende weken wat Corrie gelukkig zal maken, we moeten maar een beetje kalm-aan doen, anders verwennen we haar teveel. Ik ben op het ogenblik een echte dochter van m'n Moeder, die zou zoiets direct bedenken en ze zou geen ongelijk hebben. Wij, veulens, zijn altijd klaar te hard van stapel te lopen.”

Genoegelijke avondjes waren het, dan bij de één, dan bij de ander, waarop al de wollen artikelen gehandwerkt werden, die Corrie's verjaardag tot een feest zouden maken.

Tante Do, „als aanvoerster van de bende”, zoals Riek haar plaagde, ging overal mee en háár pennen klikten wel het hardst van allemaal. En dat was maar goed ook, anders zou de wollen plaid, die ze samen met haar zuster voor Corrie maakte, zeker niet afgekomen zijn.

„En allemaal van wol-resten,” zei tante Do trots, als de meisjes de plaid, die veelkleurig in strepen gebreid werd, bewonderden. „Een idee van de practische Muizenmoeder natuurlijk.”

Riek had de grootste moeite om haar werk niet te laten lijden onder de voorbereidingen tot het feest. Iedere keer weer moest ze zichzelf toespreken.

„Het is toch ook zo in-gezellig, om alles op pootjes te zetten! Als ik aan Corrie's gezicht denk, wanneer . . . wacht eens even, dat moet ik nog op papier zetten, dat is nog niet goed geregeld. Het moet kloppen als een bus, anders is het effect niet zó als ik me voorgesteld heb. O, àls het wêer nu maar meewerkt! Stel je voor, dat het giet, of er erge wind is. Het lieve Aprilletje kan raar rond-

spoken! Neen, dat zou tè erg zijn, het is mooi weer op Corrie's eerste rit . . .”

Anne-Marie, schoon ze het drukker dan ooit had, hield zich trouw op de hoogte van alles en haar bijdrage aan „het grote wollen geschenk” zoals Riek het noemde, was van dien aard, dat er nog genoeg overbleef om plantjes en bloemen te kopen, iets, waarvan Corrie nooit genoeg kon krijgen.

„Als ik er toch maar kom met de voetenzak,” dacht Riek, die haar breinaalden in verwoed tempo liet tikken om het kruikenzakje af te krijgen, dat om het warmwaterkruikje zou komen, dat Corrie's altijd zo koude handen moest verwarmen. „En ik kan de anderen niet nog opscheppen met *mijn* boel. Die hebben genoeg te doen om de plaid af te krijgen. Ik begin zo zoetjes aan te geloven, dat ik weer teveel hooi op m'n vork heb genomen. Moeder heeft me wel gewaarschuwd. En ik vertik 't om er mijn werk voor te laten staan, dan zal Moeder terecht zeggen: Zie je nou wel! en dat kan ik niet horen. En tòch heb ik me voorgenomen, dat de boel af zal komen, al komt de onderste steen boven!”

Er waren nog vier dagen vóór Corrie's verjaardag. Riek rekende en rekende, maar ze zou er niet komen, als ze niet . . .!

„M'n eerste concert! Ik heb me er zo vreselijk op verheugd,” tobde Riek, terwijl ze even de pennen liet rusten. „Neen, dàt zou te erg zijn, dat kan ik er niet voor op-offeren. En Ans zou het ook misselijk vinden. Neen, dat kan ik Ans niet aandoen, ze is net weer zo goed op weg om wat dragelijker te worden.”

De pennen klikten weer, maar het was net of ze moeizamer gingen, dan tevoren.

„Ik heb toch óók een nare tijd achter me liggen,” sprak ze zichzelf toe. „Toen gingen alle anderen ook gezellig uit en ik kon maar blijven liggen. Hè, Floor, zit me niet zo vervelend aan te staren. Wat heb je? Moet je er uit? 't Is

helemaal je tijd nog niet. Toe, vlieg op! Je kunt zo vervelend doen."

Floor, die vond, dat zijn vrouwtje zich de laatste dagen al heel weinig met hem bemoeide, droop af naar z'n mand en keek over de rand naar die ontrouwe, steeds breiende vrouw.

„Die hond kan zó verwijtend en verongelijkt kijken," mopperde Riek. „Ik heb 'm veel te veel verwend, dat is de hele kwestie. Hè, hond, kijk voor je!" Weer breide Riek in een stevig vaartje door.

„Daar heb je 't nu al! Heb ik vergeten te minderen, kan ik warempel zes toeren uithalen! Haastige spoed . . .!"

Rits, rits, rits! Natuurlijk trok Riek, boos als ze was, nog twee toeren te veel uit.

„Zal ik Moeder eens vragen, hoe ze er over denkt? Neen, Riek, vecht het met jezelf uit en zeur niet zo lang. Hoe durf je je eigen ziek-zijn nog te vergelijken met Corrie's ziekte, waar géén beterschap voor is. Riek, wat ben je weer een zelfzuchtig schaap! Je hebt zo vreselijk veel en nou zit je nog te mopperen, omdat je wel drommels goed voelt, dat je die heerlijke avond af moet zeggen. O, neen, ik zal het niet kunnen. Ik zal vannacht stilletjes opstaan en net zoveel gaan breien, als ik anders morgenavond zou breien. Ik geef mezelf een taak op, het *moet* af, al brei ik twee nachten door."

De toeren zaten er weer in, de mindering was gemaakt, maar Riek had nog geen vrede met zichzelf.

„Moeder heeft het zó in de gaten, als ik dat doe en het kost licht en ik kan niet buiten mijn slaap en zal op school natuurlijk zitten suffen en geen cent waard zijn en dat net nu ik toch al een beetje aan het slabakken ben geweest! Een opoffering, zo'n echte, is nog helemaal niet zo gemakkelijk, zelfs niet als je toch weet, dat je het doet voor iemand, die zoveel minder heeft, dan jijzelf. Misschien is het prachtig wêêr als Corrie voor het eerst in de wagen uitgaat en heeft ze die hele voetenzak niet eens zo direct

nodig. Maar haar voeten zijn wèl altijd koud, doordat ze ze niet beweegt."

Het was of het nu pas goed tot Riek doordrong wat het zeggen wil als je je voeten, die bewegelijke, gezellige dingen, die je zo gemakkelijk overal heenbrengen, niet kunt gebruiken.

Resoluut stond ze op. Floor, die zag, dat ze de kamer ging verlaten, rende achter haar aan.

„Blijf in je mand, akelig geweten!" snauwde Riek en ze rende de trap af en ging regelrecht naar de telefoon.

„Mag ik Ans even hebben, astublieft?"

Ans moest zeker van boven komen, want ze liet Riek, zo als het in haar verbeelding leek „een stief kwartiertje" wachten.

„Ha, die Riek!" deed Ans kwajongensachtig.

„Zeg," ratelde Riek. „Ik kan morgenavond niet mee, wil je het je Moeder zeggen en haar nog eens vriendelijk bedanken voor de uitnodiging."

„Je kan niet mee?" haalde Ans verbaasd uit. „En waarom niet?"

Riek stond even in beraad om te zeggen, dat ze niet mocht omdat ze haar werk wat veronachtzaamd had, maar dan zei ze flink:

„Ik krijg de voetenzak niet af, als ik vanavond en morgenavond niet hard doorwerk. Ik heb heus een harde strijd met mezelf gevoerd, Ans, want ik was zo dolgraag gegaan."

„Daar merk ik anders weinig van," pruilde Ans. „Hè, toe, wees nou niet zo overdreven, Riek. Denk je, dat Corrie het prettig zal vinden, dat je terwille van haar niet naar het concert zal gaan?"

Weer weifelde Riek even. Was het eigenlijk niet waar, wat Ans zei?

„Ik heb me er zo dol op verheugd, dat we samen zouden gaan en nu gooi jij weer roet in het eten!" klaagde Ans.

„Ik denk, dat ik dan ook maar niet ga. Dat is dan jouw schuld.”

Riek werd opstandig. Nou wil je goed zijn en je opofferen en dan is er weer iemand, die zich boos maakt en je de schuld geeft van iets, waaraan je je niet schuldig voelt.

„Och, loop rondom!” zei ze nijdig. „Jij bent een veel te zelfzuchtig wezen, om je te kunnen voorstellen, wat een opoffering wil zeggen.”

Ze had direct berouw over haar uitval, want ze vond, dat je niet zo'n drukte moest maken, als jezelf iets goeds wilde doen.

„Kom jij dan bij mij, als je toch niet gaat,” stelde ze vriendelijk voor. „Dan handwerken we knusjes en praten gezellig.”

„Dank je lekker! En moet Moeder dan maar alleen gaan? Jij bent ook een leukerd, hoor!”

„Ik denk, dat je Moeder het heel best zal vinden als ze hoort, dat je het voor een goed doel doet. Maar, och, het is ook eigenlijk flauw van me, je dat voor te stellen, want jij bent klaar met je werk en het is voor jou niet nodig ervoor thuis te blijven.”

Ans dacht beschaamd aan het kleine aandeel, dat ze zelf had aan de handwerken voor Corrie. Geen wonder, dat ze ermee klaar was!

„Zou ik? Zou ik niet?” Ans streed met zichzelf.

„Nou, je weet het dus,” zei Riek, die vond, dat ze het onverkwikkelijk gesprek nu gevoegelijk kon eindigen.

„Ja, ik weet het, enne . . . ik zou wel zeggen, al hèb ik nu mijn aandeel ook klaar, ik kan jou wel een beetje komen helpen, maar dat lijkt me toch niet zo aardig, twee verschillende handen aan één handwerk . . .”

„Och, als je het daarom alleen laat . . .”

„Nou . . . niet dáárom alleen . . . hè! jij jaagt iemand altijd in het harnas! Ik heb geen zin om het concert, waar ik me zó op verheugd heb te laten lopen voor dat overdreven gedoe van jou, want dàt is het! Je zult me wel

weer een egoïstisch, naar schaaap vinden, maar dat kan me niets schelen, we kunnen niet allemaal zulke braafheden zijn, als jij bent! Nou, tot Zaterdag dan en ik hoop maar, dat het zonnetje zal schijnen. Dáág!”

Riek was die middag stil aan tafel en mevrouw van Dongen keek haar onderzoekend aan. Ook tante Do maakte in stilte de opmerking, dat Riek niet als anders was. Er werd niet opgewekt gepraat over alle verrassingen die Zaterdag plaats zouden vinden, nòch werden er schoolverhalen ten beste gegeven.

Direct na tafel toog Riek naar haar kamer en maakte vlug haar huiswerk verder af. Toen begon ze te breien.

„Ik kom de thee voor de freule maar boven brengen,” zei tante Do en het was, vond Riek, of tante gevoeld had, dat ze juist behoefte had om met iemand te praten. „Waarom kom je niet beneden zitten met je breiwerk? Het werkt toch veel gezelliger op, als we samen breien.”

„Tante Do?”

„Ja, kind?”

„Ik kom er niet met de boel. Tenminste niet, als ik morgenavond naar het concert ga. Neen, biedt u nu maar niet aan me te helpen, want ik heb het al afgezegd. Maar niet van harte en dat maakt me nou juist zo vervelend. Ik heb vanmiddag erg gevochten met mezelf en . . . ik vecht nòg, want ik zou wel telkens naar de telefoon willen hollen en Ans zeggen, dat ik tòch mee ga. Wat zal ik doen, tante?”

„Dàt wat je hart je ingeeft, kind.”

„Ja, maar dat is nou juist zo akelig, het ene ogenblik ben ik vast besloten niet te gaan en het andere neem ik me weer voor tòch te gaan.”

„En denk je, kind, dat je van harte zult genieten als je weet, dat de voetenzak — weet je nog, het was het eerste wat je zei: een warme voetenzak voor Corrie’s koude pootjes — als juist *die* niet af zou komen? Ik bied je niet aan je te helpen, want ik zou je verkeerd helpen, dat weet ik

zeker. Het is 't eerste concert, dat je zult bezoeken, maar... och, neen, ik hoef het je niet eens te zeggen, ik zie aan je hele gezicht, dat wat *ik* je nu zou zeggen al honderd keer door jezelf bedacht is. Je Moeder zou zeggen: van strijd word je sterker, Riek! En zo is het."

„Och, ja, dat is misschien wel zo, maar ik vind het zo zuur, dat Ans me nu ook nog overdreven vindt en me verwijt, dat ik roet in het eten heb gegoooid. Ik zou die hele Ans af en toe door mekaar kunnen rammelen. Ze voelt op geen stukken na, wat het me kost om niet te gaan. En ik had 't heel wat aardiger van haar gevonden, als ze ook niet ging en me gezelschap bleef houden."

„Dan was de teleurstelling gemakkelijker te dragen geweest. Ja, dat kan ik me van jouw standpunt wel begrijpen. Toch is het niet juist, Riek. Ans, die nu eenmaal een verwend kind is, kan niet zo gemakkelijk iets opofferen en je kunt van haar niet verwachten, dat ze in zo korte tijd zóveel ten goede zou veranderen, dat ze terwille van een ander iets op zou geven, waar ze zich zó op verheugd heeft. En zou het jou nu zó'n genoegdoening geven, dat zij ook niet gaat? Neen, kindje, dat moet je gauw weg zien te denken. Je zult eens zien, hoe 'n voldaan gevoel er morgenavond in je hart zal zijn als de voetenzak op een oortje na gevild is en je terug kunt zien op een goede daad."

„Dat gevoel heb ik nu nog helemaal niet," pruilde Riek.

„Hoeft ook niet, dat komt wel."

Tante Do ging naar beneden en Riek bleef alleen met haar gedachten, die nog steeds van sombere aard waren.

„Voor mijn part wordt het concert uitgesteld, of gaat het helemaal niet door. Neen, dat zou tè erg zijn, dan kwam er geen cent in de kas van de Zuigelingen-vereniging. En tante Dok hoopt er zo vreselijk op. O, Riek, wat ben je een monster! Denk er toch eens aan, hoe lief die voor je geweest is, toen je ziek was en nu zou je nog willen, dat het concert niet doorging? Als het een beetje wil, is Corrie ook nog boos op me, dat ik haar de laatste tijd zo

verwaarloos. Corrie boos? Neen, dat lijkt me een onmogelijkheid. Dat tevreden poesje, dat in haar hoekje zit te spinnen, dat kan niet eens boze gedachten hebben. Wat moet *die* strijd hebben gehad, voor ze zo ver was, dat ze kon aanvaarden, wat zo zwaar te dragen moet zijn. En dat zit daar maar te zingen en kijkt zo gelukkig of ze geen leed te dragen heeft. Neem er een voorbeeld aan, Riek en ga ook een liedje zingen, dat is beter, dan jezelf te beklagen en te denken, dat je je een opoffering getroost, die zó groot is, dat de hele wereld ervan op z'n kop staat."

Maar het liedje, dat Riek probeerde te zingen, klonk niet zo vrolijk en jubelend als Corrie's liedjes, die uit de volheid van een dankbaar gemoed kwamen.

Aan het einde van de avond waarop het concert had plaats gevonden, pakte Riek, met voldoening in het hart, de wollen artikelen in, die haar vlijtige vingers zo keurig gebreid hadden.

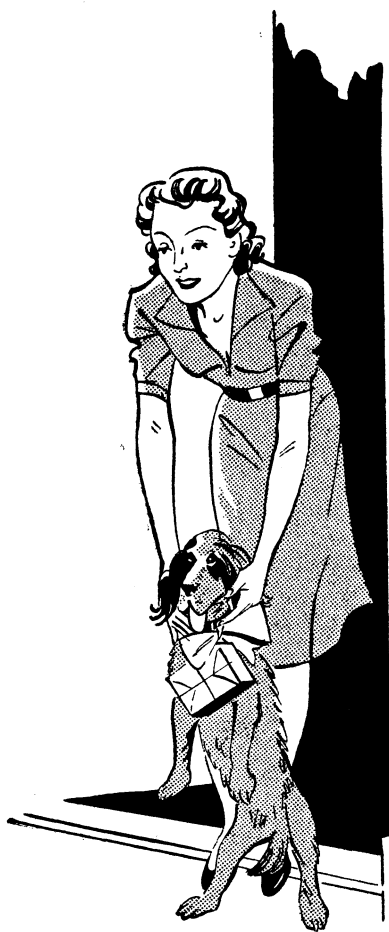
„Nu nog twee nachten slapen en de grote dag — Corrie's dag — is daar. Hè, wat zal ik vannacht fijn kunnen slapen! Morgenavond de stoel in orde maken, de bloemen en plantjes klaar zetten en dan . . . O, wat heb ik 'n slaap, ik wou, dat ik aangekleed in m'n bed kon rollen! Floor, het is bedtijd, jong! Kom hier, edele ridder van je vrouw, je bent tekort gekomen de laatste dagen. De vrouw zal het je vergoeden, hoor! Als het feest achter de rug is staat er een lange wandeling voor je op het programma, één waarbij je op je geliefd veld met de andere honden kunt hollen."

Floor pinkte vrolijk met „zijn topazen kijkers", zoals Riek z'n levendige ogen noemde. De vrouw was immers weer de vrouw en niet een mopperig, breiend wezen, dat oog noch oor voor hem had.

De morgen van Corrie's verjaardag stond Riek vroeger dan nodig was op, ze kon het niet uithouden in bed en moest noodzakelijk even kijken of alles nu wel in orde was.

„Ben je uit je bed gerold, zuster?" plaagde Frans, die al

vroeg naar zijn werk moest en Riek nooit zo vroeg op het appèl zag.

Eerste nummer van het programma: aanbieding van een geschenk door Floris Vossekop.

„Zul je op tijd zijn, Frans? Denk er aan, dat je je nog verkleden moet, want je kunt niet in je werkpak achter de wagen.”

„Ik zal me opdoffen als een eerste klas „sjen-telman”, beloofde Frans. Om kwart over achten — Riek had mevrouw Smaalders gevraagd of ze Corrie vóór ze naar school ging mocht komen gelukwensen — stond Riek met haar trouwe vazal Floor voor de deur van de slaapkamer en klopte zachtjes aan.

„Ja?” riepen twee opgewekte stemmen.

„Vooruit, Floor, steek je speech af!” dolde Riek en ze schoof haar ridder naar binnen. Hij had een rose strik om, waaraan een pakje bungelde.

„Eerste nummer van het programma: aanbieding van een geschenk door Floris Vossekop.”

Corrie, die nog in bed lag, proestte het uit, toen ze Floor zo fraai uitgedost naar binnen zag huppelen. Hij zette

direct z'n twee grote poten op haar bed en keek haar trouwhartig aan.

„Hij zegt, dat je zijn geschenk uit moet pakken,” lichtte Riek toe.

Corrie maakte het pakje los en nam een stuk lavendelseep in ontvangst.

„Uit Floris z'n eigen spaarpotje, daar doe ik af en toe wat in! Neen, lach nu maar niet zo, het is echt waar, dan voelt-ie het niet zo, als-ie ineens grote uitgaven moet doen!”

„Malle Riek,” schaterde nu ook mevrouw.

„Enige Riek,” zei Corrie zacht. Er was zo'n feestelijk gevoel in haar hart en ze voelde zich zo licht en blij.

„Hier, Correkind, groen voer voor je plantenhoekje,” Riek zette de kleine potjes met vetplantjes voor haar neer. „En laat ik je nu eerst eens geluk wensen. Nog jaren, hoor, kind!”

„O, Riek, het is veel te veel! Dank je hartelijk, ik ben zó blij, Riek!”

„Dat is nog maar het begin van de feestelijkheden,” snoefde Riek. „Wacht je tijd af en bedank dan! Nou, ik ga er van door, na de koffie zie je me wel verschijnen.”

„Kom je bij ons koffiedrinken?” vroeg Corrie en er was een lichte teleurstelling in haar ogen, toen Riek zei, dat ze onmogelijk kon. „Maar ik kom zo gauw als het kan,” troostte ze. „Zal je geleerd worden, Corretje,” dacht Riek vermaakt, toen ze zingend naar school liep. „Ik moet je hele wagen nog optuigen en alles regelen voor je eerste rit. O, als de zon nog maar gaat schijnen. 't Is gelukkig niet koud, maar een beetje zon zou toch welkom zijn. Ze mag het niet te pakken krijgen op haar eerste rit. Wat zal het vreemd voor haar zijn, ze heeft al die jaren de straat alleen maar uit het raam bekeken. O, hoe komt die morgen om!”

De morgen ging niet voorbij als andere Zaterdagochtenden. De vier meisjes, die deel uitmaakten van „de Brei”, waren onrustig en staken de rest van hun klasgenoten

aan met hun onrust. Het had een haar gescheeld of Riek, die door het dulle heen was, had moeten school blijven.

Gelukkig liet de lerares, toen de meisjes haar vertelden wat er te gebeuren stond, genade voor recht gelden en met een lachje gebod ze Riek dan ook verder wat rustiger te zijn.

„Tot straks in het Vondelpark!” juichte Riek, toen ze met de anderen de school uitrende. „Hiep hoj!”

Zwaaiende mutsjes, joelende stemmen, huppelende passen en de zon, die doorkwam.

Buiten adem kwam Riek thuis.

„Kind, wat ben je warm,” knorde tante Do, die bijna omver gelopen werd.

„Heb je zó gerend?”

„Ligt alles klaar?” vroeg Riek.

„Ja, ja, opgewonden standje! Je moet een beetje kalm-aan doen, anders loopt de boel in 't honderd.”

„Ik heb geen trek,” was 't aan tafel en Riek werkte niet als anders haar „vijf pillen” naar binnen.

„Dan maar als je thuis komt nog wat eten,” zei de Muizenmoeder, die wel begreep, dat Riek te opgewonden was om te kunnen eten.

Om kwart vóór tweeën wipte tante Do de kamer van mevrouw Smaalders binnen en gaf haar een wenk, dat het zo ver was.

„Corretje,” zei mevrouw en haar stem trilde. „Je zult misschien wel gedacht hebben, krijg ik vandaag helemaal geen cadeautje van Moeder.”

„Nou, eerlijk gezegd wèl,” lachte Corrie.

„Kijk dan maar eens even uit het raam, dan zul je Moeder's cadeau voor jou zien,” lichtte tante Do in. Ze had gezien, dat mevrouw te ontroerd was, om verder iets te zeggen.

Corrie deed wat haar gezegd werd en juist op dit oogenblik reed Frans de wagen, de mooie op luchtbanden, voor het raam, waar hij hem liet staan.

„O!” Ze sloeg de beide handjes voor het gelaat en „O!” zei ze nog eens. Een kleur overtoog het spitse snuitje.

„Ben je blij, kind?” vroeg haar Moeder, terwijl ze zich over haar heen boog.

„Is 't echt waar, Moeder? Ga ik daarin rijden? Ik kan het niet geloven, 't is tè mooi om waar te zijn.”

„Je gaat er nu direct in rijden,” zei tante Do. „En hier zijn enige mensen, die je iets brengen waar je meteen een goed gebruik van kunt maken. Kom binnen, dames!” En tante Do deed de deur open en binnen stapten de Muizenmoeder, Anne-Marie en Riek.

Tante Do schoof Riek naar voren en zei kwasi plechtig: „Nou, burgemeester, steek van wal!”

Riek schraapte haar keel, deed vreeselijk gewichtig, maakte toen een luchtsprong en zei:

„Reuze, Correkind! Je gaat op stap vandaag en de zon schijnt zo fijn en Frans-bruur zal je rijden en ik ga lekker mee! En nou zal ik je eens vertellen, wat de vroede vrouwen uit het Muizennest voor je gedaan hebben.”

Anne-Marie haalde de grote doos tevoorschijn waar alles in verpakt was, wat Corrie onmiddellijk zou gebruiken.

Ze was sprakeloos en haar Moeder niet minder, toen daar de mooie plaid uit tevoorschijn kwam, de voetenzak, het warmwaterkruikje, het zakje ervoor.

„En dit,” ging Riek voort, terwijl ze een wollen vest, een das en handschoenen voor de dag haalde, „hebben je Clubgenoten van „Wij van de Brei” voor je vervaardigd. Hoe vind je 't?”

Het was goed, dat Riek er een pretje van maakte, want de twee, Moeder en dochter, die zovele jaren in donker en onder druk geleefd hadden, werd het bijna te machtig.

„De wol, de patronen, het kruikje is alles gegeven door de vermaarde pianiste . . . Anne-Marie.”

„Riek, sla niet zo door,” lachte Anne-Marie, maar ook

zij genoot van de innige vreugde van die twee zieltjes, die voor de eerste maal in hun leven eens echt verwend werden.

„En nu aankleden en op stap,” gebod tante Do, want ze vond het beter, dat er een eind aan kwam.

„Ik kan niets zeggen,” huillachte Corrie; en mevrouw, helemaal overstuur, drukte ieders handen zonder iets te kunnen uitbrengen.

Vlugge handen kleedden Corrie aan en voor ze het zelf wist, had Frans haar opgepakt en in de wagen gezet, die hij tot vlak voor de huisdeur geschoven had.

„O, zullen jullie voorzichtig met haar zijn,” smeekte mevrouw, die in de gang was blijven staan en niet te bewegen was geweest met haar mee te gaan.

„We brengen haar weer gezond en wel terug,” beloofde Frans en in zijn anders zo overmoedige jongensstem was een ernstige klank, die mevrouw direct vertrouwen gaf.

„O, u moet even naar haar kijken,” drong de Muizenmoeder aan. „U moet haar even nawuiven,” en ze schoof mevrouw Smaalders naar het raam.

Toen die het stralende gezicht van haar kind zag, verdween ook het laatste verbitterde gevoel uit haar hart en wuifde ze om het hardst met de anderen mee.

Riek bedacht pas naderhand, dat ze geen van drieën een woord gesproken hadden op die eerste rit.

Want Corrie had met grote, blijе ogen zitten rondkijken en alle indrukken in zich opgenomen, die een grote stad kan geven, aan wie haar voor de eerste maal ziet.

Geen seconde was ze bang, zelfs niet, toen ze op het Leidse Plein aankwamen, waar het verkeer zo heel druk is en waar overgestoken moest worden. Frans reed immers en Riek, wier hand ze af en toe vast hield, was vlak bij haar. Hoe kon ze dan bang zijn?

Maar toen ze door het Vondelpark reden, kwam eindelijk haar tong wat los.

„Ik ben zo heerlijk warm,” was het. „En wat schijnt het

zonnetje toch fijn! En wat zijn jullie allemaal lief voor me. O!"

„Wat is er?" vroeg Riek.

„Daar lopen de . . . daar komen de meisjes van . . ."

„Wij van de Brei, we zijn vandaag zo blij!" zongen vier vrolijke meisjesstemmen haar uit de verte tegemoet en menige voorbijganger keek nog eens even om naar het vrolijke troepje, dat, de handen vol bloemen, in vlug tempo voortstapte.

„Hiep hoj! hiep hoj! hiep hoj!"

Ze schaarden zich om Corrie's wagen en duwden haar lachend en joelend de bloemen in de armen.

„Moet je die majesteit daar zien zitten!" lachte Riek. „Buig dan, Correkind! Je onderdanen komen je begroeten."

Maar Corrie kon niet buigen en niet lachen, want ze stond op het punt om in huilen uit te barsten.

Riek, die het zag, maakte haar opeens attent op twee schattige kindertjes, een joggie en een meisje, die hand aan hand langs hen liepen.

„Wat een paar schattige kabouters, het lijken wel tweelingen. En wat hebben ze leuke gebreide pakjes aan."

„Riek kijkt natuurlijk weer direct naar het breisel!" plaagde Ans. „Wil ik een patroontje voor je vragen, Opoe?"

„Moet je dat gesnater in die vijver horen," zei Bep. „Als je weer gaat moet je brood of koekjes voor de eenden meenemen, Corretje."

„Ik zou wel iedere dag willen gaan." Dromerig zei Corrie het en haar grote ogen staarden in verrukking naar alles om haar heen. Naar het nog zo heel tere glimmertje groen aan de bomen, naar de vijver met al die gezellig snaterende eenden. „Maar er is niet altijd een goede geest om me te rijden."

„O, dat komt best in orde," stelde Frans haar gerust. „Moeder weet iemand, die pensioen heeft en die er graag

wat bij wil verdienen. Ze heeft het al met je Moeder besproken en die had er niets tegen. Hij woont vlak bij ons in de buurt, we hebben dus maar even te waarschuwen en hij staat klaar om je te brengen waar je maar wil. Kan het mooier?"

„Ik kom jullie eens van school halen,” juichte Corrie, die opeens allerlei prettige verschietsen zag.

Zouden de meisjes wel ooit het opgewonden gezichtje vergeten achter de bossen bloemen?

„Kinderen, ik kan niet meer,” pufte Riek, die de hele wandeling van huis naar het Vondelpark toch wel even te machtig werd. Ze wilde op een bank neervallen, maar zorgzame Frans trok haar van de bank.

„Zeg, moet je kou vatten? Je bent zo warm als wat en het is helemaal geen weer om buiten te zitten.”

„Ik weet wat,” stelde Nita voor. „Riek gaat met nog een paar in de tram terug en er blijft één bij Corrie en haar chauffeur, om samen terug te wandelen.” Ze wilden wel allemaal bij Corrie blijven, want het was een genot om naar haar blij gezichtje te kijken.

Maar Riek nam het voorstel met twee handen aan, want ze had zichzelf overschat en kon niet meer verder.

„Nu geen gezeur wie er bij Corrie zal blijven, maar opschieten,” baste Frans. „Echt iets voor meisjes, om daar zo lang over te hannessen!”

Toen wilden ze zich allemaal voor mekaar opofferen en was het „blijf jij maar bij haar” niet van de lucht.

„Gaan jullie dan maar met z’n allen in de tram,” gromde Frans. „Dan zien jullie ons wel verschijnen.”

Maar dat wilden de meisjes ook niet en toen werd er maar besloten een aftellertje te doen.

„Bah!” plaagde Frans. „Ik krijg er gewoon een flauwe smaak in m’n mond van. Wat een kinderachtige schapen!”

Corrie amuseerde zich best bij al dat geharrewar en ze zoemde het lijzige aftellertje net zo hard mee.

„Miep!” was het eindresultaat en ze hadden er allen vrede mee.

Miep posteerde zich trots als een pauw naast de wagen.

„Jullie moeten langs de tram rijden, dan wuiven we!” riep Suus.

„Ja, enig!” genoot Corrie.

Het hele troepje bleef bij de tramhalte achter en Frans schoof de wagen vlug over het asfalt, om de tram een eind vóór te kunnen zijn.

„Komt-ie nog niet?” vroeg Corrie, want ze wilde niets verzuimen.

„Ze staan nog op een kluitje bij de halte,” berichtte Miep.

Twee straten verder hoorden ze de tram aankomen.

„Nu even stil staan,” gebod Miep.

Ze stonden met z'n vijven op het achterbalcon van de tram en de conducteur waarschuwde het vrolijk troepje, zich niet te ver buiten het balcon te buigen.

„Halloh! dáág! we wachten op je, hoor! dáág! dáág!”

Corrie wuifde uit alle macht en ze bleef wuiven, tot er niets meer van hen te zien was.

„Miep?”

„Ja?” Miep boog zich naar haar toe.

„En nu nog met allemaal thuis. O, er komt geen einde aan de zaligheid! En als ik morgen wakker word en denk, dat het allemaal een droom is geweest, dan is de wagen er om te zeggen, dat het heus, heus waar is.”

Ze bleef het verdere van de rit zitten als een poesje, dat zich koestert in het zonnetje.

Miep dacht, dat ze nog nooit een meisje gezien had, dat zó gelukkig keek als Corrie. „En dan te denken, dat ze nog zo heel veel mist, waar wij van genieten kunnen.”

„Zo, freule,” zei Frans, toen ze voor het Muizennest halt hielden. „Einde van de rit.” Zachtkens tilde hij haar uit de wagen en droeg haar het huis in.

„Dank je wel, Frans,” fluisterde Corrie. „Ik heb nog nooit zó’n heerlijke dag gehad.”

Frans gromde iets terug en toen hij haar neergezet had in haar stoel bij het raam, repte hij zich gauw naar hun eigen huiskamer, want hij hield niet van bedankjes en ook niet van samen zijn met „zo’n troep geiten.”

„Wij van de Brei” zaten om Corrie heen geschaard en het was een gekakel, dat horen en zien je verging.

De Muizenmoeder en tante Do renden af en aan met glazen limonade en gebakjes.

Mevrouw Smaalders, die mee had willen helpen, werd in een grote stoel gepoot en mocht „vandaag haar gemak nemen.”

Anne-Marie, die zich met de grootste moeite een uur had vrij gemaakt, kwam haar aandeel in de feestvreugde halen, zoals ze lachend beweerde. En de trouwe ridder van Riek, die vond, dat hij niet achterwege kon blijven, annonceerde zich door tegen de deur te krabbelen en luid te blaffen. Waarop Riek „het vergeten schoolkind” naar binnen trok en hem een lik room op z’n bruine neus plantte.

Alles praatte door elkaar, alleen Corrie zat muisstil in haar hoekje, met glinsterende ogen.

„Dè lieverd,” dacht Anne-Marie en toen ze haar ogen ontmoette, gaf ze haar een hartelijk knikje. Maar Corrie wenkte haar of ze even bij haar wilde komen.

„Wel?” vroeg Anne-Marie, terwijl ze zich over haar heen boog.

„Ik weet niet, hoe ik allemaal moet bedanken,” fluisterde Corrie haar in.

„Zing een liedje voor ze, dan heb je ze meer bedankt, dan met woorden. Wil ik je het Zonnelied begeleiden?”

„O, alsjeblieft,” zei Corrie in verrukking.

Ze hadden het al eens meer samen doorgenomen en Anne-Marie wist waar de muziek lag. Ze zette die op de lessenaar, keerde zich even naar de anderen en zei dan:

„Corrie zou graag haar dankbaarheid in een liedje

willen zeggen, mag ik dus even om stilte verzoeken?"

Men kon een speld horen vallen.

Toen klonk daar als in een jubeling Corrie's warme, zuivere stem door de kamer.

De handen samengevouwen, de grote ogen starend als naar een blij verschiet, zó jubelde Corrie haar dank uit en op wie het hoorde maakte het een indruk, die onvergetelijk zou blijven.

Het bleef enige ogenblikken doodstil, toen de laatste klank van het lied verstorven was, maar toen brak „de Brei” los in een luid bravo-geroep.

„Maar Corrie, dat je zó mooi kon zingen had ik niet kunnen denken,” zei Ans en de anderen stemden volkomen met haar in.

„Zo,” de Muizenmoeder stond resoluut van haar stoel op. „En nu zijn de feestelijkheden ten einde, want anders zou het teveel voor allen worden; je moet een feest weten te besluiten als het z'n hoogtepunt bereikt heeft.”

Haar wijze ogen zagen de donkere kringen om Corrie's ogen en de bleke wangen van haar eigen kind, dat zich de laatste dagen teveel had vermoeid.

„En morgen . . .”, zei Riek.

„En morgen blijven jullie lekkertjes lang uitslapen en gaan we er een rustig dagje van maken.”

De meisjes gaven onmiddellijk gehoor aan het bevel van de Muizenmoeder en gingen gezamenlijk en onder opgewekt gepraat huiswaarts. Er was maar één roep over het geslaagde feest, over Corrie's zang en haar gelukkig snuitje. Ze waren elkaar nog nooit zó na als op die dag en er was geen enkele wanklank geweest, bekenden ze elkaar vol trots.

„'t Zijn twee keien, Riek en Corrie,” zei Nita zacht. „En we kunnen, zoals we hier zijn, een voorbeeld aan die twee nemen.”

„Dàt kunnen we,” beaamde Ans.

Riek was nog even terug gekomen bij Corrie, want toen

ze de anderen uitgelaten had en meteen door wilde gaan naar haar kamer, had mevrouw haar terug geroepen en gezegd, dat Corrie haar nog iets wilde zeggen.

„Daar ben ik,” zei Riek. „Maar ik smeer 'm subiet, want ik ben zo moe als . . . drie Floren!”

„Zeg 't maar, kind,” moedigde mevrouw haar dochter aan.

„Riek,” Corrie's stem haperde een beetje. „Ik wou je zo graag iets geven als herinnering aan de mooiste dag, die ik nog ooit heb gehad. Moeder heeft het bedacht en ik ben er zó blij mee. Kijk, Riek, dit armbandje is van mijn overleden zuster geweest en dat geven we jou, want jij . . . jij bent net als een zuster voor me.”

Riek liet zich het gouden schakelarmbandje om de pols doen, ze was helemaal beduusd.

„Vin-je het leuk, Riek?” vroeg Corrie?

„Ik vind het . . . ik . . . het is gewoon daverend! Ik weet niet wat ik zeggen moet! Het is veel te erg.”

„Nou, draag het dan met plezier en ga nu maar gauw weg, want je bent een bleekneus,” lachte mevrouw en ze schoof Riek de deur uit.

„Moeder?”

„Ja, kind?”

„Ik ben zó gelukkig.”

Ze zaten stil naast elkaar, de moeder en de dochter en in beider harten was het licht en rustig.

Twée handen die elkaar drukten, twee ogen die elkaar zochten, één dankgebed voor zoveel goeds.